

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXVII • Núm. 1.361 • 1,80 €

20 • octubre • 2005

«La glòria és com un cercle dins l'aigua
que no deixa d'escampar-se fins que,
finalment, es perd en el no-res»
William Shakespeare

Els bisbes catalans manifesten la seva preocupació pels articles que
afavoreixen l'eutanàsia i l'avortament

Suport matisat a l'Estatut

La darrera reunió de la Conferència Episcopal Tarraconense, que va tenir lloc a Tiana els dies 5 i 6 d'octubre, va donar com a resultat una nota en què els bisbes catalans reflexionaven sobre el nou Estatut d'autonomia de Catalunya. I ho feien, d'una banda, manifestant «el seu recolzament a tot el que porti redreçament del país, suport a la llengua i a la cultura pròpies de Catalunya, i millora dels mitjans econòmics disponibles per donar estabilitat i projecció de futur a la societat catalana» i, de l'altra, reiterant la seva preocupació per les qüestions que afecten el matrimoni i la família, el respecte per la vida i la llibertat dels pares per escollir l'escola dels seus fills. D'aquesta manera, els bisbes catalans volien deixar clara la seva disconformitat amb els articles que, segons el seu parer, afavoreixen l'eutanàsia i l'avortament. En el comunicat de la reunió, els prelatos també anunciaven que, després de «les moltes queixes que els ar-

La reflexió sobre l'Estatut ha centrat la darrera reunió dels bisbes a Tiana.

riben dels comentaris ofensius i desqualificadors» de la cadena COPE, «faran gestions davant dels seus responsables per tal de corregir aquesta manera

de procedir i afavorir un clima mediàtic de convivència i de respecte mutu entre tots els ciutadans».

Pàg. 2, 3, 4 i 13

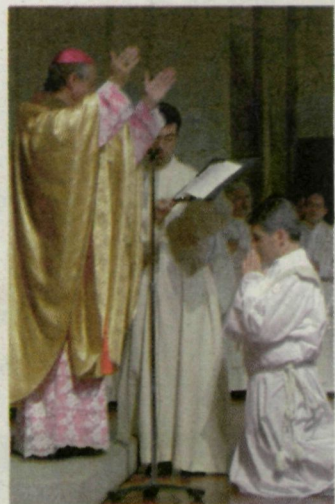

El Sínode de Bisbes reflexiona sobre el celibat sacerdotal

El Sínode de Bisbes continua les reflexions a l'entorn de l'Eucaristia. Un dels punts que ha centrat el debat dels pares sinodals ha estat el celibat sacerdotal. El Sínode ha defensat el valor del celibat i ha subratllat que l'ordenació de persones casades no soluciona la manca de clergat. En aquest sentit, ha destacat la veu del cardenal Nasrallah Pierre Sfeir, patriarca d'Antioquia dels maronites, el qual ha explicat que el ritu maronita admet sacerdots casats i tot i que «resol un problema, també en crea d'altres greus». Un altre tema que s'ha tractat en les sessions del Sínode ha estat el de les comunitats que no tenen sacerdot. Així, el bisbe Leo Laba Ladjar, afirmava que «la litúrgia de la Paraula no és només una litúrgia en espera del sacerdot, sinó una escolta de la veu del Senyor».

Pàg. 5 i 40

Urgell viu la joia de l'ordenació presbiteral

Per al bisbat d'Urgell el 12 d'octubre passat va ser un dia de festa grossa: les felicitacions es feien paleses entre els assistents a la cerimònia d'ordenació presbiteral de Joan Perera, que es va fer amb molta solemnitat a la catedral de Santa Maria. A l'acte, convocat al migdia, van assistir els vicaris general i episcopal, a més d'una nodrida representació de preveres de tota la diòcesi i fins i tot de representants d'altres diòcesis de Catalunya. Mn. Joan Perera i Faura ha servit en els darrers anys com a diaca a la diòcesi (des del 1990) a la parròquia de Ribes de Freser. Va néixer el 13 de febrer del 1958 a Badalona i és membre del moviment catòlic Seminari del Poble de Déu.

Pàg. 17

Nou Pla Pastoral de Tarragona

L'arquebisbat de Tarragona ha presentat el seu Pla Pastoral 2005-2008, les prioritats del qual són la parròquia, la família i els joves. Expressat i concretat en unes prioritats pastorals arxidiocesanes, el Pla Pastoral vol ser un instrument al servei de la comunió eclesial diocesana i amb l'evangelització com a objectiu general, és a dir, l'anunci de Jesucrist com a únic salvador dels homes i dones de la nostra societat, avui.

Pàg. 22

Joan Carrera i Hilari Raguer reben la Medalla Carrasco i Formiguera

La Medalla Carrasco i Formiguera, la màxima distinció que atorga Unió Democràtica de Catalunya (UDC), va ser lliurada el 5 d'octubre passat a dos homes d'Església i de país: Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona, i el P. Hilari Raguer, monjo de Montserrat. Amb aquest guardó, el partit democristià ha volgut reconèixer el mèrit de dues persones que, com Manuel Carrasco i Formiguera, han viscut sempre des d'un doble compromís amb Crist i amb Catalunya.

Pàg. 25

**Cadena de
pregària per les
vocacions a
Catalunya**

Novembre 2005

Pàg. 20

Sumari

Pàg. 8 Càritas espanyola dona suport a Guatemala i el Pakistan

Pàg. 9 Beatificat el cardenal Von Galen, opositor del nazisme

Pàg. 23 Primera trobada de catequistes del bisbat de Terrassa

Pàg. 29 Restaurat el «Sant Jeroni penitent» de Caravaggio

Pàg. 30 Centenari de l'Institut Químic de Sarrià

**Bases del XXI
Concurs Bíblic,
XVII Concurs
Bíblic de Redacció
i VII Concurs Bíblic
de Dibuix**

Pàg. 33 a 35

Editorial

Els bisbes i l'Estatut

El projecte d'Estatut d'autonomia de Catalunya ha estat aprovat per una àmplia majoria del Parlament català i ara està pendent de la decisió del Parlament espanyol. Es tracta d'un pas important per a Catalunya, ja que l'últim Estatut, el del 1979, ja ha superat els 25 anys d'història i va ser consensuat en plena transició, en un moment històric molt diferent de l'actual.

Mentre que des de Catalunya s'ha viscut majoritàriament amb alegria el difícil pacte entre les forces polítiques amb la màxima representació parlamentària, sobretot entre el PSC i CiU, que ha fet possible un Estatut aprovat per majoria encara que no per unanimitat, en altres territoris de l'Estat espanyol aquest mateix Estatut s'ha vist amb preocupació, amb disgust i, fins i tot, amb agressivitat, i no només pel Partit Popular, que hi ha votat en contra en el Parlament català, sinó també per destacats membres del partit socialista, soci del PSC, i per molts sectors de la comunicació i el pensament centralitzat a Madrid.

Aquest ambient tibant ha provocat declaracions desafortunades i crítiques mancades de tota raó i lògica, cosa que no és nova quan es tracten qüestions delicades per a molts ciutadans, com és la vertebració de l'Estat espanyol. D'aquestes crítiques tampoc no s'han escapat alguns dels bisbes catalans que, a títol personal, han fet algun comentari directament o indirectament relacionat amb l'Estatut. En aquest sentit, s'han dit barbaritats en grans titulars, com que l'arquebisbe de Barcelona beneïa l'Estatut o els polítics que l'han elaborat, o que alguns bisbes se sentien orgullosos d'un Estatut que no respectava el dret a l'educació cristiana a les escoles o que obria les portes a l'avortament o l'eutanàsia. Aquest tipus d'acusacions són completament falses i solament busquen la crispació i el mal ambient. En totes les festes majors dels pobles i ciutats es demana pels governants, i més quan duen entre mans algun afer

delicat. Així es va fer en la festa de la Mare de Déu de la Mercè, patrona de Barcelona. Però d'aquí a parlar de «benediccions» hi ha un salt llarg i maliciós. Quant a qüestions com la llibertat dels pares per triar l'ensenyament dels seus fills, l'obligatorietat d'oferir classe de religió als col·legis o temes tan delicats com l'avortament o l'eutanàsia, els bisbes catalans han estat molt clars en aquestes qüestions i ningú no podrà trobar cap declaració episcopal que sigui una mica diferent en aquests temes, en referència als seus col·legues els bisbes de la resta de l'Estat espanyol.

En l'últim comunicat de la Conferència Episcopal Tarraconense, els bisbes catalans van expressar la seva opinió sobre l'Estatut. Com a ciutadans en van valorar positivament alguns aspectes, i van recordar que les opinions polítiques dels prelats no són impositives o doctrinals, sinó només opinions de persones que desitgen el millor per a la seva terra. Això sí, els bisbes no van ocultar la seva preocupació com a pastors, per alguns temes que poden perjudicar els drets dels catòlics, o que moralment puguin plantejar dubtes seriosos.

Finalment, els bisbes de la Tarraconense es lamenten que des d'algunes palestrs de la informació es tractin aquests temes amb agressivitat i violència dialèctica, i concretament si aquestes són de titularitat eclesiàstica com és el cas de la cadena radiofònica COPE. Els prelats catalans faran diverses gestions perquè sempre es mantingui la calma, l'esperit de convivència i de respecte mutu que ha de ser expressió de qualsevol mitjà de l'Església.

Tothom té dret a expressar la seva opinió en qüestions que ens afecten a tots, els cristians i també els bisbes no en són una excepció, sempre que es faci des de la tolerància i el respecte. Està clar que entre els catòlics hi ha diferents opinions polítiques sobre l'Estatut català, totes són respectables, mentre es mantingui la unitat en les qüestions que afecten la nostra fe comuna.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA: Guillem Farré, CASTELLÓ: Carles Sánchez, GIRONA: Jordi Curcó, LLEIDA: Cristina Sánchez, MALLORCA: Guillem Ferrer, MENORCA: Miriam Díez, ROMA: Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEU D'URGELL: Ramon Estany, SOLSONA: Joan Boronat, TARRAGONA: Víctor M. Cardona, TORTOSA: Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Gmà: Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giral (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals; SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 90,70 €
Gibraltar i Portugal: 94,32 €
Resta d'Europa: 157,24 €
Amèrica i Àfrica: 188,80 €
Àsia i Oceania: 254,32 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«La glòria és com un cercle dins l'aigua que no deixa d'escampar-se fins que, finalment, es perd en el no-res»

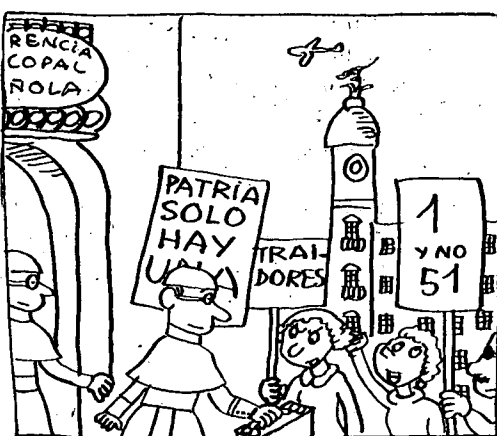
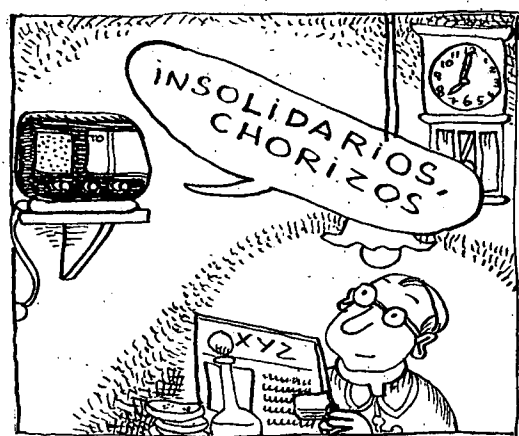
(William Shakespeare. Poeta, dramaturg i escriptor anglès. 1564-1616)

«La fama és fum» és una frase lapidària que, en el seu laconisme, resum l'adagi llatí fama, fumus. L'aigua es dilueix i s'evapora, i el fum per intens que sigui acaba per desaparèixer. Qui apaga la set amb massa aigua s'empatxa i a qui alimenta el foc en excés el fum l'enfega: tots dos extrems causen dolor. Gran part de la humanitat, però, (i més la joventut) es deleix per això tan va, capritxós i caduc que és «la glòria, l'aplaudiment i el renom». I a quants estratagemes, contubernis i baixeses es presten per aconseguir-ho! Una cosa és fer-se respectar i mostrar el valor quan a algú el deshonren injustament i una altra sacrificar-se per una cosa tan poc sòlida i indigna

d'un esperit elevat, com és la glòria d'aquest món. Així ho deia Sidney Smith: «Eviteu la deshonra, però no cerqueu la glòria. No hi ha res de tan costós.» Anem a pams, però: tenim glòria més gran que conrear la nostra ment, magnificar el nostre cor, estimar i ser estimats en la mesura justa «sense malaltissos laberints psicològics», sentir-nos en pau amb nosaltres mateixos i en convivència fraternal amb els altres i cooperar amb el Creador a favor del progrés material i l'evolució espiritual de les criatures? Amics, això ja són «paraules majors». És remuntar-se des del buit, inútil, trist i lamentable fins a allò que és sòlid, digne, superior i gratificant.

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Els bisbes matisen el suport a l'Estatut

■ Els prelats faran gestions per tal de corregir la manera de procedir de la COPE

Era *vox populi* que la reunió 175 de la Conferència Episcopal Tarraconense, que va aplegar tots els bisbes catalans a Tiana els dies 5 i 6 d'octubre, tindria una especial transcendència amb el nou Estatut com a rerefons. I així va ser, en el comunicat resultant de la reunió, els bisbes de Catalunya manifestaven «el seu recolzament a tot el que porti redreçament del país, suport a la llengua i a la cultura pròpies de Catalunya, i millora dels mitjans econòmics disponibles per

donar estabilitat i projecció de futur a la societat catalana». Al mateix temps, però, reiteraven la seva preocupació per les qüestions que afecten el matrimoni i la família, el respecte per la vida i la llibertat dels pares per escollir l'escola dels seus fills.

Amb la voluntat d'anar més enllà, els bisbes catalans també feien públic el compromís de fer gestions davant dels responsables de la COPE per tal de corregir la manera de procedir

d'aquesta cadena de titularitat catòlica. I ho feien davant de les «moltes queixes» que els arriben dels «comentaris ofensius i desqualificadors d'alguns programes radiofònics» de la COPE.

Per aprofundir més sobre la valoració que els nostres bisbes fan de l'Estatut català, hem entrevistat Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe metropolità de Barcelona, i Mons. Jaume Pujol, arquebisbe metropolità de Tarragona.

Mons. Lluís Martínez Sistach: «Les legítimes diferències i especificitats enriqueixen el conjunt i així caldria que fossin assumides»

—Està satisfet amb el redactat final de l'article 21 del nou projecte d'Estatut referit a l'àmbit de l'educació?

—L'article 21 ha quedat millorat respecte del text original de la ponència i tal com es va aprovar el primer dia del ple del Parlament. Després, es va aconseguir modificar-lo i es van eliminar dos continguts que no respectaven el dret fonamental dels pares a l'educació dels seus fills i per tant a la llibertat d'ensenyament i a la creació d'escoles per part seva i de la iniciativa social. En el redactat aprovat pel Parlament es determina que tots els ciutadans tenen dret a l'ensenyament de qualitat, havent eliminat el terme *públic*. Així mateix, en el text aprovat, es deixa de qualificar els centres concertats com a serveis públics, el que en el dret del nostre país significaria que aquells centres són una concessió de l'Administració i no un dret dels pares. En el fons hi ha també el respecte al principi de subsidiarietat. Aquestes modificacions venien exigides també per l'article 27 de la Constitució que reconeix el dret de tots els ciutadans a l'ensenyament i s'hi garanteix la llibertat d'ensenyament.

—Aquest text suposa una millora respecte de la LOE?

—No conec a fons el text del projecte de la Llei Orgànica d'Educació (LOE) per poder fer una comparació. Tanmateix, observo que hi ha una actitud massa intervencionista

per part de l'Administració respecte del dret primari i inalienable dels pares a l'educació dels seus fills. Aquí cal aplicar també el principi de subsidiarietat. Això comporta respectar aquell dret i ajudar als pares en el seu exercici. Qualsevol altre col·laborador en el procés educatiu ha d'actuar en nom dels pares, amb el seu consens i, en certa manera, fins i tot per encàrrec seu.

—En quin sentit l'Estatut afavoreix l'avortament o l'eutanàsia?

—Els bisbes de Catalunya en la nota feta pública el 29 de setembre ja esmentàvem aquests dos continguts i concretament els articles 40 i 20 de la proposta de llei orgànica per la qual s'estableix l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Preocupa molt que el text obri la porta a la pràctica de l'avortament i de l'eutanàsia. El dret a la vida, des del primer moment de la seva concepció fins a la mort natural, és sagrat, i Déu ens ha deixat des dels inicis un manament: «No mataràs». El dret a la vida és el dret fonamental, més primari, que ha de ser respectat i tutelat en tota societat.

—El preocupa l'actual clima d'anticatalanisme en alguns àmbits?

—Aquest clima és dolorós i dificulta la convivència que ha d'estar amarada de diàleg, comprensió i estimació. En una societat plural, es demana a tots un esforç de comprensió mútua. Les legítimes diferències i especificitats enriqueixen el conjunt i així caldria que fossin assumides.

—Considera que alguns mitjans de comunicació hi tenen responsabilitat?

—Tots hi tenim responsabilitat, i també els mitjans. Els bisbes de Catalunya hem manifestat, al terme de la nostra darrera reunió, que s'evitin els comentaris ofensius i desqualificadors i s'afavoreixi un clima mediàtic de convivència i de respecte entre tots els ciutadans. Així ho desitjo i ho demano a tots. És un compromís que tots hem d'assumir en aquesta societat nostra plural, però que ha de ser una societat de respecte i de convivència.

Mons. Jaume Pujol: «Tant de bo tothom hagi entès que laïcitat vol dir respecte per la llibertat i el pluralisme»

—Està satisfet amb el redactat final de l'article 21, referit a l'àmbit de l'educació?

—Penso que cal valorar l'esforç que han fet alguns perquè s'hagin reconegut finalment els drets educatius dels pares, que són veritablement fonamentals. Els bisbes catalans, amb moltes altres persones i institucions, vam haver de denunciar en ple debat de l'Estatut que s'estaven amenaçant béns fonamentals per a les persones, com ara aquests drets dels pares. Gràcies a Déu, es va rectificar. Ara, amb l'ajut dels experts, caldrà fer una anàlisi més pausada del text resultant. Tant de bo tothom hagi entès que laïcitat vol dir respecte per la llibertat i el pluralisme, i que la laïcitat mai no ignora la realitat religiosa i cultural del país i de les persones.

—Suposa una millora respecte de la LOE?

—És molt preocupant

el que proposa aquesta llei, que planteja l'educació en termes quasi exclusivament de planificació de l'Estat, i no com a desenvolupament dels drets dels pares en la lliure educació dels seus fills segons les seves conviccions. Tinc l'esperança, però, que s'acabarà rectificant el text, com ha passat en el debat de l'Estatut. Tots ens hi juguem molt en el fet que es respectin aquests drets civils de les famílies, també a Catalunya, malgrat que no es decideixi aquí, perquè condicionarà la transmissió de les nostres tradicions, i, entre elles, la de la identitat cristiana d'un gran nombre de llars catalanes.

—En quin sentit l'Estatut afavoreix l'avortament i l'eutanàsia?

—Perquè els homes no podem fer el que vulguem amb la nostra vida, ja que no ens pertany només a nosaltres. Ens devem als nostres familiars, per exemple, i als altres, i els cristians sabem que també ens devem al nostre pare Déu. No volem, tampoc, que cap malalt, cap moribund pugui sospitar que veiem la seva vida feble com una càrrega,

com un pes, encara que envaeixi la nostra comoditat.

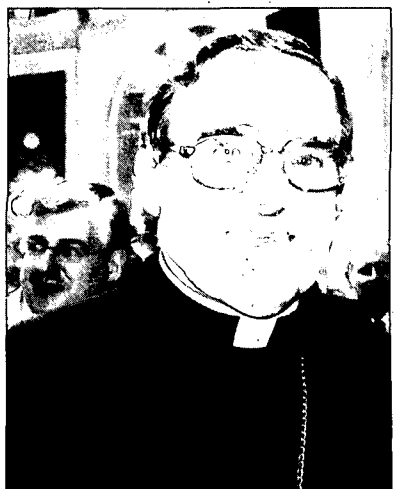
En canvi, els articles referents a la mort i als drets de la dona semblen insinuar el desig que es reconegui un dret universal a l'eutanàsia i a l'avortament. Explícitament el text no ho fa, ja que mai no es podran entendre com a «tractaments mèdics» accions per provocar la mort directament (eutanàsia activa) o indirectament (eutanàsia passiva).

va) negant, per exemple, l'aliment que es necessita per viure. Tampoc ho fa quan parla del dret de la dona sobre el seu cos, perquè mai no es podrà dir que el cos del seu fill, encara no nascut, es pot confondre amb el de la mare. Un poble es fa fort quan té ben fermes els lligams mutus entre tots els seus membres; és a dir, quan valora les seves persones més dèbils i les protegeix amb afecte.

—Cap a quina mena de societat estem avançant?

—Això només ho sap Déu. Penso que sí que es pot dir, però, que existeix un intent evident d'imposar una cultura completament individualista que ens és estranya, en la qual cadascú pugui fer amb ell mateix allò que vulgui, i que pugui autoritzar els altres a col·laborar-hi. Aquest buit moral és una utopia més del nostre temps, ja que ningú no pot sobreviure sol, i encara menys intentar ser a la vegada mínimament feliç. És un corrent de pensament molt d'ara, amb arrels antigues i també —ho penso modestament— amb data de caducitat propera.

De tota manera, no sóc pessimista. La societat del futur també dependrà dels cristians d'ara, si en som l'ànima. Potser hem d'interioritzar més la nostra fe amb l'ajut de Déu, i ser més conscients del gran tresor d'humanitat que ens ha estat confiat, com ara la família i l'amor a la vida: un tresor que hem rebut dels nostres predecessors i que hem de passar a les properes generacions. Jo prego amb aquesta esperança.

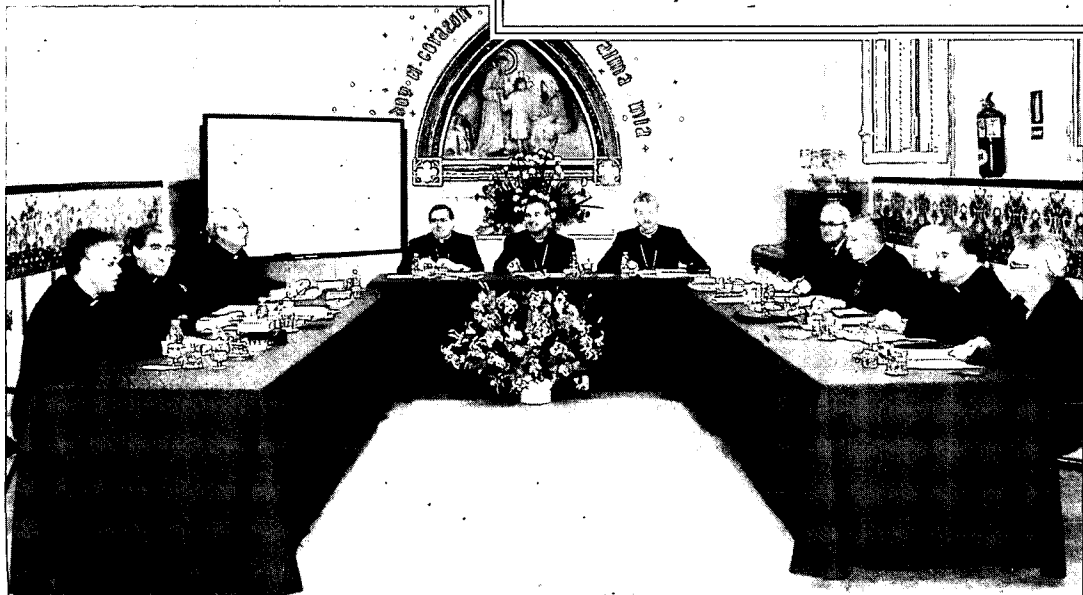

ARTICLE 20.
DRET A MORIR AMB DIGNITAT

2. Totes les persones tenen dret a expressar llur voluntat d'una manera anticipada per tal de deixar constància de les instruccions sobre les intervencions i els tractaments mèdics que puguin rebre, que han d'ésser respectades, en els termes que estableixen les lleis, especialment pel personal sanitari quan no estiguin en condicions d'expressar personalment llur voluntat.

ARTICLE 21.
DRETS I DEURES EN L'ÀMBIT DE L'EDUCACIÓ

1. Totes les persones tenen dret a una educació de qualitat i a accedir-hi en condicions d'igualtat. La Generalitat ha d'establir un model educatiu d'interès públic que garanteixi aquests drets.
2. Les mares i els pares tenen garantit, d'acord amb els principis establerts per l'article 37.4, el dret que els assisteix per tal que llurs fills i filles rebin la formació religiosa i moral que vagi d'acord amb llurs conviccions a les escoles de titularitat pública, en les quals l'ensenyament és laic.
3. Els centres docents privats poden ésser sostinguts amb fons públics d'acord amb el que determinen les lleis, per tal de garantir els drets d'accés en condicions d'igualtat i a la qualitat de l'ensenyament.

Els bisbes van reflexionar a Tiana sobre el nou Estatut.

Els bisbes de Catalunya, reunits a Tiana (Barcelona) en la seva 175a reunió de la Conferència Episcopal Tarraconense han emès aquest comunicat:

Reflexió sobre el nou Estatut de Catalunya

El poble de Catalunya, a través del seu Parlament democràticament elegit, ha aprovat la proposta de nou Estatut d'autonomia de Catalunya que ha de substituir l'aprovat i referendat pel poble català el 1979.

Els bisbes de Catalunya, sense voler imposar res en allò que és opinable per als cristians i els ciutadans, donen el seu recolzament a tot el que porti redreçament del país, suport a la llengua i a la cultura pròpies de Catalunya, i millora dels mitjans econòmics disponibles per donar estabilitat i projecció de futur a la societat catalana, i reclamen que això es faci sense esperit d'exclusió, recollint les necessitats reals de la societat, i amb solidaritat i respecte mutu entre tots els espanyols.

L'Església, que és dipositària de la Bona Nova de l'Evangeli de Jesús, se sent impulsada a construir en el nostre país una civilització de l'amor que comporta, entre d'altres elements, la defensa i promoció dels drets humans, l'eradicació de la pobresa i les desigualtats ofensives, la cooperació per la pau i el desenvolupament, l'ajut als joves i a les famílies, l'interès pels ancians, els empresonats i els immigrants. Igualment la preocupen les qüestions que afecten el matrimoni i la família, el respecte per la vida especialment la dels més febles —des de la seva concepció fins a la seva mort natural—, la llibertat dels pares per a escollir l'escola dels seus fills segons les seves pròpies conviccions i que hi puguin rebre ensenyament religiós. Són béns que l'ordenament jurídic de Catalunya i de tot l'Estat espanyol sempre hauran de fomentar i de respectar, ateses les arrels cristianes del poble català, les creences dels cristians i la projecció pública d'aquestes creences.

Tiana, 6 d'octubre de 2005

ARTICLE 40.
PROTECCIÓ DE LES PERSONES I DE LES FAMÍLIES

7. Els poders públics han de promoure la igualtat de les diferents unions estables de parella amb independència de l'orientació sexual de llurs membres. La llei ha de regular aquestes unions i altres formes de convivència i llurs efectes.

ARTICLE 41.
PERSPECTIVA DE GÈNERE

5. Els poders públics han de vetllar perquè la lliure decisió de la dona sigui determinant en tots els casos que en puguin afectar la dignitat, la integritat i el benestar físic i mental, en particular pel que fa al propi cos i a la seva salut reproductiva i sexual.

EL P. ENRIC PUIG, SECRETARI DE LA
FUNDACIÓ ESCOLA CRISTIANA DE CATALUNYA

«Cal donar resposta al model educatiu plural»

El jesuïta Enric Puig, nomenat recentment secretari de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya en substitució del P. Francesc Riu, va ser a Tiana coincidint amb la reunió dels bisbes de la Tarraconense. Durant la seva intervenció, el P. Puig, en representació de les més de 400 escoles adherides a la Fundació, va informar els bisbes de la situació en què es troba l'ensenyament escolar a Catalunya, de l'abast de les formulacions dels articles 21 i 37.4 en el projecte d'Estatut de Catalunya i de la situació actual del projecte de Llei Orgànica d'Educació, que el Govern espanyol ha presentat a les Corts.

—Finalment, el text estatutari ha tingut en compte les reclamacions de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya?

—Més que reclamar, la nostra Fundació demanava, davant del primer redactat de l'article 21 que va ser aprovat, que el conjunt dels diputats catalans tinguessin capacitat de reacció i la mínima sensibilitat per no bandejar del consens social a l'entorn de l'Estatut el 40% de les famílies catalanes amb fills en edat escolar que confien en les escoles concertades.

—Què comporta el fet que l'article 21 configuri els centres escolars concertats d'iniciativa social com a integrants d'un model educatiu d'interès públic i que no parli de servei públic?

—La denominació de «servei públic» és una mica ambigua i pot portar a confusió perquè es presta a diverses interpretacions i així s'ha recollit en estudis i dictàmens. Considero que és millor parlar d'interès públic recollint una denominació que s'ha utilitzat i recomanat en documents internacionals.

—Es té prou en compte la llarga tradició de les escoles cristianes i el fet que s'hi escolaritzi gairebé un quart de l'alumnat no universitari?

—Considero que, encara que potser es tingui en compte a l'hora de planificar, no es reconeix prou públicament i en el tractament que se'n dona en la política educativa, el paper que les escoles d'iniciativa social han tingut al nostre país. Escoles que moltes d'elles van néixer de l'empenta de la societat civil, manifestada en múltiples àmbits —mutualitats, caixes d'estalvis, cooperatives, ateneus i també escoles— en un moment històric concret, a finals del segle XIX i principis del XX. S'obvia sovint, també, la demanda que en l'actualitat tenen per part de les famílies que, a l'hora de buscar escoles per als seus fills i filles, elegeixen una escola cristiana concertada.

—Quina petició faria com a secretari general de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya?

—Demanaria que es faci un exercici de realisme. La història, el dia a dia protagonitzat pels ciutadans i ciutadanes d'aquest país, ha anat configurant un model de societat, i en ella un sistema educatiu, en què l'ensenyament públic i el d'iniciativa social es complementen. Cal, doncs, donar resposta a aquest model educatiu plural, per garantir la qualitat, en condicions d'igualtat en tots els centres educatius, siguin de titularitat pública o de titularitat privada, respectant alhora el dret dels pares a escollir l'orientació filosòfica, moral i religiosa per a l'educació dels seus fills. Els infants, adolescents i joves del país i els seus pares s'ho mereixen.

Reportatge:
Carme Munté

Vaticà

església en el món

El Sínode de Bisbes defensa el celibat sacerdotal

■ Alguns prelats volen més protagonisme per als laics a les celebracions

CIUTAT DEL VATICÀ.— El Sínode continua parlant i promovent el celibat, i no veu que l'ordenació de persones casades sigui una solució sinó més aviat un problema. També es parla molt de la Litúrgia de la Paraula —aquí algunes intervencions demanen que es

valori el que ja fan els laics—, d'Eucaristia i terrorisme i de com l'Eucaristia ha de dur a la pau. Alguns bisbes africans critiquen la manca de llibertat religiosa als seus països i, per tant, la dificultat de celebrar el diumenge com a Dia del Senyor.

Als intervencions s'ha parlat de la dificultat de viure la virtut de la castedat en un món erotitzat, de la necessitat que les danses africanes ajudin a interioritzar la fe i de la urgència de distribuir bé el clergat. Alguns bisbes han proposat una inculturació més gran i donar protagonisme als indígenes en la celebració de l'Eucaristia. En les intervencions, va destacar la del de Panamà. El 60% de la població de Bocas del Toro (Panamà) és indígena. El bisbe d'aquesta prelatura, José Agustín Ganuza García, va afirmar que per inculturar la fe en un context indígena cal preparar «els recipients indígenes per a la inculturació: rescatar, valorar i assimilar l'espiritualitat indígena on es troben les llavors del Verb». A més, va demanar que «s'iniciïn i es consolidin processos d'apropiació indígena de l'Evangeli, de l'Església, de la litúrgia, amb ampli protagonisme dels indígenes». D'una manera anàloga, el bisbe Michael L. Fitzgerald, president del Consell Pontifici per al Diàleg Interreligiós va suggerir que a les Eucaristies s'incorpori un record per les altres religions, especialment en contextos on el cristianisme és minoritari.

El Papa, que de tant en tant era present a les sessions, va demanar la paraula en el torn de preguntes obertes i va parlar, en italià i sense papers, de l'Eucaristia com a sacrifici. Molts dels pares sinodals insisteixen que el Sínode hauria d'explicar més bé que vol dir *sacrifici* i *banquet*, i, sobretot, fer una pedagogia de la presència real de Jesucrist a l'Eucaristia, perquè molts fidels no ho creuen o no ho entenen.

Els sacerdots casats, un «problema»

Alguns pares sinodals van compartir la seva «preocupació» pels sacerdots casats que hi ha a les seves diòcesis, com és el cas de les Esglésies catòliques orientals. El cardenal Nasrallah Pierre Sfeir, patriarca d'Antioquia dels maronites i cap del

Continuen les sessions sobre l'Eucaristia.

El cas espanyol

Espanya ja va deixar sentir la seva veu al Sínode de Bisbes. Hi han intervingut Ricardo Blázquez, bisbe de Bilbao i president de la Conferència Episcopal Espanyola; el cardenal Antonio M. Rouco Varela, arquebisbe de Madrid; el bisbe de Lleó, Julián López; el prelat de l'Opus Dei, Javier Echevarría, i el ministre general de l'Orde dels Franciscans Menors, José Rodríguez Carballo. La referència més explícita a l'Estat espanyol, però, va arribar del cardenal Alfonso López Trujillo, president del Consell Pontifici per a la Família. El prelat colombià va recordar que l'alternativa al matrimoni és «una ficció jurídica» i una «moneda falsa posada en circulació», una al·lusió directa a la nota que van fer els bisbes espanyols davant de la llei que equipara el matrimoni de les persones homosexuals amb la de les persones heterosexuales. López Trujillo va lloar la valentia de les conferències episcopals de França, Itàlia i l'Estat espanyol i va preguntar-se si «es pot permetre l'accés a la comunió eucarística a qui nega els principis i els valors humans i cristians». Segons va dir, «no es pot separar l'anomenada opció personal del deure sociopolític».

Sínode de l'Església maronita del Líban va ser un dels més explícits: «A l'Església maronita s'admeten sacerdots casats. La meitat dels nostres sacerdots diocesans estan casats. Però cal reconèixer que si el recurs als casats resol un problema, en crea d'altres d'igualment greus.» En aquest sentit, va dir que «el sacerdot casat té el deure d'ocupar-se de la seva dona i dels fills, d'assegurar-los una bona educació, d'integrar-los a la societat. A més, el sacerdot al Líban també ha significat un mitjà de promoció social». Segons el car-

denal Sfeir, hi ha un problema quan el sacerdot casat «no té bona relació amb els parroquians», perquè «el bisbe no pot substituir-lo a causa de la impossibilitat de traslladar-lo amb tota la família». Tot i aquestes pegues, el patriarca va admetre que «els sacerdots casats han perpetuat la fe d'aquest poble amb qui comparteixen una vida dura. Sense ells, aquesta fe avui ja no existiria».

Tot i això, va defensar que «el celibat és la joia més preciosa en el tresor de l'Església catòlica», i es va preguntar: «Com conservar-lo en una atmosfera plena d'erotisme? Diaris, Internet, cartells publicitaris, espectacles... tot s'exhibeix sense pudor i cada vegada fereix més la virtut de la castedat.» El cardenal Sfeir va recordar que «naturalment un sacerdot, un cop ordenat, ja no pot contraure matrimoni». Per acabar, va animar a «resar a l'Esperit Sant perquè suggereixi a l'Església les solucions adequades».

El bisbe Brian Michael Noble reflexionava: «Fins quan de temps les comunitats han de ser comunitats en espera de sacerdot?» Aquest bisbe de Shrewsbury (Gran Bretanya, Anglaterra i Gal·les) va fer saber la seva preocupació i demanava que el Sínode consulti als bisbes «sobre les dimensions del problema i sol·liciti la nostra opinió sobre quina podria ser la millor manera de fer front a la qüestió en els paï-

sos on la necessitat és molt gran». El bisbe va dir que «pregar per les vocacions i que les esglésies comparteixin els sacerdots suposa progressos» però insistia «si no cal preguntar-se què cal fer més». Per a ell, hi ha el perill que els sacerdots assumeixin un paper «quasi exclusivament inherent al culte» i posin així en risc «la dimensió profètica o pastoral del ministeri ordenat».

El bisbe Leo Laba Ladjar, de Jayapura (Indonèsia), va anar més enllà i va considerar que titllar les celebracions de la Pa-

raula de «comunitats en espera de sacerdot» és menystenir la força que té la mateixa Paraula de Déu: «La meua impressió és que la visió de l'*Instrumentum laboris* està centrada en el sacerdot i reforça la baixa estima que es dona a la litúrgia de la Paraula presidida per un ministre laic.» El bisbe Ladjar creu que seria bo recordar que la litúrgia de la Paraula no és només una «litúrgia en espera de sacerdot» sinó «una escolta de la veu del Senyor».

Celebrar el diumenge

Una de les intervencions que han interessat més als pares sinodals arribava d'Etiòpia, concretament de l'arquebisbe metropolita Berhaneyesus Demerew Souraphiel, president de la Conferència Episcopal i del Consell de l'Església etiòp. Va constatar una obvietat: per celebrar el Dia del Senyor, el diumenge, cal que hi hagi el diumenge. En molts països musulmans no és així i això dificulta la vida dels cristians. Com a exemple va dir que «a l'Àrab Saudita o a altres països musulmans el diumenge és un dia laborable i l'Eucaristia no se celebra perquè no hi ha Esglésies, o sacerdots, o simplement perquè no hi ha llibertat religiosa».

L'arquebisbe va donar el testimoni de molts cristians del seu país i d'Eritrea que han de marxar a treballar a països musulmans per la pobresa als països d'origen i va explicar que allí són forçats a canviar-se el nom per noms musulmans i les dones són obligades a vestir-se de manera musulmana. «Una vegada que arriben al destí, els prenen els passaports i els sotmeten a tot tipus d'abusos i explotacions. Molts es veuen forçats a convertir-se en musulmans.» Aquest arquebisbe va recordar «molts cristians africans que moren creuant el Sàhara o ofegats al Mediterrani mentre intenten entrar a països cristians a Europa o a Amèrica». «La pobresa els força a abandonar el seu llegat cristià», va lamentar, i va demanar que el Sínode faci una petició als països musulmans perquè «respectin la llibertat religiosa dels cristians».

La veu dels joves va arribar al Sínode de la mà de Mons. Félix Lázaro Martínez, bisbe de Ponce (Puerto Rico). El bisbe va recordar que cal convidar directament els joves a «participar en l'Eucaristia» i a «viure de l'Eucaristia». En un altre sentit, aquest bisbe de Puerto Rico va dir que «el que cal és catequesi»: «Tinc la impressió que no s'està fent catequesi sòlida i profunda», i va plantejar si una manca de formació religiosa no explica «la facilitat amb què alguns dels nostres fidels se'n van a altres denominacions o sectes religioses».

Miriam Díez i Bosch

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA
BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, ascensor, sala d'estar, seguiment mèdic i sanitari, animació, caliu humà. Estades temporals i indefinides. Poques places. Campoamor, 56 - Barcelona.

Tel. 934 274 453

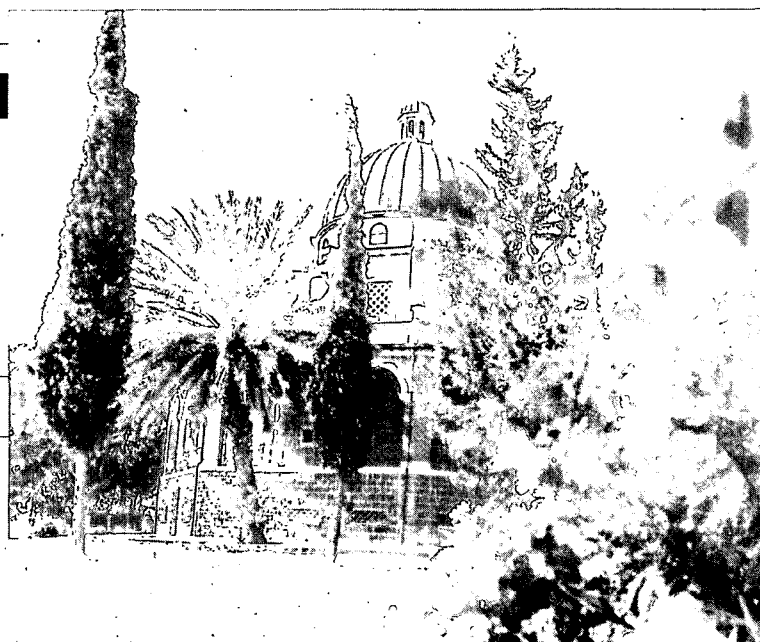
De 14 al 21 de novembre

Pelegrinatges a **TERRA SANTA**

Especial solidaritat amb els nostres germans

Presidit per Mons. Agustí Cortès,
bisbe de Sant Feliu de Llobregat

«*Pelegrins de la Paraula*» al país de Jesús

De 27 de desembre al 3 de gener del 2006

Cap d'Any a **TERRA SANTA**

*Especial solidaritat amb els
nostres germans*

Oberta la inscripció.
Demaneu informació.

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

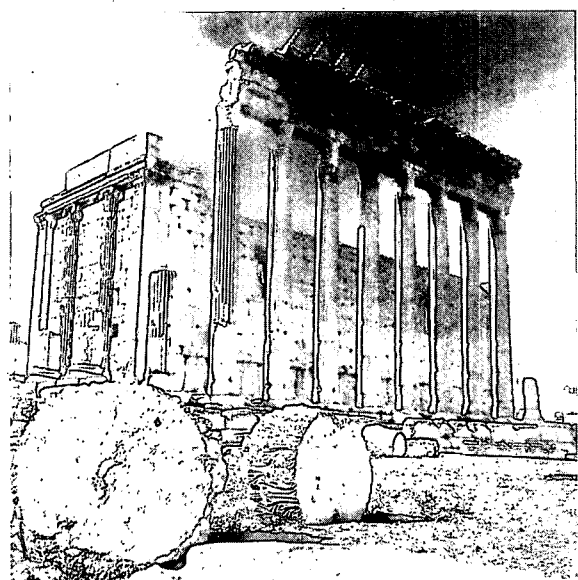
MERCATRAVEL S.A.

G.C. 612

Del 2 a l'11 de desembre

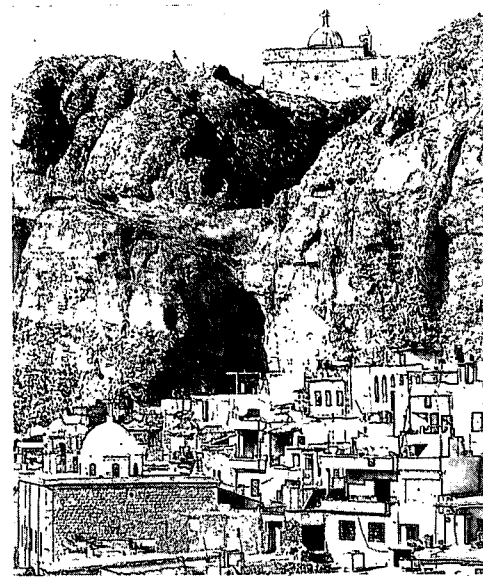
Viatge a SÍRIA

A la recerca de les antigues
civilitzacions de l'Orient

VISITAREM:

Damasc, Maaloula, Hama,
Crack dels Cavallers, Tartous, Markab,
Latakia, Ugarit, Ebla, Alep,
Presa de l'Eufrates, Rusafa, Mari, Dura,
Palmira, Bosra, Shaba, Kanawat, etc.

Amics de Catalunya Cristiana

Per a més informació:
(per telèfon, per correu o bé personalment):

Vaticà

Els missioners, «pa partit per a la vida del món»

■ El 23 d'octubre se celebra la Jornada Mundial de les Missions

CIUTAT DEL VATICÀ.— Joan Pau II va signar el 22 de febrer del 2005 el missatge per al Domund d'enguany. Per al Pontífex polonès, els missioners eren «pa partit per a la vida del món», segons va escriure al

missatge. L'any que va convocar per a l'Eucaristia i que acabarà precisament aquest mes d'octubre, el text que ens va deixar porta per títol *Missió, pa partit per al món*.

«També avui Crist mana als seus deixebles: "Doneu-los vosaltres de menjar", constatava Joan Pau II. «En nom seu, els missioners acudeixen arreu del món per anunciar i ser testimonis de l'Evangeli. Els missioners fan ressonar, amb la seva acció, les paraules del Redemptor: "Jo sóc el pa de la vida. El qui vingui a mi, no tindrà fam, i el que cregui en mi, mai no tindrà set"», escrivia.

«Els mateixos es fan "pa partit" per als germans i fins i tot de vegades arriben a sacrificar la vida», afegia. «Quants missioners màrtirs en aquest temps nostre! Que el seu exemple arrossegui molts joves en el camí de la fidelitat heroica a Crist!», exclamava. L'any 2004, l'agència missionera del Vaticà, Fides, va registrar la mort de quinze missioners catòlics, preveres, religioses, religiosos i laics.

«L'Església té necessitat d'homes i de dones que estiguin disposats a consagrar-se totalment a la gran causa de l'Evangeli», reconeixia el Papa. Per això, va proposar que la Jornada Missionera Mundial fos «una circumstància oportuna per prendre consciència de la necessitat urgent de participar en la missió evangelitzadora».

En particular, va demanar de donar suport a la tasca de les Obres Missionals

L'Eucaristia comporta el signe de la universalitat.

Pontificies (OMP) «amb una cooperació espiritual i material generosa». Les OMP són una institució de l'Església universal i de cada Església particular, sorgides amb l'objectiu de donar suport a l'activitat missionera de l'Església a les regions no cristianes. Depenen de la Congregació per a l'Evangelització dels Pobles.

Com a objectius es marca promoure a les comunitats cristianes una profunda

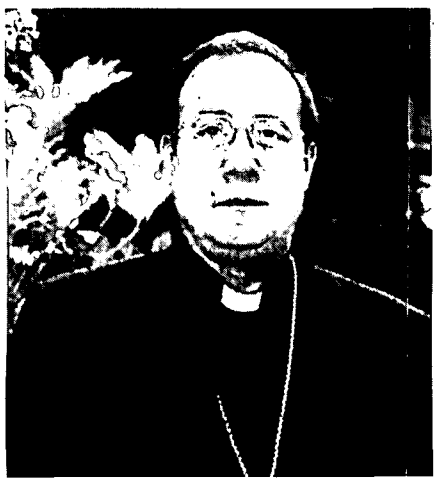
animació missionera, augmentar la cooperació econòmica per atendre les necessitats dels missioners i missioneres, i aconseguir que el dia del Domund se celebri en el marc de l'«octubre missioner» amb la pregària, el sacrifici, l'almoïna i el foment de les vocacions missioneres.

El Vaticà, en una decisió poc comuna, ha distribuït el missatge del Papa en una traducció en xinès. (Zenit)

Sentit del cartell

- La silueta de Jesús que «va» cap al món des del pa partit i lliurat recorda que «Jesús és pa partit per a la humanitat», i que la missió anima cada creient a ser «pa partit» per a la vida del món.
- El món és expressió de la «universalitat» de l'Església i de la seva obra missionera en què estan compromesos «les comunitats locals i els organismes eclesials i, de manera particular, les Obres Missionals Pontificies i els instituts missioners».
- El pa partit és el signe sacramental de la missió, que és donar-nos i lliurar-nos. Els missioners es fan «pa partit» per als germans, i fins i tot de vegades arriben a sacrificar la vida.

Mons. Francisco Pérez.

L'Eucaristia, presència viva de Crist

L'arquebisbe castrense i director nacional de les Obres Missionals Pontificies, Mons. Francisco Pérez, en la presentació de la campanya del Domund 2005 assenyala que el tema «ens recorda que Jesucrist es continua partint per nosaltres i compartint el seu amor total per tota la humanitat. L'Eucaristia és el signe més real i més presencial de l'amor de Déu enmig del món. La presència viva i ressuscitada de Crist viu en nosaltres i és la demostració de la seva compassió per l'ésser humà».

Segons Mons. Pérez, la solució als grans problemes de la societat passa per «una obertura del cor i de la vida compartida entre tothom», i que l'acció només donarà fruit «quan ens obrim a descobrir les necessitats dels altres i hi col·laborem amb el nostre esforç, treball i aportació solidària a favor dels qui estan mancats de pa material i

espiritual». Per al director nacional de les OMP, el millor regal que aporta el missioner és portar-hi Crist. I assenyala: «Si Crist s'ha partit, com mostra l'Eucaristia, pel gènere humà, això mateix ha de fer qui es posi en camí per missionar.»

Una faceta important de la missió, destaca, és que «no podem deixar que Crist "passi de llarg" a la nostra vida. Quan Ell fa estada en nosaltres, amb la seva gràcia i amor, la societat canvia. Déu no canvia les coses, canvia el cor humà i les coses canvien». Per això, «l'Eucaristia és la cita més concreta i pregonada que podem fer amb Déu. Ell ens ensenya que només l'amor canvia la vida i la fa feliç. (...) L'Eucaristia és la màxima expressió de la missió ja que té com a finalitat l'entrega de Jesucrist per a la salvació del gènere humà». (C.C.)

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

NIF: G-08862781. - Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

www.residenciapmiralles.org

e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net

LLOGUERS • ALQUILERS

LOCATIONS • RENTS • ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

GESTIO

immobiliària

www.gestio Gandia.es

93 451 50 00

FINQUES GANDIA - DIPUTACIÓ, 193 -

189 - 08011 BARCELONA

Espanya

Càritas espanyola demana pal·liar la precarietat dels pobres

■ Envia 370.000 euros a Guatemala i el Pakistan

MADRID.— Càritas espanyola ha enviat a Càritas Guatemala 120.000 euros per seguir amb les activitats que havia començat a les zones més afectades i continuar coordinant accions amb la Coordinadora Nacional per a la Reducció de Desastres. Al mateix temps, ha enviat 250.000 euros a Càritas Pakistan i Càritas Índia per contribuir als treballs d'emergència que totes dues Càritas duen a terme.

L'equip de direcció de Càritas espanyola ha adreçat una carta oberta a la societat espanyola en què en reconeix i n'agraeix la generositat. A més, la convida «a desencadenar una onada de solidaritat, d'esperança i de comunió amb els pobles i la gent sumits en situacions dramàtiques». Càritas posa en relleu que en les situacions de catàstrofes naturals, guerres o terrorisme sempre són els més pobres els més afectats. Per això, demana «als governs i organismes internacionals una actuació eficaç per pal·liar la precarietat dels pobres i defensar també, com deia Joan Pau II, "el dret a no emigrar", això és, que als països d'origen es donin les condicions per a una vida digna. La migració forçada és expressió d'una injustícia institucionalitzada».

Càritas espanyola valora els esforços que duen a terme institucions laïques o eclesials per desenvolupar la cultura de la solidaritat i afirma que «la nostra missió serà sempre suscitar i canalitzar les ajudes als més pobres en diàleg constant amb els homes de bona voluntat». La carta de l'equip de direcció de Càritas acaba amb aquesta crida: «Desperteu, amics, i conreu l'amor i la generositat que Déu va dipositar en tots vosaltres. Així col·laborareu en el desenvolupament d'un món més just i fratern; així treballareu per desenvolupar-vos com a persones i humanitzar la història.»

Zones afectades

En relació amb les catàstrofes naturals de les darreres setmanes, Càritas espanyola ha enviat una primera ajuda de 370.000 euros a les zones afectades: Guatemala,

La tempesta tropical va sembrar la destrucció al seu pas.

l'Índia i el Pakistan.

Càritas Guatemala continua amb el seu dispositiu urgent d'ajuda i d'acollida de famílies damnificades a través de les Càritas diocesanes i les comunitats parroquials de les zones afectades. Càritas Guatemala s'ha sumat a la veïna Càritas salvadorenca i ha declarat la situació d'emergència davant dels danys causats per la tempesta tropical Stan. Hi ha zones on les comunicacions són especialment difícils, per la qual cosa es fa un esforç especial en la coordinació i el treball conjunt de les organitzacions presents al terreny, per aconseguir l'efectivitat més gran dels treballs d'emergència i l'accés a aquells enclavaments que romanen incomunicats.

A El Salvador, les activitats de Càritas continuen en l'atenció d'emergència a 100 llars on es calcula que s'ha allotjat una població que supera els 15.000 damnificats als quals s'estan distribuint queviures,

aigua potable, productes d'higiene personal, matalassos, etc.

Tant Càritas Índia com Càritas Pakistan han desplaçat a les àrees més castigades pel sisme diversos equips de socors, que treballen en coordinació amb els comitès governamentals de protecció civil. Càritas Índia indica que les seves àrees d'intervenció prioritària són l'assistència sanitària als ferits, el repartiment d'aliments a unes 1.500 famílies i la distribució de mantes, roba d'abric i estris bàsics. Els equips de Càritas Índia han instal·lat el seu camp base d'operacions al col·legi diocesà de Sant Josep a Baramulha, on l'Església índia regenta també un hospital, la infraestructura del qual ha estat posada totalment a disposició d'aquesta catàstrofe. Així, el P. Alex Vadakumthala, responsable de l'equip de socors, comenta: «Les prioritats són menjar, roba i medicaments per als evacuats. Molta gent està desesperada perquè ho ha perdut tot: els éssers estimats, la

Benet XVI, amb les víctimes

Benet XVI ha manifestat la seva proximitat espiritual a les víctimes de les inundacions que van flagellar Amèrica Central, Mèxic, El Salvador, Guatemala, Hondures i Nicaragua. Nombroses poblacions «pateixen els efectes d'intenses pluges i inundacions, que han causat nombroses víctimes, així com molts danys materials». El Papa ha assenyalat que «demanó al Senyor per l'etern descans dels morts i expreso la meua proximitat espiritual i afecte als qui es veuen privats de casa seva i dels seus instruments de treball». «Convido, a més, les institucions i persones de bona voluntat a prestar una ajuda eficaç amb esperit de veritable solidaritat fraterna.»

Benet XVI no va oblidar demanar solidaritat per als damnificats del terrible terratrèmol que va assotar el Pakistan, l'Índia i l'Afganistan, i va assegurar la seva pregària per les víctimes i els seus éssers estimats. El Papa va encomanar «a la misericòrdia amorosa de Déu tots els qui han mort» i va expressar la seva «profunda simpatia als milers de persones ferides o damnificades». «Demanem a la comunitat internacional que respongui ràpidament i generosament al desastre i imploro al Senyor perquè doni valentia i força als qui participen en les tasques de rescat i de reconstrucció.» (Zenit)

casa, els béns. Les persones que s'han salvat del desastre conviuen amb el dolor i amb la necessitat de sobreviure.»

«Estem impressionats i traumatitzats per aquesta tragèdia. Mai no ens havíem trobat davant d'una emergència i catàstrofe d'aquest calibre. Expressem tot el nostre pesar a les famílies de les víctimes i els assegurem la nostra ajuda i la nostra pregària.» Són paraules de Mons. Lawrence Saldanha, arquebisbe de Lahore i president de la Conferència Episcopal del Pakistan, el qual ha demanat a tots els ciutadans que donin l'equivalent a un dia del seu sou en senyal de solidaritat. I afegeix: «Estem enviant sobretot voluntaris per a l'assistència als refugiats i metges per atendre els ferits. Els organismes de solidaritat cristians fan tot el que poden i no estalvien cap esforç en la intervenció a favor de les poblacions colpejades, que són d'àmplia majoria musulmanes.»

Per la seva part, Ajuda a l'Església Necessitada ha enviat 65.000 euros com a primera ajuda d'emergència per als afectats pel terratrèmol del Pakistan i els damnificats per les inundacions a Guatemala. (C.C.)

Les ajudes arriben amb dificultat a causa de la destrucció.

AJUDA SOLIDÀRIA

Càritas Pakistan

"la Caixa": 2100 0965 50 0200097189

Càritas Guatemala

"la Caixa": 2100 0965 54 0200097202

Tel. 902 339 999

Ajuda Església Necessitada

Emergència Pakistan i Guatemala

BBVA: 0182 0930 34 0010800003

Caja Madrid: 2038 0603 21 6002100067

Tel. 917 259 212

Vaticà

El «Leó de Münster», beatificat

■ Es va oposar al nazisme de forma molt contundent

CIUTAT DEL VATICÀ.— El cardenal Von Galén, conegut com el «Lleó de Münster», ja és beat. Tot i que el Papa era a Roma, no en va presidir la beatificació, perquè ha decidit que només presidirà canonitzacions. Amb tot, després de la solemne beatificació d'aquest alemany, el Papa va baixar a Sant Pere del Vaticà a venerar-ne les relíquies. En el seu missatge dominical després de l'Àngelus, Benet XVI en va destacar la «denúncia valenta del nazisme» i la «resistència a la tirania», i el va presentar com a model per al dia d'avui.

El Lleó de Münster (anomenat *Lleó* per la seva oposició ferotge als nazis) va ser beatificat a Roma enmig de milers de pelegrins que han vist en aquest cardinal «un regal de Déu». El cardinal Saraiva Martins va ser l'encarregat de presidir la celebració en qualitat de prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants.

El Papa va voler destacar el paper de la fe del beat Von Galen de la qual provenia la seva «capacitat d'anàlisi» en un període en què les persones intel·ligents estaven encengades, així com la resistència que va mostrar en un moment en què les persones fortes es mostraven febles. «Una fe —va dir el Pontífex— que li va donar el

valor per dir i fer el que els altres no gosaven.»

El cardenal Clemens August von Galen va ser «un pastor que es va oposar intrèpidament a una ideologia que menyspreava la humanitat i la màquina de la mort de l'estat nacionalsocialista», va manifestar Benet XVI.

El Sant Pare va destacar el missatge actual del beat Von Galen que manifesta que «la fe no es redueix a un sentiment privat que cal amagar quan es torna incòmoda, sinó que implica coherència i testimoniatge també en l'àmbit públic en favor de l'home, de la justícia».

Miriam Díez Bosch

Noves normes per als ritus de beatificació

CIUTAT DEL VATICÀ.—La Congregació per a les Causés dels Sants ha fet públiques noves disposicions sobre el ritu de beatificació a l'Església. Les normes continuen les conclusions de l'estudi de les raons teològiques i de les exigències pastorals sobre els ritus de beatificacions i canonitzacions, aprovades per Benet XVI. D'acord amb les noves disposicions, roman invariable que «la canonització (...) serà presidida pel Summe Pontífex».

En canvi, «la beatificació (...) serà celebrada per un representant del Sant Pare, que habitualment serà el prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants». El «ritu de beatificació tindrà lloc a la diòcesi que hagi promogut la causa del nou beat, o en una altra localitat que se'n consideri idònia». En qualsevol cas, «el ritu de beatificació podrà tenir lloc a Roma a petició dels bisbes i dels actors de la causa», comptant amb l'opinió de la Secretaria d'Estat del Vaticà. El dicasteri assenyalava que «el ritu de beatificació es desenvoluparà en la celebració eucarística, llevat que raons litúrgiques especials suggereixin que aquest tingui lloc en el curs de la celebració de la Paraula o de la Litúrgia de les Hores». (*Zenit*)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

Amb la teva aportació,
ells o elles i encara
més persones llegiran
CATALUNYA CRISTIANA
cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 188,80 €** ☐

Àsia i Oceania: 254,32 €

Missioner ☐ **Missionera** ☐
(Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

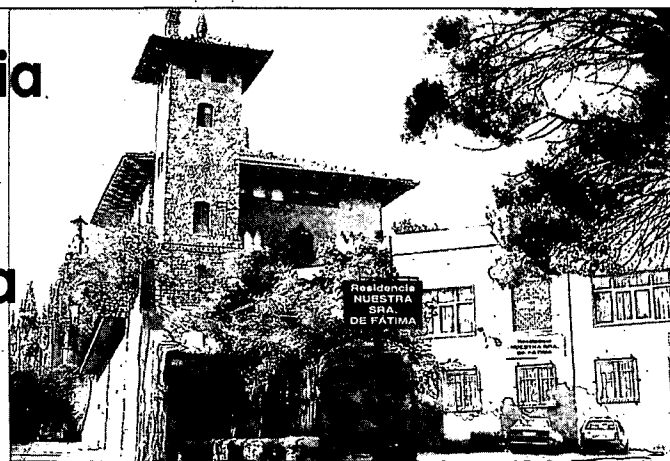
FORMA DE PAGAMENT:Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Títular										Data									
Entitat					Oficina					DC					Compte				

Envieu aquesta butlleta a: **CATALUNYA CRISTIANA**

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014, Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposen d'un nombre de places benèfiques per ajudar persones amb pocs recursos econòmics.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA
SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a
Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionntrasra
fatima.org

TOTS
SOM
ESGLÉSIA

Col·labora
amb Germanor

"GERMANOR"

Diòcesis de Barcelona, Girona, Lleida, Sant Feliu de Llobregat,
Solsona, Tarragona, Terrassa, Tortosa, Urgell i Vic

13 de Novembre de 2005

CAMPANYA PERMANENT PER A L'AUTOFINANÇAMENT DE L'ESGLÉSIA
DIOCESANA

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

Els missioners, germans de tothom

Ressonen fortament les paraules de Jesús dirigides als apòstols a Galilea en el moment de la seva ascensió: «Aneu a convertir tots els pobles, batejant-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, i ensenyant-los a guardar tot el que jo us he manat.» Aquestes paraules expressen clarament la naturalesa missionera de l'Església i de la vida de tots els cristians.

El deure d'evangelitzar tots els homes constitueix la missió essencial de l'Església. Evangelitzar és la seva gràcia i vocació pròpia, la seva identitat més profunda. Tots els batejats participen d'aquesta única missió del poble de Déu.

Tanmateix, hi ha cristians que han rebut una vocació més específicament missionera. Els anomenem *missioners i missioneres*. Aquests germans nostres deixen família, pàtria, llengua i cultura per anar lluny de casa a fer realitat aquelles paraules de Jesús, tot encarnant-se en la vida, llengua i cultura del país que serveixen amb la bona nova de la salvació.

Per la seva vocació i el seu treball es pot dir que els missioners són germans de tothom. L'Església ha après

de llavis de Jesús el parenostre. Per això els cristians, i especialment els missioners, treballen perquè aquesta paternitat universal de Déu es faci realitat a tot el món. Joan Pau II ens diu que en aquesta oració del parenostre que ens va ensenyar Jesús trobem la font i les motivacions fonamentals de l'acció missionera de l'Església «fins als extrems de la terra».

L'amor de l'Església i dels cristians a tots els homes i les dones de la humanitat fa que anunciem incansablement que Déu és Pare, ple d'amor per a tothom. Tots els éssers humans i tots els pobles cerquen, potser inconscientment, el rostre misteriós de Déu que només el Fill Unigènit, que és en el si del Pare, ens ha revelat plenament, com afirma l'evangelista sant Joan.

Els missioners i les missioneres fan un servei molt preuat oferint la paraula de Déu i els sacraments a homes i dones que potser encara no han conegut la bona nova de Jesús. Ajuden les Esglésies germanes que més ho necessiten i col·laboren en la implantació de les noves Esglésies diocesanes. La fe cristiana enriqueix totes i cadascuna de les cultures del món, amb els valors autèntics

humans i evangèlics, puix hi ha plena harmonia entre l'ordre de la creació i l'ordre de la redempció. Quan Déu salva, respecta, perfecciona i eleva el que ha creat.

L'Església de Jesucrist que viu i s'edifica arreu és com un sacrament, és a dir, un signe visible i eficaç d'un gran fruit de la redempció: la trobada fraterna de les persones entre si i amb Déu. El Concili Vaticà II ens ha dit que l'Església és «sacrament de la unitat del gènere humà». Els missioners van anunciant arreu aquesta joiosa notícia i van oferint aquesta entranyable realitat a moltes persones que no la coneixen i no en gaudeixen.

Tots els cristians som cridats a tenir un esperit missioner. Santa Teresa del Nen Jesús, carmelita contemplativa, és copatrona de les missions sense haver sortit mai del seu monestir. El cor i l'esperit d'aquesta santa eren tan grans que, com els missioners, es considerava germana de tothom i ho vivia amb la seva vida i pregària. I som cridats a viure aquest esperit missioner especialment avui, dia en què celebrem el Domund, que enguany, en sintonia amb l'Any de l'Eucaristia, té com a lema: «Missió, Pa partit per al món.»

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Una escletxa del cel

Aquesta setmana finalitza l'Any de l'Eucaristia, que va convocar Joan Pau II amb el desig de revifar en l'Església la fe i la participació en aquest sacrament. Conclorem també el cicle de comentaris sobre l'Eucaristia, que ha comprès una bona part dels articles «Als quatre vents» publicats els últims mesos. En ells hem anat considerant que l'Eucaristia és memorial de la Pasqua del Senyor i que quan combreguem rebem Jesús ressuscitat, garantia de la nostra resurrecció.

Una antiga antífona de l'Església aclama aquest misteri: «Oh sagrat convit: hi mengem el Crist, hi recordem la seva passió, la gràcia ens omple l'ànima, se'ns hi dona la penyora de la glòria futura.» I el Catecisme de l'Església catòlica comenta: «Si l'Eucaristia és el memorial de la Pasqua del Senyor, si per la nostra participació de l'altar som omplerts de la gràcia i de totes les benediccions del cel, l'Eucaristia és també l'anticipació de la glòria celestial.»

En el discurs eucarístic de Cafarnaüm, el Senyor havia anunciat amb claredat: «Qui menja la meua carn i beu la meua sang, té vida eterna, i jo el ressuscitaré el darrer dia» (Jn 6,54). Mesos més tard, durant l'últim Sopar, just després d'instituir l'Eucaristia, Jesús es va acomiadar dels seus deixebles, els va parlar de la seva partença ja imminent per retornar al lloc que li correspon a la dreta del Pare, i els va explicar que volia tenir-los al seu costat per sempre: «A casa del meu Pare» —els deia— «hi ha lloc per a molts. I quan hauré anat a preparar-vos-hi estada, tornaré i us prendré amb mi, perquè també vosaltres estigueu allà on joestic» (cf. Jn 14,2-3).

L'Eucaristia ens dona forces per viure com a fills de Déu en el nostre pelegrinatge terrenal, però alhora ens recorda que la nostra meta definitiva és el Cel. És com una penyora, com l'objecte de valor que es deixa com a garantia del compliment d'un compromís. Jesús ens ha portat la salvació; qui creu en ell tindrà la vida eterna.

Però ha volgut quedar-se ell mateix en l'Eucaristia, en penyora de la felicitat eterna que ens ha preparat al Cel.

La celebració de l'Eucaristia té intrínsecament una projecció escatològica; és a dir, enclou dins seu una referència a la segona vinguda de Jesús i a la vida eterna. Ho recordava sant Pau en una carta dirigida als cristians de Corint: «Cada vegada que mengem aquest pa i beveu aquesta copa anuncieu la mort del Senyor fins que ell vingui» (1Co 11,26). Celebrem l'Eucaristia mentre esperem l'acompliment de la nostra esperança, la manifestació de Jesucrist, el nostre Salvador.

L'anterior papa, Joan Pau II, a l'encíclica *Ecclesia de Eucharistia*, recollia també aquesta idea: «Qui s'alimenta de Crist en l'Eucaristia no ha d'esperar el més enllà per rebre la vida eterna: la posseeix ja a la terra com a primícia de la plenitud futura, que abastarà l'home en la seva totalitat. L'Eucaristia és veritablement una escletxa del Cel que s'obre sobre la terra.»

Missatgers de la Bona Notícia

www.catalunyacristiana.com

Més de 25 anys al teu costat

opinió

Punt de vista

Joaquín Iglesias

Llicenciat en Filosofia y Teología

Retar a los políticos

L'activitat política en un país és molt necessària. Ben feta, la considero digna i lloable pel seu component de lliurament i de servei a la ciutadania. Hi crec profundament si està realment al servei dels altres. Tant de bo la societat recuperi l'esperança en els polítics. La tasca política, perquè sigui autèntica i es converteixi en una vocació, ha de partir de principis ètics. Hem de recuperar l'entusiasme per aquesta vocació.

Però, cada matí, quan llegeixo els diaris i alguna nit, quan escolto els debats que afecten l'equilibri social, tinc dubtes. Em pregunto: realment, els polítics són conscients del que representa fer política? I si no és així, per què s'hi dediquen? Teòricament, sobre el paper tot queda ben clar; estan al servei del ciutadà, però la seva vida i les seves inquietuds van per una altra banda. Com s'atreveixen a dedicar-s'hi si entre els seus interessos i el que passa a la societat hi ha un abisme profund? Moltes vegades em pregunto si han perdut el nord. Constatem una crisi profunda, no tant de la política en si, com dels polítics. Cada vegada hi ha un distanciament més gran entre la societat i el món polític. Els nostres representants estan cada vegada més lluny de les necessitats reals dels ciutadans.

Afrontem una perversió gravíssima de la política, que es produeix quan aquesta s'ideologitza segons interessos econòmics. Ja no es tracta de ser d'esquerres, de dretes o de centre. El polític autèntic, deixant a part aspectes subjectius i ideològics, sap fer una anàlisi de la realitat pausada. Quants conflictes es generen per mantenir postures tancades i crear així una confusió innecessària que desorienta el ciutadà. Moltes vegades veiem pels mitjans de comunicació unes baralles mediàtiques absurdes que, en el fons, deixen entreveure un pols

malaltís per veure qui té el poder. Els polítics parlen de la importància de treballar en xarxes i d'establir aliances, és a dir, de crear una cultura de la feina en comú. Però, que lluny que estan de donar exemple! Poden més les idees que la feina en equip i, en el fons, passen per davant del valor de la persona i les seves necessitats.

Em preocupa que hagin perdut el nord, ja que les conseqüències poden ser enormes. Els polítics haurien de saber respectar profundament la llibertat dels altres: fer

política no és instruir sobre les nostres formes personals d'entendre la vida. No és correcte manipular la massa social i imposar-li les seves idees. No es tracta de fer un bon màrqueting per aconseguir el poder, es tracta de ser bons polítics, que creguin profundament en la seva vocació i que en el seu horitzó tinguin molt clar el bé real de la persona. Sovint, amb la seva manera de fer, provoquen una fragmentació social greu. Parlen d'educació sense saber de què parlen, parlen de sanitat sense saber de què parlen, parlen de drets humans sense tenir clar cap referent moral, parlen d'economia sense entendre que aquesta ha d'estar al servei de la societat i no de la seva butxaca. Parlen de medi ambient i viatgen en cotxes luxosos, parlen de política sense saber res d'història, de sociologia

i, en definitiva, parlen de les seves idees sense tenir gaire clar la semàntica.

Podríem parlar d'un codi deontològic de la política? No tothom sap ni té vocació de polític, encara que li agradi jugar a l'arena. El polític ha de ser un professional i una persona vocacional. Si no és així, val més que s'aparti i que no fragmenti més la societat. Cal persones amb valors, vocació i una formació sòlida que es dediquin a la política per escombrar la mediocritat i tornar la dignitat a aquesta professió.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Les característiques del poble de Déu

M'apassiona, d'entre els temes teològics, el de l'Església. Recordo moltes vegades les expressions del cardenal Congar. Mercès als seus escrits vaig aprendre a estimar més l'Església que els meus pares m'havien ensenyat a estimar ja en la infantesa. Hi ha una obra de Congar on mostra l'alta estimació que tenia per l'Església, «la nostra mare i la nostra llar». Quan es refereix a la crítica de l'Església, afirma que s'ha de fer un dia que hom tingui bon humor i sentint-se'n membre, no pas un espectador. La doctrina d'aquest cardenal, de l'orde dels dominics, impressiona, perquè ell mateix va tenir dificultats amb l'Església. Ell va demostrar que l'estimava molt. I va aportar la seva contribució teològica al Concili Vaticà II.

Escric aquest encapçalament perquè he llegit el número 782 del Catecisme de l'Església catòlica i he pensat que interessaria als lectors. Tracta de les característiques del poble de Déu. Parteix de l'afirmació bàsica que el poble de Déu es distingeix netament, per les seves característiques, de tots els grups religiosos, ètnics, polítics o culturals de la història.

Detalla els trets d'aquest poble de Déu, que és l'Església.

En efecte, exposa què és el poble de Déu. Subratlla que és de Déu, perquè «Déu no es propi ni exclusiu de cap poble, però s'ha adquirit un poble d'entre aquells que no formaven cap poble: «Un llinatge escollit, un sacerdoti reial, una nació santa.»» Com se n'esdevé membre? No pas per naixement físic, sinó pel naixement de dalt, que és el baptisme. El cap d'aquest poble és Jesucrist, de manera que és el Poble messiànic.

Encara segueixen més característiques. La condició d'aquest poble és «la dignitat de la llibertat dels fills de Déu: en els cors, com en un temple, hi resideix l'Esperit Sant». La llei és «el manament nou d'estimar com el Crist ens ha estimat». Quina és la seva missió? Ser sal de la terra i llum del món; «constitueix per a tots els homes el germen més fort d'unitat, d'esperança i de salvació». Finalment, el seu destí: és «el Regne de Déu començat a la terra per Déu mateix, Regne que ha d'eixamplar-se més i més, fins que, a la fi del temps, l'acabarà Déu mateix».

Una breu exposició teològica que ajuda a comprendre i estimar més el misteri de l'Església de Crist, la nostra Mare, la nostra Llar.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Animals

Que el lector no s'enfadi si em repeteixo, «les obres de Déu cal descobrir-les i proclamar-les», es diu a Tobies 12,7. A l'esquerra d'on escric, a 40 metres, hi ha una autovia i, a la dreta, a uns 50 metres, hi passa un rierol. Tot això no tindria cap importància si no parlés dels animals que hi viuen. Ànecs salvatges i, durant l'hivern, algunes polles d'aigua. Una garsa reial passa majestuosa, volant a poca alçada, s'hi posa i roman, impàvida, a l'aigua; deu ser capaç d'empassar-se peixos, però no he perdut el temps observant-la gaire estona. He vist esquiroles, una llúdriga, un visó americà; un dia va venir un conill a veure-hi aigua. El més espectacular va ser veure un aguiló. He vist esquiroles, teixons, porcs senglars, guineus, martes, i també llargardai-xos i serps. Un dia, quan em posava l'estola, em va picar un escorpió, però no em va fer mal, fins i tot em vaig alegrar quan vaig veure el senyal al dit i vaig recordar la promesa de Jesús. Afegeïu-hi, també, les granotes i els ocells, des de la merla i la garsa, fins al rossinyol i la cadenera. Em sento identificat amb Salomó, que «va tractar de les plantes, des del cedre del Líban fins a l'hisop que creix a les parets. Va tractar dels animals que corren, dels que volen, dels que s'arrossegueu per terra i dels que naden» (1 R 5,13). Imagineu l'entorn meravellós on visc, afegeïu-hi que tinc 600 volums bíblics, i entendreu per què escullo cada setmana aquests temes.

Quan hi vaig arribar em vaig proposar relacionar els animals i les plantes amb el text bíblic i sovint consulto en quins llocs s'esmenta allò que he vist i, sense donar-hi categoria de revelació, intento que siguin llenguatge espiritual, paraboles per a la meua vida. Em fixaré en els ànecs. Explícitament no apareixen en el text, però, sens dubte, són aquell aviram que tenia Salomó (1 R 5,3). Si els veig lliscant, penso en el món, que és l'aigua, per on l'Església es desplaça enriquint-la i adornant-la. Si passo uns quants dies sense veure'ls, recordo que la fe, segons les estadístiques, s'ha allunyat globalment de nosaltres i dóna fruits de santedat en altres territoris, però això no vol dir que hagi desaparegut del globus. De vegades veig la garsa reial, de sobria línia gòtica, que immòbil, i alguna vegada a 4ª sota zero, espera taciturna que s'apropi un peix, i penso aleshores que no m'he de desesperar, ni precipitar-me, ni desentendre'm del meu ministeri. Les polles d'aigua, amb el seu caminar graciós i la taca vermella discreta en l'elegant conjunt, em recorden que la gràcia és un do que omple d'alegria qui la rep, i que jo crec gaudir-ne. La llúdriga la vaig observar el dia que celebrava l'aniversari de la meua ordenació, i em va semblar que era un regal del Senyor i li ho vaig agrair. El porc senglar, la marta i la guineu en realitat estaven morts al costat de la carretera, atropellats, com a conseqüència de la seva irresponsabilitat, per travessar per llocs que no els corresponia. Vaig recordar que jo també he de prendre precaucions. Les rapinyaires volen ben amunt, les veiem planant silenciosament, però el dia que una va passar ben a prop nostre, vaig pensar que a l'home, per l'encarnació del Verb, se li havia donat la possibilitat de gaudir, aquí a la terra, de la proximitat de Déu. Quan vaig veure com un esquiol gran molt fosc, vaig saber que era un visó americà, procedent d'exemplars que havien fugit de les granges. O sigui, que aquest no és el seu lloc i que fa mal; sens dubte, era figura del dimoni. No m'estranya que aquests dies no vegi l'atractiva fauna salvatge habitual, són previnguts, com ho he de ser jo. Tinc el Sagrari a només cinc metres. Entro a donar gràcies a Déu i a demanar-li ajuda sovint.

Notes insignificants

Germà Adrià

Carta d'un pres

No sé si aquesta carta pot ser apta per a menors ni per a gent adulta.

Reproduïxo gairebé textualment, corregint les faltes d'ortografia i separant les paraules unides, una de les cartes que he rebut aquesta setmana.

És d'un pres que fa molts anys que és a la presó. Jo el vaig visitar a Barcelona i a Brians. Ara només el puc veure a l'estiu perquè el van traslladar a una presó de la seva terra, molt lluny.

La carta diu així:

«Espero que tot li vagi molt bé. Jo estic una mica malament perquè el meu germà petit, també pres aquí, m'ha dit que té la sida i l'hepatitis C. Estic totalment desmoralitzat perquè és capaç de fer alguna bestiesa. Què faig jo ara? Tinc la moral per terra. Estic malament i molt preocupat perquè mira què fa la presó: convertir-te en un animal ferotge en comptes de convertir-te en una persona humana.

«A la presó només et relaciones amb gent problemàtica... I al final surts en llibertat i estaves tancat per robar els diners d'un bar. I penses això: per què he de robar en un bar si per atracar un banc la pena serà la mateixa?»

«I alèshores està clar. El lladre si entreu més d'un lloc que de l'altre i la pena és la mateixa, prefereix atracar un banc. Ho entens, germà? La nova llei t'obliga a ser un lladre refinat. No creus?... Jo sí que ho crec, germà.

«La justícia és la pitjor màfia del món. Ells et fan tornar cada vegada més i més dolent. Estàs un bon grapat d'anys entre

quatre parets, a la presó i en surts com una fera que s'ha escapat de la gàbia. Comprends? Per què no donen més oportunitats? O per què no pots pagar els danys i perjudicis que hagas fet per culpa de les drogues o altres problemes?»

«No saben, no volen saber, que la gent també ha de menjar, vestir-se, dutxar-se entre altres coses. Tenir un lloc on fer la teva vida. Està clar que és més fàcil deixar dormir la gent amb cartrons i després dir, pobrets! Jo ja m'hi he trobat moltes vegades, i he hagut d'anar a la platja a dutxar-me per no fer olor de... I he menjat pastes que les pastisseries llançaven als contenidors i també he remenat les papereres.

«Una altra pregunta és qui creu ara en mi? Qui? Certament, em queda molta vida. Em queda molt per sofrir.

«Bé, germà, gràcies per la teva visita aquí, a Galícia, i pels diners que m'has donat, quin detall! Quina sorpresa que vinguessis de Barcelona per veure'm. Si no pots donar-me diners, tant se val, perquè el que m'importa és la teva relació i amistat.

«I a veure si aguantés molt de temps...»

Això diu l'amic i altres coses no aptes per al setmanari.

Però, cartes com aquesta sempre em fan pensar molt.

A tots els que no heu estat mai empresonats us resultarà difícil comprendre com es viu tancat anys i anys.

Ens queda pregar molt i ajudar, si podem.

Zoom

Eduard Brufau

El mes de juliol es va celebrar un homenatge al beat Pere Tarrés a la parròquia barcelonina de Santa Anna. L'acte va consistir en una missa presidida per l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, i en el descobriment d'aquesta làpida commemorativa. El rector de Santa Anna, Mn. Joan Aran, va recordar l'exemplaritat del beat Pere Tarrés i la vinculació estreta que va tenir amb la parròquia, en la qual celebrava missa i confessava.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

L'Estatut i els documents del Vaticà

Em sento trist, indignat, impotent, manipulat... com a català i com a cristià, en la seva versió catòlica. No és la primera vegada perquè periòdicament els fets es repeteixen. Què tenen en comú l'Estatut i els documents del Vaticà? Gairebé res, però n'hi ha prou per indicar els problemes similars que tenen a l'hora de presentar-se en públic. Hi ha animadversió, prejudicis, maniobres, deformacions, mentides... propiciades per grups de pressió i instàncies mediàtiques. Els titulars són contundents. No hi ha hagut temps de llegir-los i ja hi ha opinions de tota mena. Es juga amb els sentiments dels receptors per provocar rebuig. No es basen en idees, diàleg, reflexió, discussió d'alt nivell... sinó en por i irracionals. Fugen en els fons emocionals i instintius de les persones per desestabilitzar-ne el rigor de pensament. Converteixen cada pàgina en una bomba de rellotgeria. Es fan servir tots els registres imaginables, des del menyspreu fins al temor apocalíptic. Es trunquen els ponts de diàleg. L'ambient es fa irrespirable. S'acaba en un carreró sense sortida.

L'Estatut de Catalunya, aprovat pel 88,88% dels diputats del Parlament, ha rebut una allau de crítiques, totalment desproporcionada. No s'argumenta, es vitupera, s'injuria els ciutadans catalans... Si algú recollís algunes frases que s'han pronunciat en mitjans de comunicació o que s'han escrit, podria redactar una antologia greument preocupant. Quanta gent de la que ha opinat ha llegit el text de l'Estatut? Molts dels que bramen contra l'Estatut fan servir els mateixos mecanismes que els aficionats de futbol davant d'una jugada de penal: donar veredictes inapel·lables. En esport, és més fàcil, però jutjar sobre la inconstitucionalitat d'un text jurídic és molt més complex. Apareixen jutges per tot arreu, sense prou preparació per validar el seu judici, inclosa la vicepresidenta del Govern. Les reaccions del PP, juntament amb el desplegament bèl·lic de la *bruneta* mediàtica —lamentablement també des de la COPE, per a disgust de la Conferència Episcopal Tarraconense— obeeixen a un concepte arcaic d'Espanya i a un interès per desgastar el seu competidor electoral, el PSOE. Preocupa observar que el PP com a bloc i una part majoritària del PSOE manté visions afins sobre aquest tema. Catalunya, a més de subministrar milions d'euros sense retorn, dona molts vots a qui la manipula a plaer.

Amb els documents del Vaticà, es recorre al mateix mecanisme de fons per una altra mena de forces mediàtiques i de pressió. No hi ha hagut temps de llegir-ne el contingut, normalment complex i que exigeix una lectura atenta, quan se'ls bombardeja i deforma des de qualsevol punt de vista. Se'ls atribueix conceptes que no hi són, se'n desprestigien les idees sense entrar a dialogar-les... Tertulians a les televisions i les ràdios, des de la ignorància i no voldria pensar que des de la mala fe, fan afirmacions, que de vegades no resisteixen la crítica més elemental. No falten veus des de dins que actuen de forma similar. «Misses en llatí», així va resumir l'actual Sínode de Bisbes sobre l'Eucaristia un rotatiu barceloní, conegut per les seves tendències distorsionadores del tema religiós.

El que és dolent és que de tant repetir-ho es minen les voluntats més fermes i els acabem creient. No propicio una recepció acrítica i infantil dels documents polítics o religiosos. Des del respecte, sorgit de les conviccions democràtiques o de l'opció de fe, és urgent l'estudi, el diàleg, la reflexió i la decisió, quan calgui. Tot canvia si estem predisposats a l'enteniment i a la comprensió dels arguments de l'interlocutor.

No tot el que ve de Catalunya ni del Vaticà és infame! Tot i que els vents no són gens favorables, no renego ni de l'una ni de l'altre.

GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent

24 hores

Ens desplaçem a domicili

Tramitació d'enterraments

En cas de defunció,
què s'ha de fer?

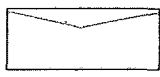
Truqueu al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

CARTES DEL
LECTOR
☐ **Agraïment a
Mn. Albert Serra**

Volem agrair a Mn. Albert Serra la tasca pastoral que ha dut a terme a l'Aleixar i a Maspujols (Baix Camp). Gràcies per esperonar-nos a donar amb la nostra vida testimoniatge del Crist ressuscitat! Gràcies per fer-nos entendre que sense transparència, justícia i honestat no hi pot haver comunió amb Déu! Gràcies per portar-nos, sota el guiatge de l'Esperit Sant, a una reflexió cada vegada més profunda sobre l'essència de la nostra fe!

LENKE KOVÁCS i 164 firmes més
L'Aleixar

☐ **La polèmica
de l'assignatura**

Religió sí, Religió no; avaluable sí, avaluable no; matèria prohibida... tolerada... perseguida...?

Jo crec que la Religió no és només una assignatura. No vull dir amb això que sigui menys important que una assignatura, sinó més. Ens fa molta falta que ens expliquin i ens ensenyin bé el que és la religió, l'ètica i el civisme, és a dir, tot el que estigui relacionat amb el difícil i convenient exercici del bé i la convivència.

M. DOLORS PUIG i USTRELL
Terrassa

☐ **Alcoholisme juvenil**

En la presentació de la campanya contra l'alcoholisme juvenil, s'han donat a conèixer els resultats d'una enquesta realitzada el 2004, segons la qual el 27,3% dels joves entre 14 i 18 anys van assegurar haver-se emborratxat durant el mes anterior. Està bé que s'organitzin aquestes campanyes, però seran poc eficaces mentre no es vagi a l'arrel d'aquest problema, que no és altra que l'educació permissiva i sense sentit del límit, freqüent avui en moltes famílies.

Comença quan des de petits als fills

se'ls permet menjar sempre el que volen i se'ls dona tot fet sense deixar-los descobrir l'alegria d'aconseguir les coses amb esforç; continua si la mare va sempre darrere d'ells recollint la roba que deixen escampada per tota la casa i s'aguditzza si davant dels problemes escolars se'ls dona la raó d'entrada desautoritzant els professors, o si es pensa que la culpa que no caminin bé és dels amics o companys.

Si abans no se'ls ha sabut dir que «no», en l'adolescència serà impossible impedir que se surtin sempre amb la seva. Si de petits no se'ls ha educat en l'autodisciplina i en l'esforç, serà difícil que de grans no es deixin guiar pel que «m'agrada» o arrossegar per l'ambient. El paper dels pares no el poden suplir les campanyes.

FREDERIC GÓMEZ PARDO
Girona

☐ **El bisbe Casaldàliga
em va decebre**

El reportatge que TV3 va dedicar no fa gaire al bisbe Casaldàliga em va resultar molt desagradable i decebador, ja que a la meua lògica de vell jove d'Acció Catòlica, li repugna el fet que un bisbe catòlic que fa una tasca social no anomeni ni una sola vegada la doctrina social de l'Església.

Em va fer la impressió que per a ell només era vàlida la seva visió de Crist, perquè les poques paraules de contingut social que li vaig sentir dir ja les havia llegit fa molts anys a la *Rerum novarum* que el papa Lleó XIII va escriure l'any 1891.

En la meua candidesa, jo esperava alguna referència a les encíclics *Quadragesimo anno*, de Pius XI; *Mater et magistra* i *Pacem in terris*, de Joan XXIII, o bé a l'*Ecclesiam suam* i *Populorum progressio*, de Pau VI. Precisament, en el punt 73 d'aquesta encíclica ja es proposava un diàleg de civilitzacions que ara sembla que l'hagi inventat l'actual cap de govern espanyol.

És lamentable aquesta apropiació del missatge evangèlic que es respira en les paraules de Casaldàliga, que contrasta amb l'esperit veritablement obrerista cristià de Guillem Rovira, seglar català fundador de l'HOAC, que predicava el «comunitarisme» com a superació cristiana tant del capitalisme individualista com del comunisme estatista que allunyaven els obrers de Déu.

Des del meu punt de vista, l'anomenada «teologia de l'alliberament» no més és vertaderament cristiana si accepta com a norma tot l'Evangeli i catòlica si aplica el magisteri eclesial, incloent els acords del Concili Vaticà II, de forma concreta, a cada realitat vital, fugint de les invocacions abstractes que només serveixen, com passa sovint amb els drets humans, per donar suport i justificar interessos i opinions egoistes.

L'humanisme del bisbe Casaldàliga atreu i atraurà molts admiradors passius, però el progrés del cristianisme no és cosa d'admiració a les persones, sinó de vida activament dedicada al bé de les persones, o com va dir el mateix Crist a sant Pere, de tenir pensaments divins i no tan sols humans.

JOSEP ROIG i MIRÓ
Reus

☐ **A propòsit dels
capellans
excepcionals**

Em va encantar el seu article—aquest i moltíssims més—, germà Adrià. Que bé que en el seu article reti homenatge als germans de «segona», encara que avui ja gairebé no hi «segones» ni en els trens. Però, per retre'ls homenatge ha de dir que el capellà de l'església de sempre és hieràtic? No és l'únic article on al final el contrast és per «carregar-se» d'altres.

Lloï, home de Déu, lloï, i ja està. Simpàtics, sonsos, amables, cansats, avorrits, salats... a tot arreu. Feliciti els que encerten i oblidi els altres, que prou pena tenen amb ser com són.

M. MERCEDES CECILIA CORTA-
CANS AMAT
La Laguna (Tenerife)

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Pares desvalguts

—Un dels meus fills adolescent té aquest curs un llibre de ciències naturals amb una lliçó sobre la reproducció. S'hi parla de la contracepció i comença dient: «Tenir un fill és una decisió important. S'ha d'estar preparat. Per això moltes parelles decideixen no tenir-ne o tenir-ne més endavant.» Després explica tots els mètodes anticonceptius (artificials i naturals) que hi ha. Dins d'aquests mètodes hi posa també com a contraceptius el DIU i la píndola postcoital i no diu mai que siguin abortius... Durant la setmana cultural és costum que hi vagi cada any la mateixa llevadora a la qual el que més preocupa és com fer-los entendre que s'han de posar el preservatiu. Segons ella, hauria de ser obligatori que el cap de setmana no sortissin sense portar-ne. També els parla de la masturbació com un fet normal del qual no s'han de preocupar perquè amb el temps, diu, ja el perdran. Què puc fer? Tot això contrasta amb la doctrina catòlica i amb les meves conviccions. El més sorprenent és que es tracta d'una escola catòlica. És obligatori, per llei, que els llibres de text i l'escola els parlin de mètodes anticonceptius? És lícit moralment que una escola cristiana ensenyi als adolescents aquests mètodes que l'Església no accepta? Què puc demanar a l'escola i fins on puc exigir? No puc solucionar-ho canviant de col·legi...

—Sovint, molts col·legis catòlics gestionats per congregacions han de contractar personal docent perquè no disposen de prou professors de la seva congregació. En general, els docents comparteixen l'ideari educatiu o, almenys, no hi posen entrebancs. Altres vegades, malauradament, no és així. Vostè planteja un problema delicat perquè es tracta d'un llibre de text que conté ensenyaments contraris a la doctrina de l'Església. Per tant, el primer pas és eliminar aquest text incompatible amb l'ideari i projecte educatiu d'una escola catòlica. A més, la presència de l'educadora (o, més ben dit, deseducadora) que vostè esmenta és del tot inoportuna. Penso que aquí no hi ha lloc per a mitges tintes: s'ha de solucionar immediatament. Una persona que només es preocupa d'ensenyar a uns adolescents a posar-se el preservatiu ha de tenir les portes barrades en un centre cristià. A veure si potser convidarem la guineu a visitar el galliner? Per a totes les altres qüestions, un únic consell: faci el que pugui, però, sobretot, no deixi d'educar segons les seves conviccions els seus fills en temes tan delicats, tot mirant de contrarestar una mala educació. Sempre li queda el recurs de no enviar els seus fills a l'escola quan s'imparteixen determinades lliçons. Si els pares us moveu, podreu fer molt.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

☐ **Ens casem**

Tot i que n'hi ha que ja ho sabeu, per si de cas, us en dono la notícia: l'Isa i jo ens casem el 25 de març de l'any vinent. Vam triar aquest dia perquè és l'Encarnació, perquè volíem celebrar el Sagrament en un dia en què la Mare de Déu hi estigués molt present. També ens agradava perquè és el dia que s'ha triat com a Dia Internacional de la Vida, i com que tots dos som de Provida, doncs aquesta data era la més adient...

Estem molt contents i il·lusionats quan pensem a lliurar les nostres vides l'un a l'altre, i lliurar-li la nostra vida a Crist. El que més força ens dona és pensar que el «sí» que ens donarem és un «sí» al Senyor. Poder ser sagrament l'un per a l'altre, que l'amor que Déu té a l'Isa, l'hi donarà a través meu, i l'amor amb què Déu m'estima, me'l donarà a través d'ella. I pensar que aquest Amor pot donar fruits

en forma de fills... és que és una cosa tan gran que sembla inabastable. No serà res de nou per a algú, però a nosaltres ens ha ajudat molt descobrir aquesta dimensió del matrimoni que no coneixíem.

Pensar en el miracle de la vida és una cosa que et porta a pensar com n'és de gran, preciós i meravellós el pla de Déu, que es val de nosaltres, malgrat els nostres errors i imperfeccions, per col·laborar en la seva obra, sent nosaltres la via per dur el seu amor als altres i un amor que s'encarna en noves criatures, en els fills. Uf! Se'ns posen els cabells de punta de pensar-ho.

Voldria demanar-vos que us recordeu de pregar per nosaltres, perquè arribem molt ben preparats en aquest dia i puguem ser testimonis d'aquell amor que Crist ens dona.

JORGE LÁZARO CARRILLO
Toledo

El P. Adalbert Maria Franquesa, monjo i prevere

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Una llàntia encesa per al Crist

Feia encara no un mes que havia saludat el pare Adalbert a la infermeria del monestir de Montserrat. Hom s'adonava que aquell venerable ancià —96 anys— s'estava apagant, després de tota una vida esmerçada en el servei diví. Era ben bé una llàntia encesa per al Crist, cridada a passar de la minsa claror de la vida present a la llum eterna del dia sense posta.

Quan, al vespre del dia 6 d'octubre, l'abat de Montserrat em va comunicar la mort del P. Franquesa, ho va fer així: «Aquesta tarda, durant els salms de vespres, el P. Adalbert ha mort rodejat d'uns quants monjos.» Mentalment vaig referir-me a aquests salms, que jo mateix acabava de recitar: el salm 132 (litúrgia 131), i vaig confirmar-me en una constatació repetida: hi ha persones que moren en contextos que defineixen la seva vida.

Sense forçar el paral·lelisme, la persona del P. Franquesa pot ésser trobada amb facilitat en les actituds de David, tal com les canta el salm. David, en efecte, és presentat ple de zel per preparar un lloc adient per a l'arca del Senyor, fins que la introdueix amb festa i solemnitat a la ciutat de Jerusalem, a Sió, perquè sigui testimoni de la presència de Déu enmig del poble, font de pau i benestar.

La història de Catalunya i de Montserrat recordarà el P. Adalbert M. Franquesa com el monjo ple de zel i

d'amor a la Mare de Déu —l'Arca de l'Aliança del Nou Testament!— que va liderar i animar les grans solemnitats de l'entronització de la imatge de Montserrat, l'any 1947. No foren pas faramalles, aquelles festes. El P. Franquesa fou el promotor d'una onada de devoció mariana, montserratina, de la qual potser caldria dir que encara vivim. Quantes vegades, conversant amb ell, havia manifestat el seu autèntic entusiasme devot envers la imatge de Montserrat, alimentat amb estones de pregària silenciosa que honoraven la seva espiritualitat intensa.

«Entrem, doncs, a casa seva»

Durant molts anys, la figura del P. Franquesa fou una de les més visibles de Montserrat. Ell fou, alhora, encarregat de rebre les peregrinacions i el mestre de cerimònies.

És en aquesta doble perspectiva que vaig conèixer el P. Adalbert, com tants altres sacerdots i laics d'aquell temps, a més d'aprofitar el seu mestratge a través de les edicions de llibres litúrgics en llatí i català, introduïdes per ell amb amplis i molt ben documentats comentaris.

L'entusiasme amb què el P. Franquesa parlava als grups de pelegrins, quan els sortia a rebre a la porta de la basílica, amb l'escolania, tenia quelcom de l'entusiasme de David portant l'Arca a Sió. «Que els sacerdots es vesteixin de festa, i esclatin els fidels en crits d'alegria!»

El sentit de la litúrgia de l'Església ha estat una de les característiques fonamentals del P. Adalbert. La seva formació fou acurada, i el contacte amb el moviment litúrgic es pot dir que li era familiar des del començament. El seu mestratge al Seminari de Vitòria, durant la guerra civil, va marcar aquells seminaristes d'una manera decisiva. La seva participació, des del començament, en les tasques del Concili Vaticà II, i després en les del *Consilium* per l'execució de la reforma litúrgica, li donaren el lloc merescut en el context de les grans figures de la renovació litúrgica. Figures que, enguany precisament, estan essent cridades pel Crist al descans: Jounel, Gy, Bouyer, Calabuig..., després d'altres que els han precedit: Lercaro, Bonet, Bugnini, Martimort, Wagner...

En la comunió dels sants

Mentre celebràvem les exèquies del P. Adalbert, el dia 8 d'octubre a Montserrat, dissabte, els records s'ajuntaven ràpidament l'un amb l'altre, com sol passar sempre que acomiadem una persona estimada. Però hi havia en mi, i hi ha, sobretot, una consciència viva que el P. Adalbert Franquesa ha estat un mestre espiritual, per a mi i per a moltes persones, sacerdots i laics. Un mestre d'esperit eclesial, de sentit de la litúrgia, de treball ecumènic, de testimoni monàstic, de zel... «Recordeu-vos, Senyor, de tot el seu zel!»

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Nascut a Capistrano, sud d'Itàlia, l'any 1386
- ☐ Franciscà que va predicar arreu de l'Europa central
- ☐ Conegut per la seva bel·ligerància amb els moviments herètics
- ☐ Va morir a Villach, Àustria, l'any 1456
- ☐ Canonitzat l'any 1690 per Alexandre VIII

Joan de Capistrano no estava destinat en principi a la vida religiosa. Els seus pares, pertanyents a la noblesa, li van poder pagar els estudis de dret a la universitat de Perusa, d'on va sortir amb les màximes qualificacions. Ben aviat es va convertir en un jurista de renom, tant, que al cap de poc temps va ser nomenat governador de la ciutat. Però les coses es van començar a tòrcer quan Perusa va entrar en guerra, va ser vençuda i el nostre sant va ser empresonat.

El temps que va estar privat de llibertat li va servir per reflexionar sobre la seva vida i el món en general, de manera que va decidir fer-se franciscà. Un cop alliberat, i ja com a frare, es va fer amic de sant Bernardí de Siena, que propugnava la reforma dels franciscans observants. A poc a poc es va anar fent un nom i va arribar a ser conseller de diferents pontí-

Sant Joan de Capistrano

fexs, que veient el seu caràcter fort i bel·ligerant, li van confiar diverses missions per Europa. Les més importants eren les que va fer per predicar als heretges de l'Europa central, sobretot als hussites de l'actual Txèquia, però també dels Països Baixos, Baviera, Àustria i Hongria. El seu esperit, a vegades tan intransigent que li va dur algun maldecap, també el va empenyer a defensar la fe cristiana davant l'arribada dels turcs a la zona dels Balcans. Quan ja tenia setanta anys va viatjar fins a Belgrad per participar en la batalla que tan catòlics com ortodoxos van mantenir contra l'invasor otomà. Sant Joan de Capistrano va morir al cap de pocs mesos, exhaust. La batalla va frenar temporalment els invasors, encara que a la llarga els turcs van acabar endinsant-se fins al cor dels Balcans.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial 1)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 2)

OCTUBRE

23. Diumenge

XXX de durant l'any, Verd. Lectures: Èxode 22,20-26 / Salm 17 / 1 Tessalonicencs 1,5c-10 / Mateu 22,34-40. URGELL: Dedicació de la Catedral (catedral, S).

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan de Capistrano, prev.; Servand i Germà, mr.; Santes, Oda, vg.

Festa Major: a Banyoles i Coldejou.

24. Dilluns

Sant Antoni M. Claret (MO), Blanc. Lectures: Romans 8,12-17 / Salm 67 / Lluc 13,10-17

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Martirià, mr.

25. Dimarts

Fèria, Verd. Lectures: Romans 8,18-25 / Salm 125 / Lluc 13,18-21. VIC i TARRAGONA: Sant Bernat Calbó (MO), Blanc; GIRONA: La Mare de Déu del Collell (MO), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Crisant i Dària, mr.; Crispí i Crispinià, mr.

26. Dimecres

Fèria, Verd. Lectures: Romans 8,26-30 / Salm 12 / Lluc 13,22-30. VIC ciutat: Sant Llucià i Sant Marcia (MLI), Vermell.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Rústic, b.; Biril, ab.; Evarist, p. i mr.

Festa Major: a Bellvís.

27. Dijous

Fèria, Verd. Lectures: Romans 8,31b-39 / Salm 108 / Lluc 13,31-35.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Florenci, mr.; Gaudiós, b.

28. Divendres

Sant Simó i Sant Judes (F), Vermell. Lectures: Efesis 2,19-22 / Salm 18 / Lluc 6,12-19

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Silvi, erm.; Santes, Ciril·la, vg. i mr.

29. Dissabte

Fèria, Verd. Lectures: Romans 11,1-2a.11-12.25-29 / Salm 93 / Lluc 14,1.7-11. GIRONA: Sant Narcís (ciutat, S / diòcesi, F), Vermell.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, beat Miquel Rua, prev.; Santes, Eusèbia, vg. i mr.

Festa Major: a Girona.

Lectures bíbliques

Diumenge XXX de durant l'any

Lectura primera

Ex 22,20-26

Si maltractàveu les viudes i els orfes, s'encendria la meua indignació contra vosaltres

Lectura del llibre de l'Èxode:

El Senyor diu: «No maltractis ni oprimeixis els immigrants, que també vosaltres vau ser immigrants al país d'Egipte. No maltractis cap viuda ni cap orfe: Si els maltractes i alcen a mi el seu clam, jo l'escollaré i, encès d'indignació, us mataré amb l'espasa: les vostres dones quedaran viudes, i orfes els vostres fills.

Si prestes diners a algú del meu poble, als pobres que viuen amb tu, no facis com els usurers: no li exigeixis els interessos. Si et quedes com a penyor el mantell d'algú, torna-li abans no es pongui el sol. És tot el que té per abrigar-se, el mantell que l'embolcalla. Amb què dormiria? Si ell alçava a mi el seu clam, jo l'escollaria, perquè sóc compassiu.»

Salm responsorial

17

Us estimo, Senyor, vos m'enfortiu, roca i muralla que em deslliura.

R. Us estimo, Senyor, vos m'enfortiu.

Déu meu, penyal on m'emparo, escut i força que em salva.

Rodejat d'adversaris delirants, clamo al Senyor, crido auxili d'entre els enemics. *R.*

Beneït sigui el Déu vivent, el meu penyal.

Beneïxo el Senyor que em salva.

«Ha donat grans victòries al seu rei, ha mostrat l'amor que té el seu Ungit». *R.*

Lectura segona

1Te 1,5c-10

Abandonàreu els ídols, per servir Déu i esperar el seu Fill

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica:

Germans, ja sabeu el que fèiem per vosaltres mentre érem a la vostra ciutat. També vosaltres heu imitat el nostre exemple i el del Senyor, acollint la paraula de Déu enmig de moltes adversitats, plens de goig de l'Esperit Sant. Així heu estat un model per a tots els creients de Macedònia i d'Acaia, perquè, des de la vostra ciutat, s'ha estès el ressò de la paraula del Senyor. I no solament a Macedònia i Acaia; pertot arreu parlen de la vostra conversió de manera que no ens cal afegir-hi res: ells mateixos contenen com va ser la nostra arribada entre vosaltres i com abandonàreu els ídols i us convertíreu a Déu, per adorar només el Déu viu i veritable i esperar del cel Jesús, el seu Fill, que ell ressuscità d'entre els morts, i que ens salvarà de la pena, en el judici que ha de venir.

Al·leluia

Jn 14,23

Qui m'estima, farà cas de les meves paraules; el meu Pare l'estimarà, i vindrem a fer estada en ell.

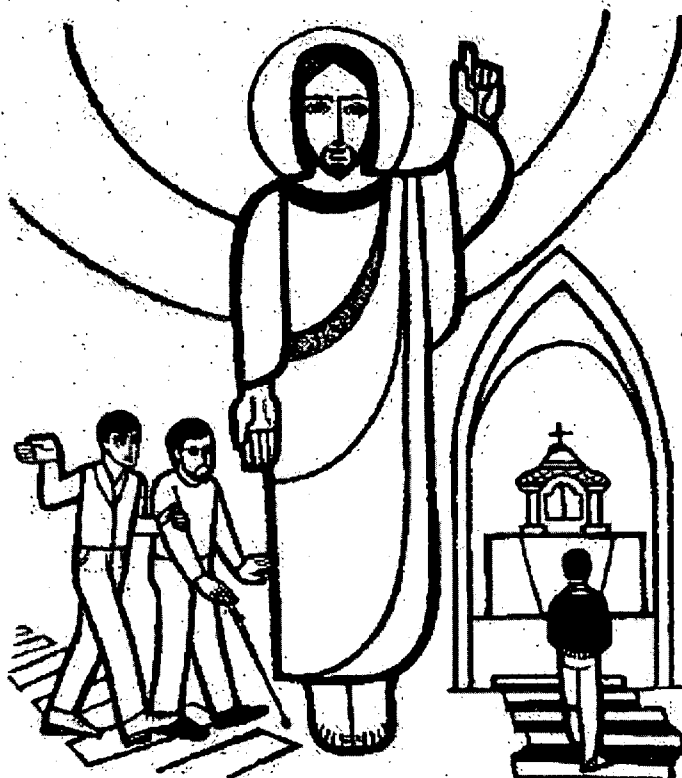
Evangelí

Mt 22,34-40

Estima el teu Déu; i estima els altres com a tu mateix

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu:

En aquell temps, quan els fariseus s'assabentaren que Jesús havia fet callar els saduceus, es tornaren a reunir, i un d'ells, mestre de la Llei, per provar-lo li va fer aquesta pregunta: «Mestre, quin és el manament més gran de la Llei?» Jesús li contestà: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament. Aquest és el manament més gran i el primer de tots. El segon és molt semblant: Estima els altres com a tu mateix. Tots els manaments escrits en els llibres de la Llei i dels Profetes vénen d'aquests dos.»

Urgell

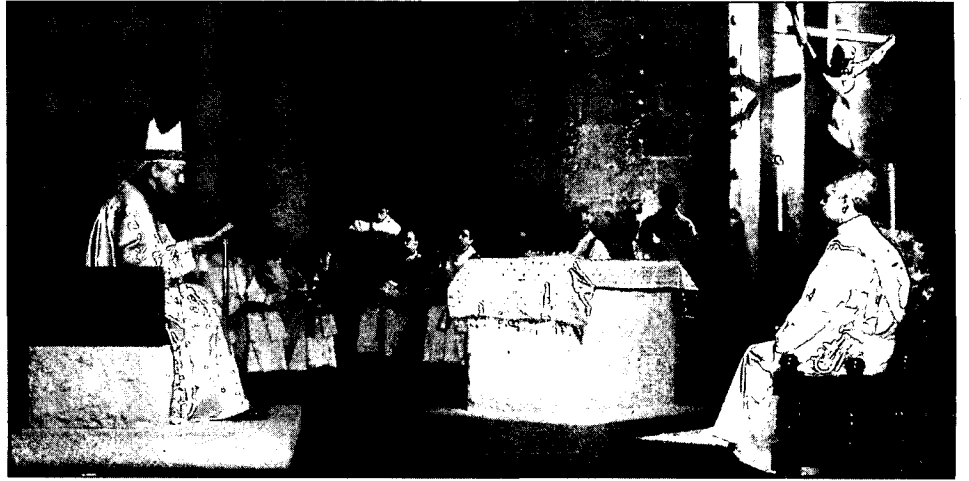
diòcesis

Joia per l'ordenació d'un nou sacerdot

■ Mn. Joan Perera va ser ordenat en una cerimònia presidida pel bisbe d'Urgell

Mons. Vives va presidir l'ordenació del nou prevere.

La joia es va fer palesa durant tota la celebració.

LA SEU D'URGELL.— Per al bisbat d'Urgell el 12 d'octubre passat va ser un dia de festa grossa: les felicitacions es feien paleses entre els assistents a la cerimònia d'ordenació de Mn. Joan Perera, que es va fer amb molta solemnitat a la catedral de Santa Maria. A l'acte, convocat al migdia, van assistir-hi els vicaris general i episcopal, a més d'una nodrida representació de preveres de tota la diòcesi i fins i tot de representants d'altres diòcesis de Catalunya. El temple es va omplir de gom a gom de fidels que van voler participar en un moment joios i acompanyar la família del prevere.

Mn. Joan Perera va rebre poc després del migdia l'orde presbiteral en una solemne cerimònia duta a terme a la catedral de Santa Maria d'Urgell i en la qual l'emoció continguda i l'alegria van ser la nota predominant. Mn. Perera va ser ordenat sacerdot pel bisbe d'Urgell, Joan Enric Vives i Sicília, acompanyat per una gran part dels sacerdots de la diòcesi i també de la seva família, a més d'un nombre impor-

tant de fidels que van omplir el temple.

Durant la cerimònia, el bisbe Joan Enric va fer un parlament en què va destacar la joia de la jornada: «Joia perquè Jesús t'ha cridat com a apòstol ferm per a tots els homes, i joia perquè la nostra Església veu com creix la nostra comunitat amb un nou prevere.» Mons. Vives va parlar també de les qualitats de la tasca que enceta a partir d'ara el nou sacerdot, en assenyalar que

«un prevere és un home que dedica tota la seva vida a les comunitats cristianes, a estendre la paraula de Déu i a servir a tothom», i va afegir que «aquesta tasca a la qual Déu t'empeny és molt important».

En un altre moment va assenyalar: «Joan, avui és el Senyor Jesucrist mateix qui t'empeny a una nova vocació, a una nova aventura apassionant i bellíssima. Després de 15 anys de servei diaconal ben exercit a la diòcesi, ara —amb l'acceptació dels responsables del Seminari del Poble de Déu, amb qui et sents vinculat i que tant t'han ajudat en la teva vocació cristiana i de servei des de fa 25 anys— seràs sacerdot de Jesucrist.» El prelat també va esmentar la coincidència de l'ordenació justament en el moment de la celebració de l'Any de l'Eucaristia.

Mn. Joan Perera i Faura ha servit en els

darrers anys com a diaca a la diòcesi (des del 1990) a la parròquia de Ribes de Freser. Van éixer el 13 de febrer del 1958 a Badalona i és membre del moviment catòlic Seminari del Poble de Déu. Després de l'ordenació va fer públic el seu agraïment a les persones que l'han ajudat a arribar fins a aquest punt, entre ells la seva família. A partir d'ara compartirà tasques de rector a Ribes i al santuari de Núria, a més de donar servei a petits pobles de la vall de Ribes, amb l'actual rector, Mn. Melcior Querol.

A l'acte van ser presents i van prestar el seu testimoni la presidenta del Seminari del Poble de Déu, Lourdes Campi, i membres del moviment catòlic d'arreu d'Espanya. Ells mateixos també es van encarregar de dirigir els cants durant la celebració.

M. C. Orduña

«Tota ordenació és un regal de Déu per a l'Església»

Joan Perera Faura és fill de Badalona i va aparèixer ja fa uns anys al Pirineu, on ha dedicat bona part de la seva vida a la preparació de les comunitats cristianes des de la seva vessant de diaca. Ha passat els darrers anys a la vall de Ribes, on continuarà treballant. Aquest és el seu testimoni.

—La seva vocació com a capellà ha estat una mica tardana...

—Sóc membre de l'organització cristiana Seminari del Poble de Déu i fa quinze anys que vaig ser ordenat de diaca. He viscut i treballat a la parròquia de Ribes de Freser combinant-ho amb el servei a la comunitat. La vocació que vaig rebre és de diaca permanent i al cap de quinze anys m'ha vingut la crida a rebre el sagrament de l'orde presbiteral. Ha estat una sorpresa però també una alegria perquè tota ordenació és un regal de Déu per l'Església.

—Com explicava a la gent la seva tasca de diaca?

—La gent, com que falta la tradició del diaconat, només coneixia la figura del

capellà. Els costa, intenten classificar-te i alguns diuen que ets un mossèn que no pot dir missa o mig capellà o mig mossèn. La manera més clara per explicar-ho, i que veig que les persones del carrer entenen millor, és dir-los que en una casa hi ha el cap de casa que presideix la taula i una mestressa que sap el que necessita tothom i que administra la llar. El diaconat va més en aquesta línia. És un complement de la figura del prevere que prepara la comunitat i el prevere perquè la comunitat i l'eucaristia se celebrin escament.

—Com explicaria la cerimònia d'ordenació?

—Tinc la sensació que és com una festa de casament, sobretot pel sentit profund i bíblic de l'aliança. El prevere, com a col·laborador del bisbe en el ministeri, es defineix per ser la figura de Crist espòs. Això és el meu cos. L'espòs dona el seu cos i la seva sang per l'espòsa. Sant Pau

diu que això ho expressa el matrimoni i també diu que és un gran misteri. El fet de rebre aquest sagrament també em fa conscient de, o em fa plantejar, aquest servei i també com l'he de viure. La referència ha de ser, doncs, la relació amb el bisbe i, d'altra banda, la relació amb la comunitat cristiana, com a presència de l'espòsa que Crist estima.

—Quinze anys de diaconat li deuen haver aportat una gran experiència.

—Normalment et fas prevere després d'un any de diaconat. En canvi, a mi la Providència m'ha fet fer quinze anys de diaca. Crec que és un privilegi, un regal, perquè el diaca es dedica a preparar la comunitat i el prevere. El diaca ensenya la cultura de la preparació, que bíblicament Jesucrist lliga a les verges, que tenen el llum preparat. En aquest sentit, quinze anys de diaca els considero un regal pel fet que he pogut aprofundir en aquesta cultura diaconal de

la preparació. Bíblicament és molt important preparar un acte perquè tot tingui un sentit determinat.

—Que opina la seva parròquia de la seva ordenació com a prevere?

—La gent em diu que pujo de grau i em feliciten. I jo els dic que no em trobo còmode en aquest tipus de llenguatge. I encara que jurídicament potser es pot dir així, a la realitat Jesucrist diu a la paraula de Déu que es va abaixar. És a dir, Crist és sacerdot perquè es va abaixar. El prevere, com a participant del sacerdoci del bisbe, el que fa, més que pujar-se, és abaixar-se. Per això Crist rei sempre està clavat a la creu.

—Què destacaria de la seva convivència al Seminari del Poble de Déu?

—Com a membre intern del Seminari del Poble de Déu, visc en comunitat des dels 16 anys. Això és un regal per a una persona cristiana, perquè el cristianisme és família, és una taula, una casa. I aquest viure i pregar en comunitat, per a mi, està lligat a la forma de viure la fe, on es troba també la relació home-dona, tant en el celibat (com és el meu cas) com en el matrimoni. Què seria de Pere sense Maria? No ens ho podem imaginar.

Barcelona

50è aniversari de la mort de la fundadora de les Missioneres de Betània

■ L'arquebisbe metropolità va presidir l'eucaristia

BARCELONA.— La mare Domitila Huneus Gana, fundadora de les Missioneres de Betània, va morir el 9 d'octubre del 1955 a Barcelona. Aquesta congregació religiosa destinada a donar a conèixer el Cor de Jesús té presència a la Ciutat Comtal i també a Andalusia i a Xile. Mons. Martínez Sistach va donar gràcies pel carisma de la fundadora i va destacar l'entrega de les seves filles.

El dissabte 8 d'octubre a la petita i senzilla capella de la residència universitària que les Missioneres de Betània regenten al barri de Sarrià, va tenir lloc una celebració especial: els 50 anys de la mort de Domitila Huneus Gana, la dona que l'any 1922 va fundar la congregació. Les Missioneres de Betània es dediquen especialment a donar a conèixer el Cor de Jesús i a treballar per l'establiment del seu Regnat. Per presidir l'eucaristia de celebració hi va acudir l'arquebisbe de Barcelona.

La presència de les Missioneres de Betània a la Ciutat Comtal es remunta al 1971. Actualment, a més de la residència universitària, tenen una Casa d'Espiritu-

L'eucaristia es va celebrar a la petita capella de la residència universitària de les missioneres a Sarrià.

alit i una escola d'ensenyament bàsic a Cornellà. Són dotze germanes a les quals temporalment s'han unit quatre de les religioses que són a Xile. Barcelona, Andalusia i Xile són els tres llocs on aquestes missioneres desenvolupen la seva activitat.

La mare Domitila va destacar per un gran esperit de pregària i un amor delicat

díssim al Cor de Jesús. Se la defineix com a ànima recta i senzilla, summament veraç i que complia sense embuts ni febleses el que creia que era la voluntat de Déu, i es distingia pel seu abandonament complet al voler diví.

A l'eucaristia van assistir una trentena de familiars i amics per acompanyar les

germanes en l'homenatge a la fundadora. Aquestes la van qualificar com a exemple de fidelitat a Crist. De la seva banda, Mons. Martínez Sistach va donar gràcies a Déu per haver fet possible Domitila Huneus Gana i el seu carisma: «Va rebre aquest do, un carisma la finalitat del qual va ser el servei a l'Església i als altres. Com a arquebisbe vull agrair la vostra tasca. Feu present el Regne de Déu a les famílies.»

L'arquebisbe, a més de proclamar que «tots som convidats pel Senyor a participar en el banquet nupcial, com ho són les Missioneres de Betània», va reconèixer que «a l'Església, tot i que és santa, hi ha membres que sovint no reconeixen el Senyor: et demanem perdó per haver renunciat a aquesta invitació, de vegades. Però el Senyor respecta això perquè respecta la nostra llibertat. Tu ens estimes i ens perdones 70 vegades si cal». I va acabar demanant per la primavera vocacional, fent referència a les paraules de Joan Pau II quan havia afirmat que «vivim un hivern vocacional». Les missioneres es van unir a la seva pregària davant de la manca de vocacions que hi ha.

Consuelo Chaves

Fotos: Consuelo Chaves

Una representant del Moviment Cristià de Mestres i Professors llegeix unes paraules en presència de l'arquebisbe.

El Moviment Cristià de Professors dóna la benvinguda al nou curs

BARCELONA.— L'església del Seminari Conciliar de Barcelona va acollir el dissabte 8 d'octubre l'eucaristia d'inici del curs 2005-2006. És un dels actes amb els quals el Moviment Cristià de Mestres i Professors rep el nou curs. A l'acte, presidit per l'arquebisbe metropolità de Barcelona, van acudir-hi una trentena de formadors cristians, la gran majoria dones. Mons. Martínez Sistach va aprofitar l'ocasió per enfortir l'ànim i la fe dels pedagogs: «La fe ha d'il·luminar tota la nostra vida. La fe ens dóna alegria, esperança i pau. És personalíssima perquè només és

entre Déu i jo. La fe ens ajuda a superar depressions, que és una de les primeres causes de baixa entre els professors.»

Va enaltir la seva vocació i la seva tasca. Un treball que va qualificar de molt necessari, perquè, tal com el va definir l'arquebisbe, «no doneu la vida corporal als vostres alumnes però sí que els doneu la vida cultural». Alhora va destacar la seva tasca per sembrar el Regne de Déu a la terra. «Us animo i us encoratjo; que Déu us ajudi moltíssim», va finalitzar Mons. Martínez Sistach. (C.Ch.)

Una eucaristia aplega els voluntaris de la Pastoral Social

BARCELONA.— Hi ha centenars de voluntaris que treballen al servei dels altres a través de les diferents institucions d'Església. Tots ells s'apleguen sota la Pastoral Social de l'arquebisbat de Barcelona, que recentment els va convocar a una eucaristia de celebració a la catedral.

El mateix Mons. Martínez Sistach la va presidir i va agrair a cadascun d'ells i als que no van poder assistir-hi el seu bon servei desinteressat: «Gràcies per la vostra participació. És una expressió meravellosa del vostre amor. Sou testimoni de l'Església», i va afegir: «Feu bones obres perquè els altres en donin gràcies per la Glòria de Déu.» A més, els va recordar que «estimar els altres és estimar Jesucrist. És una cosa inseparable i importantíssima en el cristianisme». Va finalitzar l'homenatge afirmant que d'alguna manera ells viuen una pàgina de l'Evangeli i els va animar assegurant que «quan estigueu davant d'Ell tindreu les mans plenes». (C.Ch.)

Un centenar de voluntaris van acudir a l'eucaristia de celebració a la catedral.

J.M. Bonet

VITRALLS des del 1923

Vitralls emplomats
Restauracions
Gravats a l'àcid
Vitralls amb formigó

Astúries, 6 - 08012 Barcelona
Tel. 932 182 399 - Fax 932 183 098
E-mail: info@vitralbonsnet.com
www.vitralbonsnet.com

Donem més

Ho fem millor

Ens avancem

Primers a Espanya, Líders al Món

www.roca.es

Roca

CADENA DE PREGÀRIA PER LES VOCACIONS

«L'Esperit Sant és el gran protagonista en la pastoral vocacional»

Mn. Josep M. Vilaseca i Ribalta, delegat de Vocacions de Solsona i coordinador de delegats de Vocacions de Catalunya

Al llarg de tot el mes de novembre, durant les 24 hores del dia, les diòcesis catalanes se submergiran en una pregària ininterrompuda per les vocacions. Sota el lema «Demaneu i Déu us donarà», la iniciativa, nova a Catalunya, vol impulsar la necessitat de treballar plegats en la tasca vocacional. Tothom és convidat a participar-hi. Només cal posar-se en contacte amb el delegat de Vocacions de la pròpia diòcesi, el qual distribuirà els horaris per tal que la cadena es mantingui activa en tot moment.

—Com va sorgir la iniciativa de fer una cadena catalana de pregària per les vocacions?

—La idea va sorgir en el transcurs d'una reunió de delegats de Vocacions de Catalunya. El bisbe Joan Enric Vives ens va parlar d'aquesta iniciativa que es duia a terme a diversos països i ens en va fer la proposta: per què no fer-ho a Catalunya? I parlant-ne entre tots vam creure que les diòcesis amb seu a Catalunya podíem assumir tot un mes de pregària, que serà el novembre del 2005.

—Amb quins objectius es fa la cadena?

—L'objectiu és doble: d'una banda, convidar tothom a pregar per les vocacions, i de l'altra, conscienciar més la nostra gent de la necessitat de treballar tots plegats pel foment de les vocacions, que és tasca de tota l'Església.

—S'han preparat algunes pregàries o textos per a l'ocasió?

—S'ha preparat un material especialment per a l'ocasió. Un material amb el qual es convida a pregar amb salms, fragments de la paraula de Déu i es fa una reflexió sobre el ministeri ordenat. Cal dir, però, que aquest material és una simple ajuda, ja que l'important és que la gent pregui. I que sigui com li vagi més bé, amb la Paraula de Déu, en l'Eucaristia, en el silenci, en alguna devoció... amb el denominador comú de pregar per les vocacions.

—Sempre s'ha pregat en l'Església per les vocacions. Cal avui una pregària més intensa?

—L'Església sempre prega per les vocacions. En primer lloc preguem perquè siguem coherents i fidels amb la nostra vocació cristiana, la baptismal. Probad'això és que cada any, especialment per Pasqua i en alguns sagraments, renovem el nostre baptisme, i per tant la nostra vocació de seguidors de Jesús i de fills estimats del

Pare. Després, en segon lloc, preguem per les vocacions més específiques: al matrimoni, a la vida consagrada, al sacerdoci, a la vocació laical... Totes fan falta i han de créixer totes juntes. Sí que és cert, però, que cal donar un accent a la vocació sacerdotal i a la vida consagrada. Aquestes són dues vocacions realment necessàries que cal que tots plegats les estimem més per tal que creixin més. Així la comunitat cristiana veurà com creix en vitalitat i nova embranzida.

—«Demaneu i Déu us donarà»... Esteu confiats que aquesta cadena doni molts fruits?

—El treball en la pastoral vocacional és un dels més àrids i poc agraiats en aquests moments dintre del treball eclesial, ja que es pot passar força temps sense «collir» res malgrat els esforços. Això no obstant, és una gran joia poder ajudar a persones a descobrir la crida de Déu. Sigui com sigui, som conscients que el nostre esforç i treball és poca cosa. La tasca important la té l'Esperit. És el qui crida, Ell és el gran protagonista en la pastoral vocacional. Per això estem convençuts que si ens unim en una cadena de pregària indefallent, en comunió i fraternitat, per demanar al Pare, que és l'amo dels sembrats, que ens concedeixi vocacions, Ell en les enviarà a través del seu Esperit Sant. Això no treu que treballe al màxim, com deia sant Ignasi, com si tot depengués de nosaltres, però sabent que

Mn. Josep M. Vilaseca.

tot depèn de Déu. La pregària ens recorda que ho esperem tot de Déu, aquesta és la nostra confiança i la nostra esperança.

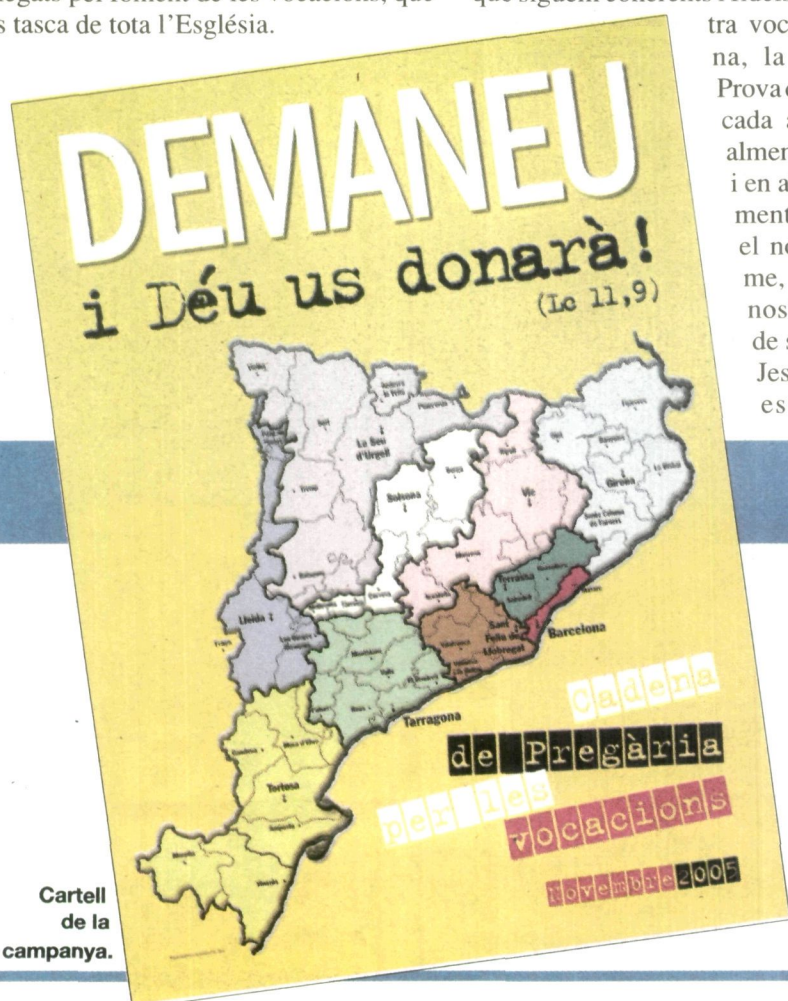
—Qui és convidat a participar en la cadena de pregària?

—La sort d'aquesta iniciativa és que hi pot participar absolutament tothom que senzillament vulgui pregar. És una proposta senzilla i molt oberta. Per això es convida a pregar els infants, els joves i adults, les famílies, els grups parroquials, les escoles, els moviments, les comunitats de vida consagrada, els malalts, la gent gran... persones individuals i comunitats cristianes. Només cal avisar el delegat del temps que es pregarà, per tal que aquest pugui portar un control i així vetllar que es pregui durant totes les hores. Es pot pregar sol o en comunitat, al lloc on es vulgui i de la manera que es vulgui. Senzillament pregar, amb total confiança en el Pare i sentint-se Església, en comunió amb els cristians de Catalunya, que junts preguem per aquesta intenció.

—Quins altres projectes teniu previst portar a terme els delegats de Catalunya per treballar el tema vocacional?

—A Catalunya, els delegats fem algunes publicacions conjuntament, de reflexió o de pregària. L'any passat vam publicar un material de pregària per les vocacions per fer servir durant tot l'any. Ens agradaria organitzar unes segones jornades de pastoral vocacional. I sobretot, cada diòcesi porta a terme una gran varietat d'activitats: cursets, trobades, acompanyament de joves, recessos, rutes d'estiu, materials, publicacions, trobades d'escolans...

Samuel Gutiérrez

DISTRIBUCIÓ PER DIÒCESIS
Novembre del 2005

Tarragona	1, 11 i 21
Girona	2, 12 i 22
Lleida	3, 13 i 23
Solsona	4, 14 i 24
Tortosa	5, 15 i 25
Urgell	6, 16 i 26
Vic	7, 17 i 27
Barcelona	8, 18 i 28
Sant Feliu	9, 19 i 29
Terrassa	10, 20 i 30

Cartell de la campanya.

Estatut d'Autonomia de 1979

Reconeix Catalunya com una nacionalitat.

Estableix un finançament que avui
és insuficient.

Ha permès treballar en temes importants
durant 26 anys.

Fomenta l'ús del català.

Parla de la Generalitat, del Parlament, del Govern.

La proposta de nou Estatut

Catalunya és una nació.

El nou finançament ens aportarà més recursos
per a educació, sanitat, carreteres...

Ara, a més, té en compte: la immigració,
les noves tecnologies, la gestió de ports i aeroports...

El català s'igualava al castellà: tots tenim el dret
de parlar-lo i el deure de conèixer-lo.

Per primera vegada parla de la gent: dels infants,
dels joves, de les dones, de la gent gran...

Els temps canvien. Canvia l'Estatut.

Abans hi havia la pesseta. Ara, l'euro. Abans rebíem cartes. Ara, correus electrònics. No hi ha dubte: des que vam aprovar l'Estatut fa 26 anys, les coses han canviat molt. És per això que avui necessitem un Estatut que s'adapti a les noves necessitats. Un Estatut que respongui a la realitat de la nova Catalunya, la Catalunya del segle XXI. Perquè són nous temps. Nous reptes. Nou Estatut.

Tarragona

Parròquia, família i joves, prioritats del nou Pla Pastoral

■ L'objectiu general és l'anunci de Jesucrist a la societat d'avui

TARRAGONA.— L'arquebisbat de Tarragona ha presentat el seu Pla Pastoral 2005-2008, les prioritats del qual són la parròquia, la família i els joves. Expressat i concretat en unes prioritats pastorals arxidiocesanes, el Pla Pastoral vol ser un instrument al servei de la comunió eclesial diocesana.

Dins d'aquest conjunt, i d'acord amb elles, aquestes prioritats es fixen en algun organisme o en algun camp concret de la pastoral que, per les raons que s'han discernit en la preparació de la proposta, necessiten una atenció especial en aquest moment de la vida diocesana. Sobre aquests punts es fixen uns objectius i algunes accions per portar-los a la pràctica, cercant una activitat observable i constatable, en la mesura del possible, i que serveixi també per dinamitzar tot el conjunt de la pastoral ordinària, sense que quedi cap camp desatès. Amb aquests plantejaments i precisions es proposen l'objectiu general, els camps, els objectius

més específics i les accions que s'hauran de desenvolupar.

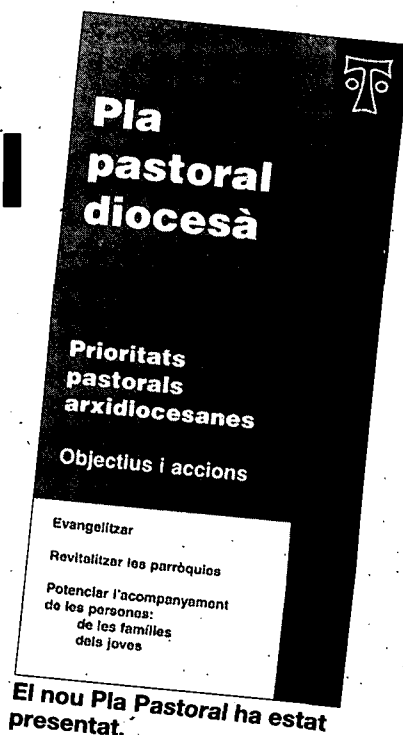
L'objectiu general que persegueix aquest Pla Pastoral i que li vol donar sentit és l'evangelització, l'anunci de Jesucrist com a únic salvador dels homes i dones de la nostra societat, avui.

En la preparació del Pla, ha estat especialment el Consell Pastoral Diocesà qui ha suggerit i demanat que es presti una especial atenció a la parròquia, unitat bàsica de la pastoral. L'objectiu proposa «fer de cada parròquia (o de cada agrupació de parròquies) una casa i una escola de comunió per a la missió», amb dues grans línies d'acció: potenciar el paper de les

parròquies (o de les agrupacions de parròquies) en el si de l'arxiprestat i potenciar el paper del laicat dins de la parròquia.

Un altre objectiu del Pla és potenciar l'acompanyament de les persones amb dues propostes ben determinades. La primera consisteix a ajudar les famílies que volen viure cristianament i fer que els col·legis de l'Església als quals confien els seus fills els donin una formació humana i cristiana integral. La segona vol «anunciar Jesucrist als joves com l'únic salvador, per tal d'aconseguir una adhesió personal envers ell, una incorporació més viva a l'Església i una presència més responsable en la societat».

Cal afegir que per a l'elaboració d'aquestes prioritats el Consell Episcopal va demanar la participació de les parròquies i de les delegacions i secretariats diocesans en carta del dia 4 de febrer del 2005; el Col·legi d'Arxiprestos va fer els seus suggeriments

en la reunió del dia 31 de maig, i el dia 11 de juny ho va fer el Consell Pastoral Diocesà, per passar al Consell Presbiteral el dia 27 de juny i ser aprovat per l'arquebisbe amb el seu Consell Episcopal amb data de 8 de setembre del 2005, solemnitat de la Nativitat de la Mare de Déu, patrona principal de l'arxidiòcesi. (C.C.)

La Delegació de Missions fa balanç en la Memòria 2004

TARRAGONA.— Com ve sent habitual, en apropar-se la jornada del Domund —enguany se celebra el diumenge 23 d'octubre—, la Delegació diocesana de Missions de l'arquebisbat de Tarragona fa balanç i presenta l'ofrena «d'una part del que l'Església tarragonina, pel voler de Jesús, ha fet a favor de l'obra missionera de l'Església universal», com indica Mn. Josep Pascual, delegat diocesà de Missions. El bagatge de tot un any, d'aportacions espirituals i materials, es recull en la Memòria 2004, acuradament editada i ja distribuïda. La memòria anual va prologada, a tall de presentació, per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, que ho fa per primera vegada. Sota el títol de *Pregar i ajudar els missioners*, fa una reflexió al voltant de l'Església catòlica, «que vol dir universal, perquè creiem que l'Església no està tancada en si mateixa, sinó que està destinada a arribar a tots els pobles». Posteriorment escriu que «pregar i ajudar els missioners és una manera molt eficaç de participar en la tasca missionera de l'Església», tot recordant les paraules que Joan Pau II va deixar escrites en aquest aspecte a l'encíclica *Redemptoris missio*.

La publicació recull, a través de 72 pàgines, diferents aspectes i realitats impulsades per les Obres Missionals Pontificies, la passada campanya del Domund, així com les activitats fetes en l'àmbit diocesà. D'altra banda, la memòria recorda el traspàs de l'arquebisbe emèrit Ramon Torrella i les seves paraules d'encoratjament als missioners. Així mateix, la publicació inclou el comiat de l'arquebisbe Lluís Martínez Sistach als missioners i missioneres de la diòcesi, com també l'escrit que els dedicava el nou arquebisbe Jaume Pujol, dies després de la seva arribada.

L'Església de Tarragona ha anat aportant la seva col·laboració econòmica a través de beques missioneres, en l'anomenada operació Primavera de l'Església, en ajut d'un seminarista, religiós o religiosa, en un país de missió. Les beques missioneres tenen com a finalitat, primer, una pregària fervent i constant, per després compartir el que tenim amb els joves nadius que per falta de recursos no poden instruir-se, per poder arribar a ser servidors de les seves comunitats en el ministeri presbiteral. En total s'han subscrit 252 beques i algunes d'elles encara es van cobrint a poc a poc. Per aquest concepte els donatius han ascendit a un total de 31.769,52 euros.

A aquesta xifra cal afegir-hi les aportacions i els donatius del Domund, que totalitzen 119.420,32 euros; la infància missionera va recollir 9.138,09 euros, més 2.682,12 euros per a altres conceptes. En total, les Obres Missionals han recaptat un total de 163.010,05 euros. D'altra banda, la campanya Tarragona Missionera ha recollit 30.152,56 euros. (J.B.)

TORTOSA

Solemnitat de la Mare de Déu de la Cinta

TORTOSA.— «Nostra Cinta sobretot!» Aquestes paraules de l'himne a la patrona de Tortosa, la Mare de Déu de la Cinta, expressen bé el sentiment que els tortosins cada any reviu en arribar el primer diumenge de setembre, dia en què se celebra la Solemnitat de la Cinta.

Aquest any va ser el 4 de setembre el dia de la festa. Com cada any l'ofrena va aplegar al parc que hi ha al bell mig de la ciutat les primeres autoritats

de la ciutat i durant onze anys com a director espiritual del Seminari i delegat diocesà de la Pastoral Vocacional. El bisbe Xavier Salinas li va agrair que hagués acceptat la invitació i es va mostrar content de poder concelebrar amb un bisbe nascut i format en aquestes terres.

Per la seva part, el bisbe Romà va encoratjar els fidels a viure amb coherència i valentia la seva fe cristiana: «El perill de la cultura cristiana no són les

altres cultures sinó que els cristians no visquem amb profunditat i autenticitat la nostra fe.» En les seves paraules va demanar també per als cristians la llibertat de poder ensenyar als seus fills la fe que professen en la vida, llibertat que implica la possibilitat d'oferir a l'escola amb igualtat de condicions una classe digna de Religió.

A la tarda Mons Xavier Salinas va presidir la processó de la Santa Cinta, a la qual també va assistir el president de la Generalitat de Catalunya, Pasqual Maragall. L'entrada de la Cinta a la

El bisbe de Vic va acompanyar Mons. Salinas en la celebració.

eclesiàstiques i civils, així com un gran nombre de tortosins i de tortosines que van portar a la Mare de Déu les seves flors i fruits com a signe de fills agraïts i contents. D'aquesta ofrena es van poder beneficiar els germans que paren a la casa de transeünts que té Càritas a la ciutat i els ancians de la Residència diocesana Sant Miquel.

Diumenge és el dia de la pontifical. Amb una catedral atapeïda de fidels la missa de la Cinta va ser presidida per Romà Casanova, bisbe de Vic, fill de la Cava i que va ser invitat per Xavier Salinas, bisbe de Tortosa, per predicar en aquella ocasió.

El bisbe Casanova és conegut per molta gent que va participar en la cerimònia. Al Col·legi Diocesà que hi ha a la ciutat va estudiar de jovenet, al Seminari tortosí es va formar i com a sacerdot va exercir el seu ministeri a la ciutat com a professor del Col·legi Diocesà, ajudant d'algunes parròquies

catedral va ser una apoteosi de so, llum i festa: els aplaudiments dels fidels que rebien la Cinta, els sons estrepitosos de les dolçaines i tambors que tocaven l'himne de la Cinta, els petards que feien retronar el cel tortosí, les campanes de la canònica que repicaven amb immensa alegria, les bengales de colors que il·luminaven el claustre de la catedral, la perla de la catedral tortosina que amb tota la seva il·luminació oferia a la Mare de Déu de la Cinta les seves millors gales, però sobretot la fe i el fervor dels tortosins que, emocionats, aplaudien i cantaven l'himne de la Cinta acompanyats pels tènues acords del vell orgue electrònic.

Les paraules de Mons. Salinas animant els tortosins a viure amb il·lusió la festa de la Cinta que vol dir «llibertat i família» van posar punt final a una jornada intensament religiosa, plena d'amor filial a Maria de la Cinta. (V.M.C.)

Terrassa

Trobades d'inici de curs

■ Mons. Saiz anima els preveres, diaques i agents de pastoral a iniciar el curs 2005-2006 amb il·lusió

TERRASSA/SANT CUGAT DEL VALLÈS.— El dissabte dia 1 d'octubre va tenir lloc la primera trobada diocesana de catequistes de Terrassa. Van assistir-hi més de 400 catequistes vinguts de la major part de parròquies de la geografia diocesana. Dos dies més tard, Mons. Josep Àngel Saiz iniciava també els curs amb els preveres i diaques diocesans amb la celebració d'un recés al Casal Borja de Sant Cugat.

Les 10 del matí de l'1 d'octubre passat més de 400 catequistes es van aplegar a la catedral per participar en la I Trobada diocesana de Catequistes. L'encontre es va iniciar amb la intervenció de Mn. Josep Pausas, arxiprest de Terrassa, que va fer una explicació catequètica dels elements importants de la catedral del Sant Esperit.

A continuació, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa, va presidir la celebració de la Paraula en el temple catedralici. A l'homilia, el bisbe va recordar la missió dels catequistes en la transmissió de la fe i els va animar a portar a terme la seva tasca amb paciència i confiança, reconeixent en els infants el rostre de Déu. Va tenir paraules de proximitat als catequistes des del seu coneixement de la realitat catequètica. Dintre la pregària va fer el signe de la benedicció i enviament dels catequistes en aquest curs, acompanyat del signe de la llum, simbolitzat per 12 ciris que representaven cadascun dels arxiprestats de la diòcesi.

Acabada la celebració, els assistents es van desplaçar al Col·legi de les Germanes Carmelites de la Caritat Vedruna, on Mn. Joan Busquets, delegat episcopal de Catequesi, va pronunciar una xerrada sobre la iniciació cristiana i va presentar diversos materials de catequesi. Amb les seves paraules es va tancar aquesta primera trobada diocesana.

Més de 400 catequistes es van aplegar a la catedral.

El dilluns dia 3 d'octubre el bisbe va predicar el recés d'inici de curs per a preveres i diaques al Casal Borja de Sant Cugat del Vallès. Van assistir-hi prop de 80 preveres i diaques de la diòcesi.

El prelat va fer la meditació a partir de la figura de Moisés i la seva missió, bo i cercant-hi els elements que poden ajudar en aquest inici de curs. Va destacar sobretot la capacitat del personatge bíblic per afrontar les situacions no previstes amb què es va trobar, l'exercici de la corresponsabilitat i de comunió, i la pregària d'intercessió pel poble fins i tot quan aquest es deixava arrossegar pels falsos ídols. Després de la xerrada es va respectar un llarg espai de silenci. A última hora del matí hi va haver un breu espai per a informacions diocesanes i el dinar va tancar la trobada. (C.C.)

Constitució del Consell diocesà d'Afers Econòmics

TERRASSA.— El 5 d'octubre passat el bisbe de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz, es va reunir per primera vegada a la ciutat de Terrassa amb el Consell diocesà d'Afers Econòmics, del qual formen part Mn. Francesc Pardo, vicari general i delegat d'Economia, Joan A. Pujals, Miquel Font, Eusebi Cima, Jaume Terribas, Joan Casanovas, Fèlix Renom, Jaume

Sala i Ramon Fort.

El Consell diocesà d'Afers Econòmics forma part de la Cúria diocesana, que ajuda el bisbe en el govern de la diòcesi i l'assessora en temes d'economia i patrimoni.

En les seves paraules inicials, el bisbe va agrair la disponibilitat dels membres pel fet d'acceptar formar-ne part i va recordar les funcions i la missió d'aquest organisme. Mons. Saiz va incidir especialment en «la importància de sentir-se col·laboradors en la missió de l'Església segons el mandat missioner de Jesús»: «Tota acció de l'Església s'ha de contemplar des d'aquesta perspectiva», va afegir.

En aquesta primera reunió del Consell d'Afers Econòmics es va fer una presentació de la situació econòmica de la diòcesi i es van tractar alguns dels temes més urgents. Els membres del consell van apuntar algunes línies d'acció alhora que van començar a posar sobre la taula propostes concretes. (C.C.)

El Consell es va reunir als locals episcopals.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Creació de la Delegació de Pastoral Familiar

SANT FELIU DE LLOBREGAT.— La diòcesi de Sant Feliu de Llobregat ha creat la Delegació de Pastoral Familiar, encarregada de «vetllar per totes les accions pastorals encaminades a ajudar les famílies a esdevenir una autèntica comunitat de vida i amor».

El bisbe Agustí Cortès l'ha encomanada al matrimoni format per Josep M. Guardiola i Dolors Ripollès, de Sant Vicenç dels Horts. També n'ha anomenat consiliari Mn. Joan Pere Pulido, secretari general i canceller del bisbat.

Segons explica Mn. Joan Pere Pulido, «la Delegació de Pastoral Familiar és una nova delegació que ha de fomentar totes aquelles activitats, trobades i orientacions pastorals relatives a les famílies, per tal que puguin ser, en el món d'avui, autèntics testimonis de l'amor i de fe, per als fills, en les comunitats, i davant de la societat».

La creació d'aquesta delegació és fruit de les orientacions que dona el Concili Provincial Tarraconense, del qual s'ha celebrat recentment el 10è aniversari, i de les orientacions de l'exhoració apostòlica *Familiaris consortio* i

del Catecisme de l'Església catòlica. Entre els objectius inicials d'aquesta nova delegació

Josep M. Guardiola i Dolors Ripollès.

hi ha els de crear un equip diocesà; conèixer la realitat pastoral existent a la diòcesi en l'àmbit de la família; potenciar la pastoral de preparació per rebre el sagrament del matrimoni, i establir lligams de col·laboració i coordinació amb les altres diòcesis als diferents nivells. També hi ha prevista la participació en l'organització d'una jornada diocesana de la família, consistent en un fòrum de la família i en una celebració eucarística, del qual encara s'ha de concretar la data. Finalment, el matrimoni format per Josep M. Guardiola i Dolors Ripollès juntament amb Mn. Joan Pere Pulido, coordinaran la participació diocesana en la 5a Trobada Mundial de la Família a València la primera setmana de juliol del 2006. (C.C.)

Mor el monjo benedictí Adalbert Franquesa

MONTSERRAT.— El 6 d'octubre passat va morir a Montserrat el P. Adalbert Franquesa i Garrós, als 96 anys. Nascut a Moià (Barcelona) el 1908, el P. Adalbert —Estanislau, nom de bateig— ha estat un dels liturgistes més importants de Catalunya en el darrer segle. Tant és així que va ser un destacat col·laborador del Concili Vaticà II com a assessor dels bisbes espanyols en matèria de litúrgia. Posteriorment va col·laborar també amb persones tan importants per a la reforma litúrgica com Mons. Annibale Bugnini i Mons. Wagner. El seu mestratge ha influït en diverses generacions de sacerdots i d'estudiosos de la litúrgia.

Un altre dels fets més destacats de la seva trajectòria com a monjo de Montserrat va ser l'organització el 1947 de les festes d'entronització de la Mare de Déu de Montserrat —en va ser l'artífex—, quan era sagristà major del santuari i director de la Confraria de Nostra Senyora de Montserrat. Més endavant, quan va ser nomenat superior de la Comunitat de Montserrat a l'Institut Ecumènic d'estudis teològics de Tantur (Jerusalem), el 1971, va portar a terme una important tasca ecumènica a Terra Santa. Allà va establir lligams amb molts representants de les esglésies i comunitats cristianes.

La missa exequial del P. Adalbert Franquesa va tenir lloc a Montserrat el dissabte 8 d'octubre i va ser presidida pel P. abat de Montserrat, Josep M. Soler. (C.C.)

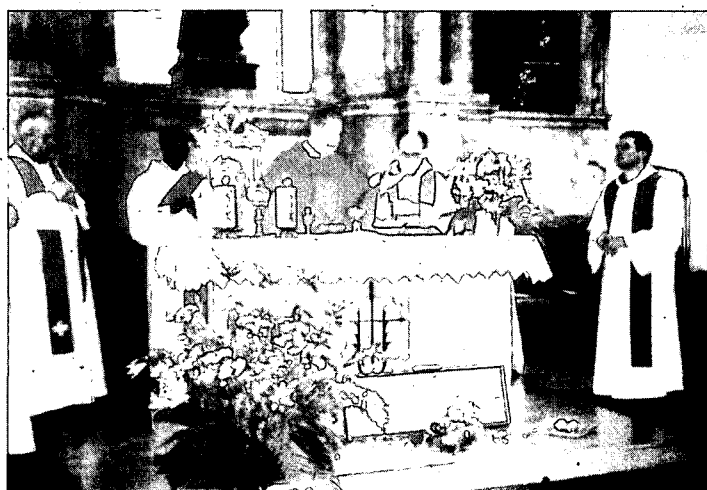

Lleida

Festa litúrgica del beat Francesc Castelló

■ Mn. Sandiumenge va presidir l'Eucaristia, concelebrada pels rectors de Cornudella i d'Ulldemolins

LLEIDA.— El 28 de setembre la diòcesi va celebrar per cinquena vegada la festa litúrgica del beat Francesc Castelló, des de la seva beatificació l'11 de març del 2001. L'església de Sant Pere de Lleida, que va ser en vida la seva parròquia i que conté la Mostra Permanent i l'altar que li ha estat dedicat, va acollir els actes organitzats per la Comissió Pro Canonització del Beat, que es van iniciar la vigília amb una Eucaristia celebrada pel vicepostulador de la causa, Mn. Gerard Soler.

Mn. Martí Sandiumenge va presidir la concelebració.

La comissió va homenajant els membres més veterans.

El dia de la festa es va celebrar una primera missa al matí. A la tarda, amb l'església de Sant Pere plena de gom a gom, va tenir lloc una concelebració eucarística que va presidir Mn. Martí Sandiumenge, recentment ordenat i membre de la comissió.

L'Eucaristia va ser concelebrada pels mossens de la parròquia (Joan Mora i Josep Martí), pel vicepostulador de la causa de canonització, Gerard Soler, pel rector d'Ulldemolins, Joan Roig, i pel rector de Cornudella de Montsant, Amador Canaldas, població on va néixer la mare del beat Francesc, Teresa Aleu. Va assistir com a diaca Robert Gimbanegu, originari de costa d'Ivori.

Mn. Martí Sandiumenge, estretament lligat a la comissió i a la causa de canonització, va fer una sentida homilia en evocar la vida i el martiri del beat Francesc. També va fer una crida a les famílies cristianes perquè siguin educadores dels seus fills en la fe, com ho va ser la família

Castelló Aleu.

Molt significatiu va ser el moment de les ofrenes, quan els membres de la comissió van apropar fins a l'altar el pa i el vi per a l'Eucaristia i una copa de plata amb la qual durant la guerra civil el recordat canonge Ramon Espasa, iniciador del procés de beatificació del beat Francesc l'any 1958, celebrava clandestinament l'Eucaristia. En aquesta copa, que va ser calze eucarístic per a molts màrtirs, va celebrar Mn. Martí Sandiumenge. Finalitzada la missa, va ser dipositada en una vitrina de la Mostra Permanent entre el records més personals del màrtir Francesc Castelló.

Abans de finalitzar la celebració es va tributar un reconeixement als membres més veterans de la comissió del beat Francesc: Anna Solans, Jeroni Saura, Jaume Barrull i el matrimoni d'historiadors lleidatans Romà Sol i Carme Torres. Tots ells van rebre un petit reliquiari amb un bocí de roba pertanyent al jove màrtir,

Commemoració al cementiri de Lleida

El 29 de setembre, festa de Sant Miquel i jornada festiva a Lleida, es va commemorar el 69è aniversari del martiri de Francesc Castelló davant de la fossa comuna del cementiri de Lleida on reposen les seves despulles. L'acte va ser presidit pel canonge Ramon Sanmartí i pel diaca Francisco Ribas, amb l'assistència d'un bon grup de fidels que van escoltar la Paraula de Déu, van cantar el Credo i els Goigs del beat Francesc. Amb motiu de la festa la comissió ha publicat el núm. 8 del butlletí del procés de canonització i ha tret al carrer una edició amb anglès del triptic amb les cartes i la biografia del beat Francesc Castelló.

en reconeixement al seu treball durant els anys que va durar el procés de beatificació.

Finalment la comissió, com a record de l'Eucaristia de la festa d'enguany, va lliurar a Mn. Martí Sandiumenge una estola vermella, el color litúrgic de la festa del beat, brodada a mà per les Carmelites Descalces del monestir del Sagrat Cor de la Caparrella de Lleida, «perquè sempre que celebri l'Eucaristia en la festa del beat ho facis amb aquesta estola».

La celebració va acabar, com és costum, amb la veneració de la relíquia de Francesc Castelló, mentre els fidels cantaven els goigs en lloança seva. A la celebració hi va assistir Maria Castelló, germana del beat i resident a Saragossa, acompanyada per una besneta del beat, per compartir amb els lleidatans la festa litúrgica del seu germà.

Text i fotos: Jordi Curcó

50è aniversari de la restauració de la catedral

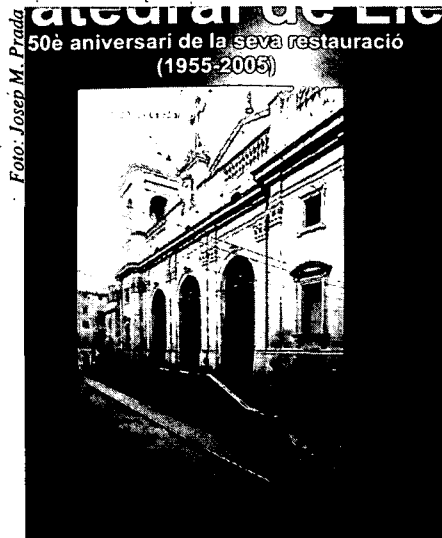
LLEIDA.— El 29 de setembre la catedral de Lleida va acollir una solemne concelebració eucarística commemorativa del 50è aniversari de la seva restauració.

Va presidir el bisbe de la diòcesi, Mons. Ciuraneta, i van concelebrar el degà de la catedral, Mn. Josep M. Quintillà, tot el capítol catedralici i una trentena de preveres.

Mons. Ciuraneta, en l'homilia, va dir: «Aquesta catedral és un testimoni palpable de les profundes conviccions

dels qui ens han precedit en la fe; del fet que aquí actua Jesucrist, el Senyor Ressuscitat. La catedral no és un simple monument d'arquitectura, ni un museu d'obres artístiques, per a nosaltres és una casa viva, un lloc privilegiat on Déu habita i on el poble és convocat per tal de fer arribar a Déu himnes de lloança i pregàries de súplica. Respec-tem sempre aquest i tots els temples com a llocs sagrats, destinats per adorar el Pare en esperit i en veritat. I que aquell episodi dolorós, quan va tenir lloc l'incendi d'aquesta catedral i el seu retorn al culte ara fa mig segle, ens inspiri sentiments de reconciliació i de pau.»

Durant la celebració es va fer memòria del 69è aniversari del martiri del beat Francesc Castelló, ocorregut el 29 de setembre del 1936 al cementiri de Lleida. A la catedral s'exposa a la veneració dels fidels, concretament a la capella de Sant Anastasi, fill i patró de Lleida, màrtir al segle IV, un tapís amb la imatge del beat pinta-

Una mostra fotogràfica fa memòria de com era la catedral.

da a l'oli per les religioses carmelites descalces de Lleida amb motiu de la seva beatificació.

Finalitzada la celebració, es va inaugurar una exposició fotogràfica ubicada al creuer, davall mateix del cor, on es poden contemplar un recull d'imatges antigues i inèdites dels arxius Mas de Barcelona, Gómez Vidal i l'Institut d'Estudis Ilerdencs. Les fotos mostren com era la catedral fins al 1936, l'incendi i la destrucció, així com el procés de restauració i la inauguració. Mn. Jesús Tarragona va fer una breu explicació de la mostra, que podrà ser visitada durant un temps.

La catedral nova de Lleida va ser construïda entre el 1774 i el 1780. Consagrada el 28 de maig del 1781, es va incendiar a l'inici de la guerra civil, el 25 d'agost del 1936. Restaurada per Regions Devastades, va retornar al culte el 28 de setembre del 1955, fa 50 anys. (J.C.)

Mons. Ciuraneta va presidir l'Eucaristia commemorativa.

Personatges

Medalla Carrasco i Formiguera a Mons. Joan Carrera i al P. Hilari Raguer

■ Unió Democràtica de Catalunya ret homenatge a dos homes d'Església i de país

BARCELONA.— La màxima distinció que atorga Unió Democràtica de Catalunya (UDC), la Medalla Carrasco i Formiguera, va ser lliurada el 5 d'octubre passat a dos homes d'Església i de país: Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona, i el P. Hilari

Raguer, monjo de Montserrat. Amb aquest guardó, el partit democristià va voler reconèixer el mèrit de dues persones que, com Manuel Carrasco i Formiguera, han viscut sempre des d'un doble compromís amb Crist i amb Catalunya.

coherència des de dues opcions —va recordar— i en cadascuna d'elles va ser víctima d'incomprensions. Una, la defensa de Catalunya, clara i sincera, i dues, la defensa d'un model cristià de societat. Tot això el va portar al martiri.» «Que el seu

Les portes de la celebració del 75è aniversari de la fundació d'Unió Democràtica de Catalunya, els membres de la formació democristiana van retre homenatge a dues persones que, unides des d'antuvi al partit, reflecteixen exemplarment dos dels trets essencials de la formació: el compromís cristià i el compromís nacional. En un acte presidit pel líder d'Unió, Josep Antoni Duran i Lleida, Mons. Joan Carrera i el P. Hilari Raguer van rebre la Medalla Carrasco i Formiguera «per la seva defensa de la llibertat i dels drets nacionals del poble de Catalunya». El guardó es va voler fer extensiu també a «tantes persones i entitats cristianes i catalanes que en temps difícils, i no tan difícils, sempre han tingut aquest doble compromís».

«Amb la presència entre els assistents de familiars i amics de Manuel Carrasco i Formiguera, Duran i Lleida va obrir l'acte amb un reconeixement del compromís catalanista i cristià d'aquest dirigent democristià afusellat per les tropes franquistes durant la guerra civil. El president del comitè executiu d'UDC va lloar «la seva vida, les obres, l'actitud, l'honestat, el seu compromís amb la fe i amb la família...». Glossant una de les obres del mateix Hilari Raguer, Duran va recordar que «Carrasco va abandonar Catalunya per ser cristià, per pregar, i va ser executat per pregar en català». Finalment, amb molta satisfacció va anunciar l'aprovació al Congrés d'una iniciativa presentada per UDC perquè es restitueixi la memòria històrica de Carrasco i Formiguera.

Cristians i catalans

De les llargues biografies dels guardonats Duran i Lleida va fer algunes pinzellades

des vinculades a aquest doble compromís amb la fe i amb el país. En primer lloc, va recordar la militància política de l'historiador Hilari Raguer, encetada molt abans que entrés a Montserrat: «Abans de ser monjo ja defensava el país i fins i tot va ser empresonat a Montjuïc.» Raguer ha estat biògraf de Carrasco i Formiguera i també d'UDC, a la qual va dedicar la seva tesi doctoral a la Sorbona. «Té molts mèrits per rebre aquesta medalla —afegia—, ha viscut un compromís valent pel Crist i per Catalunya.»

De Mons. Joan Carrera, militant d'UDC fins poc abans de ser nomenat bisbe de Barcelona, va recordar sobretot «la seva profunda ànima social». «Ha estat des de jove un capellà reivindicatiu, implicat en la part més profundament social de l'Església —afirmava—. Ha fet arribar a la societat catalana un posicionament cristià valent, profund i compromès socialment.»

Tant el P. Raguer com Mons. Carrera van rebre la Medalla Carrasco i Formiguera amb molta satisfacció. «La vaig acceptar ràpidament —va afirmar Hilari Raguer—, pel mateix Duran i Lleida i la gent d'UDC, i sobretot per la figura de Carrasco i Formiguera, a qui he dedicat molts esforços per fer conèixer el seu drama, que és el drama de Catalunya.» «El militant democristià —va dir— va creure en la possibi-

Duran i Lleida, amb els guardonats.

litat d'una Catalunya lliure dins d'una República espanyola, i ho va defensar per mitjans pacífics i legals, com també ho continua fent ara Unió Democràtica de Catalunya.»

Mons. Carrera, per la seva part, tot i ser una mica «al·lèrgic» a aquests reconeixements honorífics, va assegurar que en aquest cas se sentia «molt complagut» i rebia la medalla «amb il·lusió». El bisbe auxiliar de Barcelona va recordar que el naixement d'UDC s'inscriu en «una llarga tradició catalana de participació dels cristians en la construcció del país». «Una participació —afegia— que és entesa com a servei i no amb pretensió de domini, com a aportació de valors cristians, i no amb pretensió d'exclusivisme.» Pel que fa a Manuel Carrasco i Formiguera, exponent claríssim d'aquesta manera d'entendre la política, va confessar sentir «cordial simpatia, respecte profund i reconeixement emocionat». «Ell va militar amb absoluta

coherència des de dues opcions —va recordar— i en cadascuna d'elles va ser víctima d'incomprensions. Una, la defensa de Catalunya, clara i sincera, i dues, la defensa d'un model cristià de societat. Tot això el va portar al martiri.» «Que el seu exemple ens encoratgi malgrat tot, i que ell, des del cel, ens atorgui aquella valentia que va tenir per mantenir la tensió forta entre la fidelitat a Jesucrist i la fidelitat a Catalunya, la nostra pàtria!», va acabar dient.

Estatut d'autonomia

Tot i que Duran i Lleida gairebé es va haver d'obligar a no parlar massa de l'Estatut, no va poder evitar fer-hi algunes referències. Tot just arribat de Madrid, on exerceix com a portaveu de CiU al Congrés dels Diputats, el líder d'Unió i secretari general de

CiU va lamentar l'ambient de crispació i nervis que s'està generant a l'Estat espanyol arran de determinades manifestacions de polítics i mitjans de comunicació. En aquest sentit, Duran i Lleida va demanar als dos guardonats amb la Medalla Carrasco i Formiguera, i amb ells a tota l'Església catalana, que continuïn treballant a favor de la concòrdia: «En aquest temps de turbulència política, quan fem 10 anys del document de Joan Pau II sobre els drets nacionals dels pobles, més que mai l'Església ha de proclamar amb fermesa la concòrdia.»

El lliurament de la Medalla Carrasco i Formiguera va ser l'avantsala de l'inici, el pròxim 7 de novembre, de la celebració del 75è aniversari d'UDC. La formació democristiana celebra 75 anys «al servei de les persones i del país», des de la convicció que «el país ens necessita i creiem que podem continuar sent útils a Catalunya i a les persones». (C.C.)

Vols reconèixer la teva fertilitat?

Vols

aprendre a regular-la d'una manera natural,
sense fàrmacs, ni mitjans quirúrgics ni mecànics?

Trucan's, podem ajudar-te!

PLANIFICACIÓ FAMILIAR NATURAL

Tel. 93 280 56 83 (secretaria RENAFER)
e-mail RENAFER: fertilidad@renafar.org
web RENAFER: www.renafar.org
Tel. 93 418 24 00 (Policlínica Tibidabo)

RENAFER

BALCLI'S

SALA DE SUBHASTES

DES DEL 1979

COMPREM AL COMPTAT

ANTIGUITATS, PINTURA S. XIX I XX

MOBLES, OBJECTES

JOIES, ARGENT I RELLOTGES

PISOS SENCERS

VISITES A DOMICILI

☎ 932 175 607 C/ ROSSELLÓ, 227 BARCELONA

Amics de Catalunya Cristiana

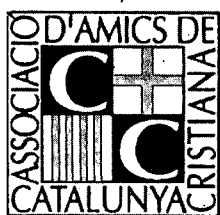
Amics, subscriptors,
lectors i pelegrins de

CATALUNYA+CRISTIANA

ROMIATGE ANUAL A MONTSERRAT

Presidit pel bisbe Joan Carrera, auxiliar de Barcelona.

dissabte, 5 de novembre

BUTLLETA DE RESPOSTA Per tramete abans del dia 20 d'octubre 05

Amics de **CATALUNYA+CRISTIANA**

TROBADA ANUAL A MONTSERRAT
DELS AMICS, SUBSCRIPTORS, LECTORS I PELEGRINS
Presidit pel bisbe Joan Carrera, auxiliar de Barcelona

Nom i Cognoms:

Tel.:

Domicili:

Codi:

Població:

☐ Hi anirem amb mitjans propis

☐ Autocar de Catalunya Cristiana 11 Euros

(Si és tot plegat 28 Euros per persona)

☐ Tiquets de dinar, a 17 Euros cada un

Podeu ingressar l'import de PAGAMENT i adjuntar-nos el comprovant, fent-ho a:
CAIXA DE PENEDÈS compte núm.: 2081-0100-12-3300010800,
indicant COMPTE MONTSERRAT i el VOSTRE NOM. Moltes gràcies

Amics de Catalunya Cristiana

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 3r pis -

08014 Barcelona

Telèfon: 93 409 27 00 - Fax 93 409 27 01

**5
N
O
V
E
M
B
R
E
2005**

L'horari d'atenció al públic serà de 10 a 13h. Gràcies.

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 701

Més de 20 anys combatent l'atur i les seves conseqüències

■ L'Associació Acció Solidària contra l'Atur convoca la 8a edició del premi Josep M. Piñol

Hi ha dos tipus de bancs: els que estan orientats cap a l'obtenció de beneficis i els que no tenen altre objectiu que el d'ajudar la gent sense cap ànim de lucre. Entre els de la segona categoria podem trobar els bancs de

sang, d'aliments o els solidaris. Fundació Acció Solidària contra l'Atur n'és un. La seva missió és donar suport mitjançant un fons econòmic de solidaritat a persones que a causa de l'atur es troben en situacions límit.

Acció Solidària contra l'Atur es va crear el 1981 amb la finalitat de fer front a la problemàtica de la desocupació. Poc temps després, el 1984, es van constituir com a Fundació Civil privada. La Fundació està presidida per l'abat emèrit de Montserrat, el P. Cassià Maria Just. En l'actualitat compten amb 600 socis que han permès que es destinessin des dels seus inicis prop de 6,6 milions d'euros a la lluita contra l'atur.

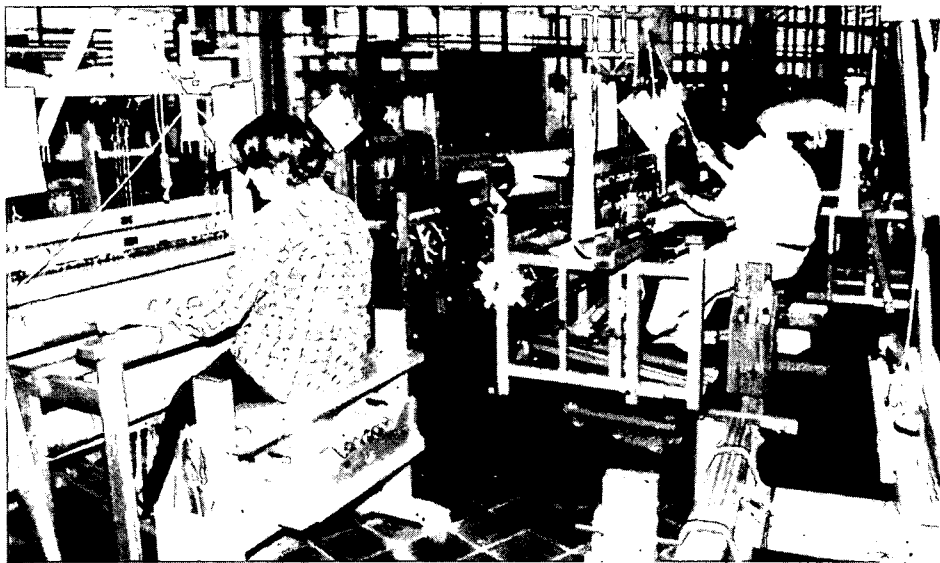
«La nostra missió no és acabar amb l'atur, perquè no estem preparats per fer-ho ni hi ha cap organització que ho pugui fer per ella mateixa. El que pretenem és ajudar la gent que es troba a l'atur i que vol sortir-se'n mitjançant projectes d'autoocupació», afirmen des de l'entitat. Es defineixen com un banc solidari i asseguren haver donat suport a 487 iniciatives col·lectives d'autoocupació i haver enviat 1.500 sol·licituds per a l'adquisició d'eines de feina. Això ha fet possible que es creessin 5.356 llocs de treball.

L'actuació d'Acció Solidària Contra l'Atur com a banc solidari es concreta en les tasques següents: la creació de llocs de treball, el finançament de projectes d'autoocupació i adquisicions d'eines de feina, i la col·laboració en la creació de cursos de formació o tallers ocupacionals.

Entre les iniciatives col·lectives d'autoocupació que han rebut el suport destaca la de l'Associació Andròmines. Acull persones amb dificultats especials. La tasca dels seus 19 treballadors és la de recollir tota mena d'objectes per reciclar-los i revendre'ls, i contribuir així a la conservació del medi ambient. Entre altres, gestiona l'abocador de Montcada.

Procés de selecció

La persona interessada a rebre l'ajuda d'aquesta entitat cal que es dirigeixi al servei de promoció econòmica municipal al qual pertanyi o al Servei d'Autoempresa de la Generalitat i faci elaborar un estudi de

Aquest taller de teixit manual és una de les més de 300 iniciatives que han rebut el suport de l'associació.

viabilitat de la iniciativa que es vol dur a terme. Si l'activitat és viable i el sol·licitant compleix els requisits és el tècnic de l'empresa qui l'adreça a la Fundació.

El sol·licitant ha de trobar-se a l'atur, no tenir les garanties ni avals necessaris per obtenir el finançament per la banca convencional i tenir un projecte empresarial viable. Només es poden demanar els diners mínims i es demana que el promotor aportï una part de la inversió total. La Fundació no cobra cap tipus d'interès i tampoc no hi ha comissions. El préstec s'ha de començar a tornar depenent del pla de viabilitat, l'única garantia que ha de demostrar el sol·licitant és que el pla de viabilitat sigui viable i que reuneixi tots els requisits que es demanen. Es valora força el fet que la persona aportï garanties morals i/o aportacions econòmiques de familiars i/o amics.

A causa del seu tarannà solidari, fan altres activitats socials. Així, pretenen donar resposta a situacions límit provocades per l'atur, com ara la fam o el gran problema de l'habitatge (com els desnonaments, els lloguers altíssims, etc.), mitjançant un bloc específic que ha resolt fins ara un total

de 4.812 sol·licituds.

Una altra de les activitats que fan és la d'estudiar l'evolució de l'atur. Per a aquesta tasca tenen un departament de recerca sobre l'atur que s'encarrega de realitzar estadístiques i anàlisis del món laboral en general.

Paral·lelament, solen assistir a col·loquis radiofònics o televisius que tenen relació amb els aspectes socials de l'economia i la situació del món laboral. Així mateix, es fan presents en actes socials de caràcter nacional o europeu on es debaten els principals aspectes de l'economia social.

Vuitena edició del premi Josep Maria Piñol

Josep Maria Piñol (Barcelona, 1923-1996) va pertànyer a una generació que va optar pel compromís polític i social des del seu cristianisme. Va ser un dels fundadors de l'editorial Estela i va col·laborar en nombroses revistes. L'any 1980 va fundar Acció Solidària Contra l'Atur, juntament amb Joan N. García-Nieto, Mercè Closa i J. M. Sagristà entre altres, i amb associaci-

ons de caràcter social, tot procurant mantenir-la desvinculada de tendències partidistes.

A través d'aquest premi es vol reconèixer l'esforç en la recerca de noves formes de treballar contra l'atur. La innovació permet adaptar-se a les realitats canviants i es pot trobar en el procés de concepció d'una idea de feina, en el disseny del projecte, en el seu desenvolupament, en la recerca de fons, en la metodologia d'avaluació, etc. Els projectes han de ser presentats per entitats en funcionament, que disposin d'un projecte en cartera, en curs d'execució o operatiu (des de fa tres anys a tot estirar) i en el qual considerin que hi ha un o uns quants elements innovadors.

Algunes de les entitats premiades fins ara han estat: ARED de Barcelona, pel seu projecte de reinserció sociolaboral de dones privades de llibertat, va rebre el 1997 6.000 euros; el Taller del Llibre de Terrassa va rebre el 1999 també 6.000 euros per un projecte d'enquadernació i conservació de llibres i documents; i per exemple, en l'edició de l'any passat, el segon premi —ja que es reparteixen actualment fins a tres guardons— d'uns altres 6.000 euros va ser per al projecte RavalText, empresa d'inserció. Consistia a crear al Raval de Barcelona una empresa d'inserció, dedicada inicialment als arranjaments i retocs de les peces de roba venudes a les botigues de Zara. Es començaria amb una plantilla de 10 dones.

Consuelo Chaves

**ACCIÓ SOLIDÀRIA
CONTRA L'ATUR**
C/RIERA SANT MIQUEL,
1 BIS, 3-2
TEL. 932 170 288
accio@pangea.org

xarxanet

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i compartit

Treball en xarxa,
punt de trobada

Gran porta d'entrada
als àmbits associatius

Informació,
coneixements,
reflexió...

Persones
i entitats

Per a més informació

012 atenció
ciutadana

www.voluntariat.org

cultura

«Les famílies cristianes han d'ajudar els seus fills a créixer en la fe»

■ Ezequiel Mir, cap de programes de la Fundació Claret

La Fundació Claret és una fundació impulsada pels Claretians de Catalunya que té com a finalitats primordials promoure la vivència, la pràctica i la comunicació de la fe cristiana en la societat actual i difondre un

esperit de diàleg intercultural, ecumènic i interreligiós. Ezequiel Mir, cap de programes de la Fundació Claret, fa uns quatre anys que treballa dins del sector educatiu. Parlem amb ell sobre el programa «Fe en família».

—El programa «Fe en família» és una novetat en aquest curs 2005-2006 de la Fundació Claret o ja s'havia fet anteriorment?

—Aquest programa va néixer en el curs 2004-2005; per tant, ara n'encetem la segona edició. Això no obstant, cal assenyalar que la gènesi de «Fe en família» es remunta a uns quants anys enrere. El 2002 es va dur a terme a la Fundació Claret un simposi que portava per títol *Família i joves: el repte de viure i comunicar l'experiència cristiana*. L'any següent es va impartir un curs titulat *Construir amb els infants itineraris vers Déu*. Per la seva banda, el simposi del 2004 es va desenvolupar sota aquest lema: *Transmetre als infants l'experiència de Déu avui*. Totes aquestes experiències s'han consolidat amb el desenvolupament del programa «Fe en família».

—Quins objectius fonamentals es pretenen aconseguir amb aquest programa?

—Es pot dir que els objectius d'aquest programa coincideixen amb els de la mateixa Fundació Claret: la transmissió de valors cristians en l'àmbit familiar. Volem posar en relleu la fe cristiana com a «experiència», així com el llenguatge en què aquesta experiència ha de ser expressada i comunicada. Des de la Fundació Claret treballem per ajudar les famílies en la seva tasca educadora i comunicadora d'experiència cristiana.

—A qui va adreçat «Fe en família»?

—El programa va dirigit a pares, educadors, professors, catequistes... Tothom que conviu amb infants i tingui interès a acompanyar-los en l'experiència de Déu. El nucli és essencialment la família, però hi ha altres àmbits d'actuació importants com ara l'escola, la parròquia o l'esplai. Intentem que els pares visquin el compro-

Ezequiel Mir.

mís cristià i que siguin alhora participants i transmissors de la fe en la família. També donem recursos a les famílies per tal que esdevinguin agents de pastoral. Cal no tenir por a l'hora de donar testimoni com a família cristiana. Així mateix, des de la Fundació Claret fomentem llocs de trobada com a vies per viure i educar en cristià els fills. Per exemple, organitzem uns recessos per a famílies (pares, mares i fills fins als 12 anys) a la Casa d'Espiritualitat Claret de Vic.

—El programa s'estructura en quatre tallers.

—Sí. El primer taller es va fer el 15 d'octubre passat sota el títol *Cançons per educar en valors*, a càrrec del grup musical Xaragalls. El segon, *L'aigua, símbol bíblic de mort i vida*, tindrà lloc el proper 12 de novembre. L'impartirà el matrimoni

format per Lourdes Monfort, diplomada en Ciències Religioses, professora de Religió a Primària i catequista, i Ricard Toledo, teòleg i professor de Religió a Secundària. El propòsit és introduir els infants en el llenguatge bíblic i simbòlic. També s'hi donarà una formació teològica bàsica sobre els textos i el símbol de l'aigua.

—Què ens en pot dir dels altres dos?

—Marta Masdeu, educadora i cap de redacció de la revista *Dialogal*, de l'Associació Unesco per al Diàleg Interreligiós, serà l'encarregada d'impartir el tercer taller: *Explicar als infants la pluralitat religiosa* (11 de febrer del 2006) i *Les religions monoteistes a l'abast* (22 d'abril del 2006). La finalitat és, d'una banda, oferir orientacions i eines pràctiques perquè els infants comprenguin la diversitat religiosa, i de l'altra, aprofundir sobre les tres religions monoteistes (cristianisme, judaisme i islam) i els punts de contacte que tenen en comú. Són tallers dinàmics i força participatius (amb jocs, música, manualitats...) per tal que els infants puguin endinsar-se en el món de la fe d'una manera lúdica i formativa.

—Creu que la situació de la fe en l'àmbit familiar ha sofert una davallada en els darrers anys?

—Penso que el context social i ideològic ha canviat i, com a conseqüència, també el context eclesial. Aquests canvis obliguen a replantejar-nos les formes de transmissió i d'expressió de la fe. Vivim en una societat on no hi ha espai per a la reflexió i la maduració. En aquesta nova realitat les famílies cristianes han d'ajudar

els seus fills a créixer en la fe, però no es pot fer de la mateixa manera com els pares l'han rebuda. No podem esperar que l'Església ens ho resolgui tot. Som Església i això significa que cal posar en joc la nostra col·laboració, creativitat i iniciativa per tal de possibilitar l'experiència religiosa dels nostres infants.

—De quina manera es pot educar en la fe?

—La coherència n'és un factor clau. S'educa més pel que un «és» que no pas pel que un «diu». Tot allò que viu un infant a casa està amarant d'un estil i d'una manera de fer, cosa que inclou uns valors que afavoreixen el propi creixement personal, el respecte als altres i l'obertura al transcendent. És cert que una cosa és una declaració de principis i una altra, ben diferent, com es desenvolupa això en el dia a dia. Crec que no s'ha de caure en la temptació de cercar receptes que funcionin de manera màgica. La referència i l'experiència han d'estar dins de cadascú, atès que les referències externes religioses són cada vegada més escasses. És cabdal saber com humanitzar la realitat quotidiana. La fe és un do. No hi pot haver garanties que els fills tindran fe, ni forçar-los a tenir-la. El que sí que es pot fer és afavorir un entorn que sigui propici per rebre aquest do. Això facilitarà que la llavor de la fe pugui germinar. S'està produint un canvi profund i l'Església dels infants, quan siguin adults, serà fruit de l'Església que tots plegats hàgim estat capaços de construir.

—Quines novetats teniu previstes a curt termini?

—Hi ha el projecte d'elaborar una pàgina web exclusiva del programa «Fe en família» dins del paraigua de la Fundació Claret, on s'oferiran els materials que es proporcionin als tallers. Per a més informació sobre totes les activitats de la Fundació Claret, podeu adreçar-vos al c/ Nàpols 346, 1r 2a - 08025 Barcelona, tel. 934 761 450, a/e: info@fundacioclaret.org, web: www.fundacioclaret.org i www.familiaforum.net (M.A.C.)

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Sant Dionís, màrtir

Liechtenstein va posar en circulació el 7 de març del 2005 una altra sèrie de segells dedicats a sants protectors. El segell que presentem aquesta setmana ret homenatge a sant Dionís. Primer bisbe de París, va ser enviat amb altres companys per la Santa Seu a les Gàl·lies per tal de predicar el cristianisme. Es va establir a Lutècia —nom antic de la ciutat de París—, llavors un poblet ubicat en una illa del Sena. Al segle III va patir martiri juntament amb el prevere Rústic i el diàcia Eleuteri a Catuliaco, avui dia Saint-Denis. Sant Dionís va ser decapitat. La seva festa se celebra el 9 d'octubre. És el patró de França i, concretament, de la seva capital, París.

Coses de la vida

Germà ànec, germana ovella

Hola, amics! Travessant els Pirineus de l'alt Aragó camí de Lourdes, em vaig quedar fascinada davant d'aquelles muntanyes tan altes que semblaven tocar el cel i cobertes de la verdor dels pins. Al fons, hi havia una vall amb unes quantes cases. N'hi havia que tenien gos, gallines amb els seus pollets i fins i tot n'hi havia que tenien un porquet. Als prats, es podien veure ovelles i cavalls que pasturaven tranquil·lament. Durant el trajecte, l'autocar va haver de deixar passar un ramat de vaques i vedells.

Vaig recordar sant Francesc d'Assís. Me l'imaginava saludant el «germà ànec» i «la germana ovella». No us cregueu que és broma, atès que en aquesta humil però afectuosa salutació del sant s'hi inclou un gran amor a totes les criatures de l'univers i al seu Creador. Aprenem de sant Francesc: respectem la natura i tots els animals que hi viuen, com aquells aneguts que sota la pluja es balancejaven tranquils al riu Le Gave, a Lourdes, sense espantar-se de ningú.

Cecília Aranés Mallol

Coses de la vida

El Museu del Prado restaura la «joia» del Museu de Montserrat

■ Es tracta del quadre «Sant Jeroni penitent», de Caravaggio

MADRID.— El 30 de setembre es va presentar al Museu del Prado de Madrid el treball de restauració del quadre de Michelangelo Merisi da Caravaggio *Sant Jeroni penitent*, propietat i peça mestra del Museu de Montserrat. La intervenció sobre aquesta obra, una de les poques de l'artista que es conserven a l'Estat espanyol, ha consolidat la tela i la capa de pintura per tal de recuperar els valors originals d'intensitat pictòrica de l'obra.

L'acte de presentació de la restauració del quadre va comptar amb la presència del P. Josep M. Soler, abat de Montserrat; del P. Josep de C. Laplana, director del Museu de Montserrat; de Miguel Zugaza, director del Museu del Prado, i de Gabriele Finaldi, director adjunt de conservació i investigació del Museu del Prado. La gestió d'aquesta restauració—realitzada sota la responsabilitat de Pilar Sedano, directora de l'equip de restauració, i duta a terme per l'experta Elisa Mora— ha anat a càrrec de la Fundació Focus-Abengoa, que va demanar aquesta obra per a l'exposició que prepara a Sevilla i a Bilbao, el comissari de la qual és el Dr. Alfonso Pérez Sánchez, antic director del Museu del Prado.

La decisió de dur a terme la necessària restauració del quadre es va prendre per consell de la comissària de l'exposició de la col·lecció Giustiniani de Roma, Silvia Danesi Squarzina, que va tenir lloc el 2001. En veure el quadre de Montserrat al costat dels altres Caravaggio del Museu de Berlín i de la Galeria Borghese de Roma, la Dra. Danesi va recomanar un *conveniente restauro* i va suggerir que aquest només podia ser dut a terme pels dos tallers que li mereixien més confiança: el de San Michele, de Roma, i el de Pilar Sedano, del Museu del Prado.

«El fet que aquest quadre estigui a Montserrat no és degut a la vàlua del seu autor, sinó al personatge representat. L'obra va arribar al nostre monestir el 1917 perquè l'eminent monjo biblista P. Bonaventura Ubach volia un quadre de sant Jeroni, patró dels estudiosos de la Bíblia. De tota manera, el que Caravaggio hi representa no és un sant Jeroni escriptor o lector de la Bíblia, como el de la Galeria Borghese, sinó un sant Jeroni penitent, que es dona cops al pit amb una pedra. La seva penitència, segons revela en els seus escrits, tenia diverses raons», va dir el P. Josep M. Soler durant l'acte celebrat a Madrid.

Pel que fa a la tasca de restauració duta a terme, l'abat de Montserrat va comentar que «ens trobem davant d'un bon exemple dels fruits que es poden recollir de la col·laboració entre institucions dedicades a l'art i a la cultura, com són el Museu del Prado, la Fundació Focus-Abengoa i el monestir de Montserrat».

La història del Caravaggio de Montserrat

El *Sant Jeroni penitent*, identificat com un Caravaggio el 1943 pel professor Joan Ainaud de Lasarte, ha tingut una trajectò-

ria acadèmica complicada, ja que malgrat les diverses exposicions en què ha participat i els molts estudiosos que l'han fet objecte de la seva atenció, ha estat discutit i objecte de polèmiques no sempre serenes. Amb tot, Roberto Longhi—màxim expert de Caravaggio durant la primera meitat del segle xx— i la seva deixeble Mina Gregori, de Florència, sempre van creure i defensar-ne l'autenticitat.

Un estudi químic analític i reflectogràfic, dut a terme per la Universitat de Roma La Sapienza—concretament pel Departamento di Energetica, sota la direcció del professor de física nuclear Sebastiano Sciuti— va demostrar que els pigments coincidien plenament amb els utilitzats per Caravaggio en altres quadres que van ser també objecte del seu estudi. Restava, però, en suspens, tota la part documental, que ja ha estat trobada i publicada arran de l'exposició al Palazzo Giustiniani, el 2001.

El quadre de Montserrat era un *vero* Caravaggio, ja que l'inventari el descriu puntualment i en donava les mides exactes, tot i que en pams. Fins i tot es va trobar un sonet italià del 1673 dedicat a aquest quadre de la col·lecció Giustiniani. Hi havia, però, una petita dificultat en la qual es feien forts els detractors de l'autenticitat d'aquest quadre: tant l'inventari com el sonet parlaven d'un sant Jeroni que es donava cops al pit amb una pedra. I el sant Jeroni del Museu de Montserrat portava la mà al pit, però no mostrava cap pedra.

Recobrar la bellesa original

La Dra. Elisa Mora, en fer la neteja dels vernissos ennegrits i de la brutícia acumulada, ha posat en evidència l'existència de la pedra de sant Jeroni, amb la qual cosa, tot queda encara més aclarit. El quadre *Sant Jeroni penitent* ha recobrat la seva bellesa original, però no ha estat alterat substancialment. Allò que veïem ja era un autèntic Caravaggio, però d'ara endavant el veurem més net i més clar. La carnositat del vell penitent, mig despullat, amb la cara i les mans colrades, i el cos blanc com la cera encara es veuen més accentuats.

És una provocació d'aquest pintor genial que se serveix de models procedents del *popolino di Roma* per fer-ne sants i santes i per explicar les històries evangèliques que li demanava una clientela il·lustrada que es volia complaure en la veritat. Caravaggio va revolucionar la pintura del seu temps i el sant Jeroni de Montserrat n'és un bon exemple.

El P. Josep M. Soler conversa amb Miguel Zugaza. En segon terme, el quadre de Caravaggio restaurat.

Actualment es pot veure aquest quadre a l'exposició *Caravaggio i la pintura realista europea*, al Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC), de Barcelona. Posteriorment, el quadre viatjarà a la Fundació Focus-Abengoa de Sevilla per formar part de l'exposició *De Herrera a Velázquez*.

El primer *naturalisme*, que tindrà lloc del 29 de novembre al 28 de febrer del 2006. Aquesta mostra es traslladarà a Bilbao, de març a maig del 2006. El

Museu del Prado també exposarà el *Sant Jeroni penitent* durant l'estiu de l'any vinent, abans de tornar al Museu de Montserrat. (C.C.)

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

Una capsa de sorpreses

En la meua vida he vist coses ben curioses, tant en l'àmbit professional com en el personal. Ara us n'explico una. L'Elvira era una recepcionista molt simpàtica d'un hotel de luxe on vaig treballar com a cuiner. Tenia uns gustos una mica estranys, però no em podia pas imaginar la sorpresa decorativa que amagava. Un dia em va convidar a sopar a casa seva i, quan vam acabar, em va agafar de la mà i em va portar davant d'una porta pintada de color groc. Quan la va obrir, no m'ho podia creure! Les parets estaven plenes de closques de musclos pintades de color blau. No crec que a ningú se li hagi acudit mai una decoració així. Quina la paciència! Certament, l'Elvira era una capsa de sorpreses.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

Centenari de l'Institut Químic de Sarrià

■ Per commemorar aquesta efemèride, es va celebrar un acte a Roquetes

ROQUETES.— Ara fa cent anys, el jesuïta P. Eduardo Vitoria va fundar a Roquetes (Tarragona) el Laboratori Químic de l'Ebre. Deu anys més tard, el laboratori es va traslladar a Barcelona amb el nom d'Institut Químic de Sarrià (IQS). Amb motiu del centenari, l'IQS va celebrar l'1 d'octubre passat aquest aniversari amb un acte a l'edifici on va néixer la seva activitat docent.

En aquest acte van assistir unes 65 persones. Ocupaven la taula presidencial Mons. Xavier Salinas, bisbe de Tortosa; el P. Pere Borràs, provincial de la Companyia de Jesús a Catalunya; Mariano Gil, alcalde de Roquetes; Enric Julià, director de l'IQS; Dra. Esther Giménez-Salinas, rectora de la Universitat Ramon Llull, i el P. Lluís Victori, president del Patronat de l'IQS i coordinador de l'acte.

L'Institut Químic de Sarrià és una institució de titularitat privada que va ser fundada per la Companyia de Jesús amb una clara vocació de servei públic. És membre fundador de la Universitat Ramon Llull. Avui dia, s'imparteixen a l'Escola Tècnica Superior IQS els estudis de Química, Enginyeria Industrial i Enginyeria

Mons. Salinas descobreix la placa commemorativa.

Química, i a la Facultat d'Economia IQS els estudis d'Administració i Direcció d'Empreses, i Ciències Empresarials.

Primer va parlar el P. Pere Borràs, que va recordar com es va gestar a principis del segle xx la creació de tres instituts per a l'estudi de les ciències de la natura amb la finalitat de complementar els estudis de Teologia i de Filosofia que feien els estudiants jesuïtes a la localitat veïna de Jesús. La idea primera era apologètica, per demostrar que la fe no era incompatible amb les ciències, com proclamaven alguns ra-

cionalistes en aquella època.

Per això, es van fundar tres centres docents: l'Institut de Biologia de l'Ebre, el Laboratori Químic de l'Ebre i l'Observatori de Física Còsmica de l'Ebre. Amb el temps, va quedar palès que la fe era totalment compatible amb les ciències. Segons el P. Borràs, la finalitat d'aquests instituts va evolucionar

cap a un servei a la societat, com una ajuda de l'Església per a la interpretació correcta de la natura.

Mariano Gil va explicar la seva relació cordial, primer, amb els jesuïtes i, després, ja com a alcalde, amb l'Observatori de l'Ebre. Va amenitzar la xerrada amb algunes anècdotes que van fer la delícia de tots els assistents.

Finalment, va prendre la paraula Mons. Xavier Salinas. Va comentar el servei que fa l'IQS a l'Església en la societat actual, en la qual hi ha tantes idees diferents sobre

l'ésser humà i la mateixa societat. També va afirmar que si a l'inici del segle xx algunes persones sostenien la incompatibilitat entre fe i ciència, ara sembla que alguns pensen que la fe és incompatible amb la llibertat a causa dels fonamentalismes que proliferen en diferents religions.

Així mateix, el bisbe de Tortosa va felicitar el treball de recerca que desenvolupa l'IQS «fonamentat en la recerca de la veritat i l'aprofundiment ètic» perquè contribueix de manera decisiva a fer comprendre com la fe ajuda aquesta llibertat abans esmentada.

Durant l'acte es va presentar el llibre *Cent anys de l'Institut Químic de Sarrià*, escrit pel P. Lluís Victori, s.j., sobre els cent anys d'aquest centre. En acabar els tres parlaments, que van ser molt aplaudits, i la presentació del volum, Mons. Salinas va procedir al descobriment d'una placa commemorativa de la inauguració del Laboratori Químic de l'Ebre, col·locada a l'antiga façana de l'edifici on va començar el seu camí.

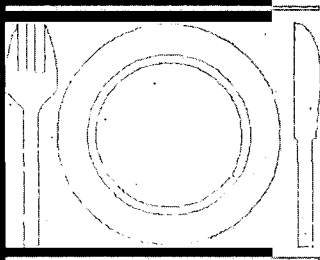
Posteriorment, es va celebrar una Eucaristia presidida pel P. Pere Borràs. Va seguir un dinar de germanor. Finalment, el grup va visitar l'antic noviciat dels jesuïtes; on alguns dels assistents havien fet la seva formació.

J. Blanc i Bahima

Musclos amb gambes

INGREDIENTS:

1 kg de musclos
1/4 kg de gambes
all i julivert
pa
llet
maionesa
vi blanc

PREPARACIÓ:

Feu un quilo de musclos al vapor. Traieu-ne la closca però no la llanceu. A continuació, barregeu els musclos amb 1/4 de kg de gambes, prèviament saltejades amb all i julivert. Després, flamegeu-ho i, a continuació, afegiu-hi dues llesques de pa humitejades amb llet. Tritureu-ho tot i, amb aquest farciment, ompliu les closques i cobriu-les amb una maionesa perfumada amb unes quantes gotes de vi blanc.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

Roger de Llúria, 5 · 08010 Barcelona
Tel. 933 010 887 · Fax 933 174 830 · A/e: editorial@claret.es
www.claret.es

Jaume Fontbona La comunió dels sants

La comunió dels sants manifesta la comunió de cada cristià i cristiana amb Déu i amb la resta dels cristians, així com la seva dignitat de fill i filla en el Fill i la seva condició de sant i santa. Aquesta dignitat i condició ens fa participants i alhora responsables de l'edificació de l'única Església de Déu i de la construcció del seu Regne, que l'Església n'és germen i inici en aquest món.

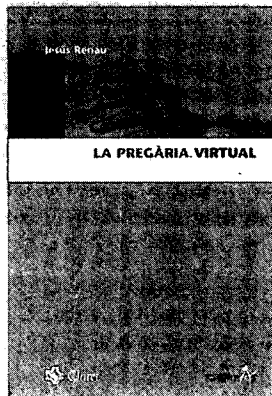
Col. Horitzons, 28. 94 pàg.

Jaume Fontbona

La comunió
dels sants

28 HORITZONS

Claret

Jesús Renau La pregària virtual

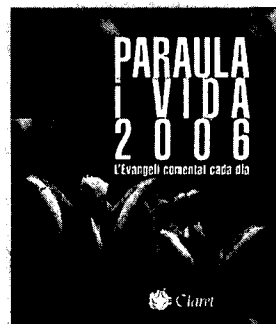
"La Pregària virtual" és una publicació electrònica, orientada a joves i joves adults, que intenta ajudar a pregar des de la realitat de la nostra vida. Aquest volum recull 131 de les pregàries que s'hi han publicat, aquelles que ha semblat que tenien una millor acollida i ajudaven més a l'oració.

Col. Compàs, 3. 170 pàg.

Paraula i Vida 2006 L'Evangeli comentat cada dia

Paraula i Vida 2006 vol ser el teu company de camí al llarg de l'any. Com una llum per als teus passos, la Paraula de Déu se t'ofereix com a llum en el teu camí de cada dia. Al costat de la Paraula que l'Església proclama en la litúrgia diària, el comentari breu que l'acompanya et pot ajudar a acollir-la i a actualitzar-la.

11x14 cm. 432 pàg. PVP: 3,00 €

LLIBRES

Vida espiritual cristiana

Aquest llibre estudia les diverses manifestacions de l'espiritualitat cristiana al llarg dels segles: com s'han viscut i explicat en cada època els trets comuns de la vida espiritual i quines manifestacions i camins específics de santedat han tingut lloc en la història de l'Església. Ofereix una presentació molt completa de les persones, dels llibres, de les institucions, dels moviments i de les tendències més influents de cada època, juntament amb una anàlisi profunda dels principals doctors i mestres de vida espiritual (sant Agustí, sant Benet, sant Francesc d'Assís, santa Caterina de Siena, sant Ignasi de Loiola, santa Teresa de Jesús, sant Joan de la Creu...). L'autor, Javier Sesé, doctor en Teologia i director de l'Institut Superior de Ciències Religioses de la Universitat de Navarra, ha pretès un doble objectiu. D'una banda, donar una visió de conjunt d'aquesta història al lector que no hi estigui familiaritzat i, de l'altra, facilitar i encoratjar l'accés directe als principals clàssics de la literatura espiritual cristiana i a les vides, experiències i iniciatives d'un nombre significatiu de sants i santes de l'Església. (C.C.)

Javier Sesé, *Historia de la espiritualidad*. Ediciones Universidad de Navarra (EUNSA), Col·lecció Manuales de Teología, Pamplona 2005, 302 pàg.

Història de Jerusalem

La ciutat de Jerusalem resulta tot un símbol carregat d'un cúmul de connotacions, sense les quals la nostra història occidental no seria el que és en realitat. Per a un creient o un simple membre de qualsevol de les tres grans religions monoteistes (cristianisme, judaisme i islam), el relleu que adquireix Jerusalem —la Ciutat Santa per excel·lència— és notable. El present llibre vol apropar-nos a Jerusalem i fer-nos trepitjar els seus llindars, seguint pas a pas la seva antiga història, plena d'esdeveniments summament importants per a nosaltres, fins i tot avui malgrat haver transcorregut tants segles. Per als lectors interessats en la història medieval i moderna, i fins i tot contemporània, aquesta obra presenta un ampli apèndix que resumeix els esdeveniments que han succeït a Jerusalem d'ençà de la conquesta del califa Omar l'any 638 fins als nostres dies. L'autor és l'arqueòleg Joaquín González Echegaray, que ha viscut molts anys a Jerusalem, on era professor de l'Institut Espanyol Bíblic i Arqueològic. Actualment és director del l'Institut per a Recerques Prehistòriques amb seu a Santander. (C.C.)

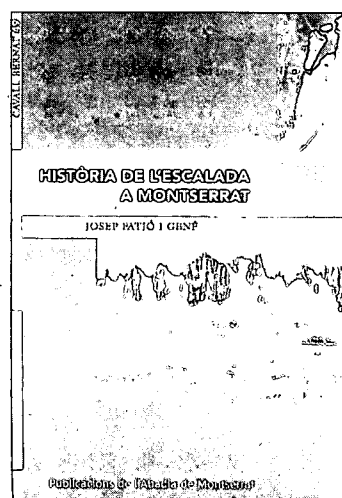
Joaquín González Echegaray, *Pisando tus umbrales, Jerusalén*. Historia antigua de la ciudad. Editorial Verbo Divino, Estella 2005, 412 pàg.

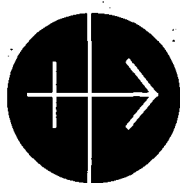
Escarlar a Montserrat

El muntanyisme a Catalunya ha tingut sempre com a referent la muntanya de Montserrat, que ha estat des del començament del segle XX l'escola predilecta de la majoria d'escaladors del nostre país. Així mateix, els primers passos fets per excursionistes il·lustres, com César August Torras, van fer descobrir aquest massís als primers grimpadors montserratins. Aquest llibre explica amb detall els fets més destacats d'aquesta època, començant per la primera escalada —documentada el 1851— fins als nostres dies. També es recullen les conquestes dels cims considerats inexpugnables i l'escalada de les parets més altes i difícils. Diferents i interessants capítols sobre els monjos escaladors, diverses anècdotes, guies d'escalada i una reflexió de l'autor, l'escalador Josep Fatjó i Gené, sobre el fet d'escalar a Montserrat completen aquest volum imprescindible sobre una part de la història de l'escalada a Catalunya i sobre la història de Montserrat en particular. Es tracta d'un llibre que obrirà una finestra a un món apassionant als qui no coneixen el món de l'escalada. (C.C.)

Josep Fatjó i Gené, *Història de l'escalada a Montserrat*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Col·lecció Cavall Bernat, Barcelona 2005, 272 pàg.

La vostra ajuda per a la formació

Ajuda a l'Església Necessitada

Associació Pública Universal dependent de la Santa Seu
Ferrer del Río, 3 - 28028 MADRID - Tel. 917 259 212

Filial: Luis Antúñez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763
c/c: 0049-1806-91-2110636317 - BSCH - Barcelona

ESPERANÇA DE FUTUR

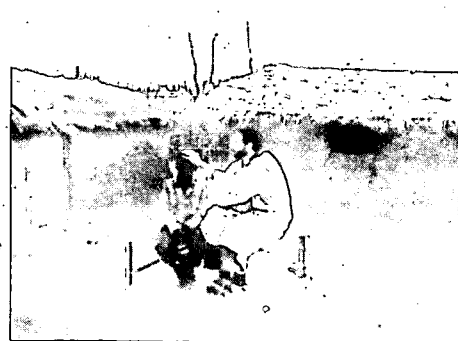
Què seria dels catòlics a l'altiplà andí sense la presència d'un sacerdot, d'una comunitat religiosa o d'un grup de catequistes? I a la gèlida estepa russa? I a la regió africana dels Grans Llacs? I a les inhòspites comunitats catòliques tibetanes?

En tots aquests llocs la modesta i senzilla presència de l'Església es converteix en la «mà de Déu» que acarona i consola les comunitats natives amb el seu missatge salvador.

Si nosaltres proporcionem una formació adient a aquests sacerdots, religiosos, religioses i laics, garantirem la continuïtat de l'Església catòlica a l'altiplà, a l'estepa, als Grans Llacs o als cims del Tibet.

Molts habitants d'aquests llocs estan abocats a la pobresa, la guerra i la marginació. No els aboquem a viure sense fe.

És responsabilitat nostra!

El meu ajut per a la formació

Envio com a donatiu..... €

Per: Gir ☐ Transferència ☐ Xec ☐

Nom i Cognoms
Carrer núm
Població C. Postal
Província.....

La crítica literària d'aquesta setmana

Civilització i barbàrie

És difícil titular el comentari d'un llibre sense trair-ne el contingut, sobretot en honor de la brevetat, o de la invitació a la seva lectura. I un text com el d'Erik Larson produeix aquesta perplexitat en sintetitzar-ne el contingut. L'autor ens explica una de tantes anècdotes que jalonen la nostra història comuna, en les primeres generacions, que van saltar de les estretors d'un món gairebé medieval fins als començaments, espectaculars, de l'era contemporània.

Tots coneixem la turbulència que va acompanyar el naixement dels Estats Units perquè ho hem llegit mil vegades als llibres d'història, o perquè ho hem vist a les pel·lícules que ens arribaven de Hollywood. Són relats immisericordiosos que transformen anècdotes, més o menys reals, en relats espectaculars, i que juguen amb la grandesa dels herois i amb la baixesa cruel dels antiherois. Un tribut a la veritat, que moltes vegades es maquilla de sublimacions del bé, o amb un esgarriós anecdotari del mal.

Aquest és el missatge de Larson quan ens parla dels orígens de la ciutat de Chicago, que ha estat molt de temps el símbol de l'imperi del crim. Les pel·lícules, i les

sèries de televisió, s'han encarregat d'explicar-ho i hi ha molts títols que ens traslladen a uns anys d'ambició, de creixement il·limitat, de manipulacions de tota mena per aconseguir satisfer il·lusions de grandesa o fantasies de depravació tortuoses. I el fet que els EUA es convertissin en el clauveram de tota una massa dispar, procedent d'altres continents, i on la llibertat semblava que es transformava en panacea de les ambicions més desbaratades, o dels projectes més absurds i inconfessables.

El text de Larson explica en un doble pla la història de dos triomfadors, però de diferent tarannà. Un serà benèfic, l'altre serà cruel i sàdic.

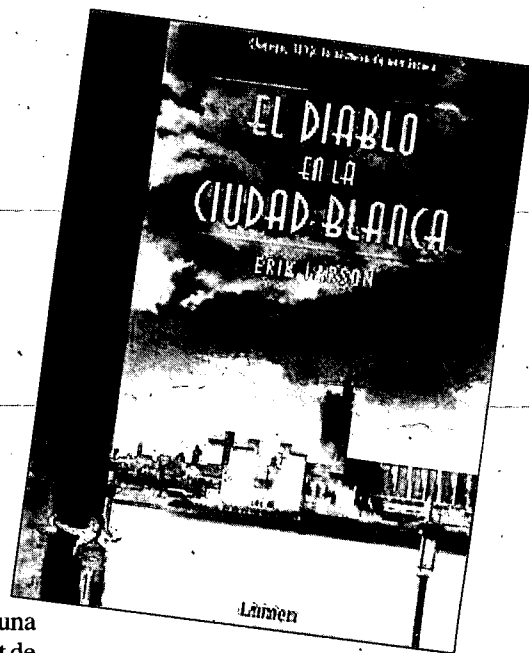
Qui vulgui, un cop més, conèixer els laberints que van recórrer els creadors del país de la llibertat comprendrà que el llibertinatge va convertir moltes ambicions

Erik LARSON
El diablo en la ciudad blanca.
Lumen, Barcelona, 2005, 570 pàg.

en bogeries inconfessables. I el llibre d'Erik Larson els servirà per confirmar-se en la idea del que va suposar la *struggle for life*, dels pioners d'una civilització que ha suposat molts beneficis a la humanitat, però que li va causar una legió de malsons que han comportat molt de dolor i moltes llàgrimes.

El diable va a la seva en la ment del Dr. Henry H. Holmes fins a convertir-lo en un carnisser sàdic de l'espècie humana. Burnham, arquitecte, satisfia els somnis més ambiciosos dels nous rics, amb palaus de fantasia. Les dues cares d'una civilització que fins avui ofereix l'espectacle del seu protagonisme, fet d'afany d'agradar i d'una crueltat inimaginable. Les dues cares d'aquest home àngel i dimoni que arrosseguem des que Abel va ser assassinat per Caín.

A *El diablo en la ciudad blanca* no hi descobrim res de nou i potser satisfem el

desig subconscient de veure, una altra vegada, com vivim depenent d'uns éssers que no accepten que hi hagi fraternitat. Déu no està present, sinó el costat fosc d'una humanitat que es rebel·la. I el que fa entristir és pensar que això continua un camí ascendent, i el dolor que fa contemplar-ho és per a molts un escàndol farisaic.

És possible que es repeteixin fets com els que recorda Larson, però n'hi ha que encara volem creure en les utopies.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Esclat sardanista a Banyoles

La festa en honor del patró de Banyoles, sant Martí, se celebra cada mes d'octubre amb un programa d'activitats en el qual la sardana hi té un paper preeminent. Ballades de sardanes amb quatre cobles, concurs de colles sardanistes i concerts amb tres cobles omplen completament els tres dies d'aquesta celebració, el 22, 23 i 24 d'octubre.

La festa s'inicia el dissabte 22, al migdia, a l'església de Santa Maria, amb la presentació del primer CD doble de la col·lecció discogràfica que el Foment de la Sardana de Banyoles ha projectat per editar totes les sardanes de Manel Saderra i Puigferrer, de cara a commemorar el centenari del naixement d'aquest recordat compositor. Un projecte que es portarà a terme amb la col·laboració de la cobla La Principal de la Bisbal.

El plat fort i més característic de la festa de Banyoles són les competències de cobles que es desenvolupen en el marc de sengles ballades, els dies 22 i 23 d'octubre, a les 5 de la tarda. El dissabte hi ha competència de cobles joves, que enguany comptarà amb la participació de la Bellpuig Cobla, La Bisbal Jove, la Mil·lenària i la Ciutat de Cornellà; i el diumenge es fa la competència de cobles grans, que el dia 23 mantindran les cobles La Principal de la Bisbal, La Selvatana, Sant Jordi-Ciutat de Barcelona i Ciutat de Girona. En cada ballada hi ha cinc rondes, amb peces de característiques similars (sardanes per escoltar, sardanes obligades, sardanes populars, etc.), on cada formació ha de competir per aconseguir guanyar la votació popular que s'efec-

tua entre els assistents.

Una altra competició que es fa durant la festa major és la de les colles sardanistes, que es programa el diumenge a dos quarts de 12 del matí. Es tracta d'una de les tandes puntuables pel Campionat Bàsic d'Honor per a colles veteranes del Campionat de Catalunya, que comptarà amb la col·laboració musical de la cobla Ciutat de Girona. Cal remarcar que enguany, amb motiu de la remodelació de la plaça Major de Banyoles, totes les competicions de cobles i de colles sardanistes i també la darrera ballada de cloenda de les festes, el dia 24 a la tarda, tindrà lloc a la plaça de les Rodes.

Una altra activitat és la Festa de la Música per a Cobla: un concert extraordinari amb tres cobles, que enguany s'ha programat pel dia 24 d'octubre, a dos quarts de 12 del matí, al Pavelló de la Draga, amb l'estrena de les obres guanyadores del Certamen Ceret-Banyoles 2004: la *Rapsòdia per a piano, cobla i percussió*, d'Esteve Palet, que va obtenir el premi Manel Saderra Puigferrer, i la *Rapsòdia per a piano i cobla*, de Joan Lluís Moraleda, que va obtenir l'acèssit del certamen. En aquest concert hom podrà escoltar les primeríssimes cobles La Principal de la Bisbal, Selvatana i Sant Jordi-Ciutat de Barcelona que dedicaran un record especial al mestre Ricard Viladesau amb la interpretació de la seva sardana *Girona m' enamora* amb la col·laboració de la Coral del Centre Excursionista.

Les entrades es poden comprar a l'Oficina Municipal de Turisme de Banyoles o per telèfon al 972 575 573. (C.C.)

CATALUNYA CRISTIANA
SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

El cel, plenitud de comunió amb Déu

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 90,70€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 90,70€ per any

☐ Amb dos pagaments semestral de 45,35€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

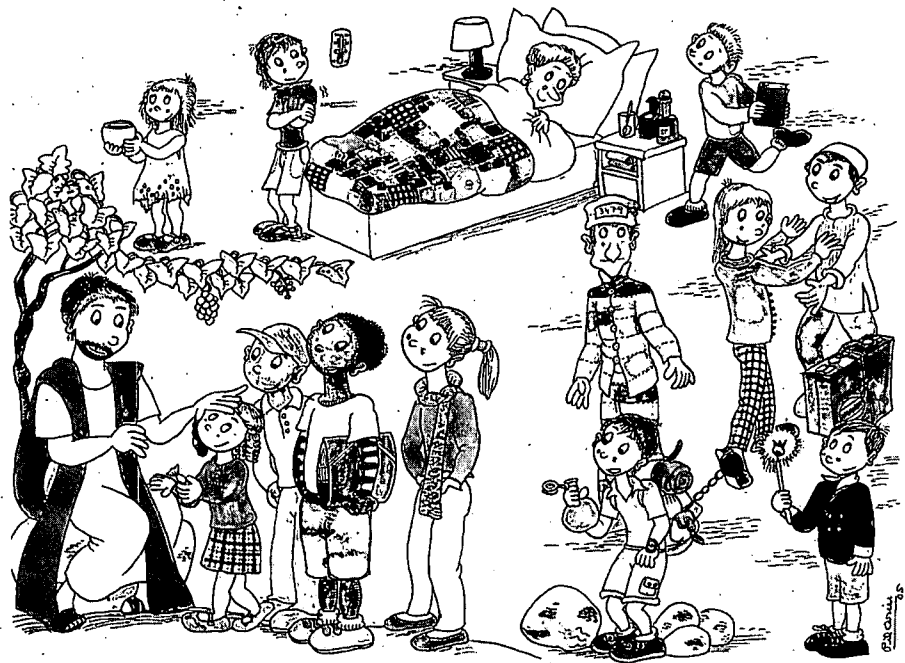
Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Què evalua Jesús

Mt. 25, 34b-40

XXI Concurs Bíblic
XVII Concurs Bíblic de Redacció
VII Concurs Bíblic de Dibuix
VI Concurs Bíblic Universitari

FEDERACIÓ DE CRISTIANS
DE CATALUNYA

GRUP DE MESTRES
CATÒLICS-TERRASSA

CONFERÈNCIA EPISCOPAL
TARRACONENSE

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
Centre de Promoció de la Cultura
Popular i Tradicional Catalana

DIPUTACIÓ DE BARCELONA
DEPARTAMENT DE CULTURA

AJUNTAMENT DE TERRASSA

CATALUNYA CRISTIANA

caixaterrassa

Banc Sabadell

PENT BLOC

Fundació Mina
Aigües de Terrassa

copcisa

CIRCUTOR

SONY

FEDERACIÓ DE CRISTIANS DE CATALUNYA
Grup AVANT de Terrassa
Amb la col·laboració del Grup de Mestres Catòlics

XXI Concurs Bíblic

Tema: Què avalua Jesús (Mt 25,34b-40)

Les BASES que regiran la present convocatòria són aquestes:

1. Poden participar-hi els alumnes d'Educació Primària, 1r i 2n curs d'ESO, i grups de catequesi dels bisbats catalans.
2. El concurs consisteix a contestar individualment el qüestionari corresponent, segons el nivell que cursa l'alumne. En la confecció de les preguntes s'ha pres com a base la Bíblia Catalana Interconfessional (BCI).
3. El concurs es divideix en tres categories:
 - 1a Alumnes de 3r i 4t d'Educació Primària (8-9 anys)
 - 2a Alumnes de 5è i 6è d'Educació Primària (10-11 anys)
 - 3a Alumnes de 1r i 2n d'ESO (12-13 anys)
 (Els grups de catequesi s'adaptaran a la categoria segons l'edat del nen/nena.)
4. A) En totes tres categories es pot respondre el qüestionari en una fotocòpia del model. Si els falta espai poden escriure les respostes en un full a part, indicant-hi, això sí, els números corresponents a les preguntes. Intentem deixar espais suficients per evitar-ho.
B) Els treballs inacabats es consideren nuls.
C) Les escoles o grups de catequesi participants han de fer arribar els treballs en una sola tramesa, juntament amb una llista on figuri el nombre de concursants, els seus noms i el del professor/a.
D) Us demanem l'adreça del vostre col·legi ben clara i intel·ligible: nom de l'escola, telèfon, codi postal, població, bisbat i l'adreça electrònica de l'escola.
5. Els treballs s'han de trametre a qualsevol d'aquestes dues adreces de Terrassa:
 - Apartat de Correus 936 - 08220 TERRASSA
 - Centre Eclesial, c/ Blasco de Garay, 34, baixos 08224 TERRASSA (tardes de 5 a 7).
 Els treballs s'han d'enviar a partir del 2 de novembre del 2005, i finalitzarà el 13 de febrer del 2006 a qualsevol de les dues adreces.
6. Tots els col·legis que participin en el XXI Concurs Bíblic rebran 6 Nous Testaments de la B.C.I. i un volum de *La Bíblia dia a dia*. Aquest últim obsequi és una col·laboració de l'Associació Bíblica de Catalunya. S'atorguen els premis següents:
 - A) Premis per a escoles participants: 10 primers premis (1 per cada bisbat), 90 accésits (3 per categoria i bisbat).
 - B) 30 premis individuals (1 per categoria i bisbat) i 90 accésits (3 per categoria i bisbat).
 - C) Premis de participació per a nens i nenes discapacitats.
 - D) 10 premis per a centres de Catequesi (1 per bisbat).
 - E) A cada participant se l'obsequiarà amb un còmic educatiu sobre el tema d'aquest concurs.
7. Els premis s'han de recollir personalment.
8. El veredict del jurat serà inapel·lable i es comunicarà directament a les escoles premiades. El veredict també es farà públic al setmanari *Catalunya Cristiana*, a la nostra web, a *Ràdio Estel* i a *Ràdio Terrassa*.
9. El lliurament dels premis tindrà lloc a cada bisbat. Serà el dia 29 d'abril del 2006, dissabte, a les 11 del matí als següents llocs:

Arquebisbat de Barcelona, Centre Cultural de la Caixa de Terrassa, Rambla d'Ègara, 340, Terrassa; **Bisbat de Sant Feliu de Llobregat**, Centre Parroquial, Pi i Margall, 68, Sant Feliu de Llobregat; **Bisbat de Girona**, Col·legi Maristes, Av. Tarradellas, 5-7, Girona; **Bisbat de Lleida**, Col·legi Episcopal, Dr. Combelles, 38, Lleida; **Bisbat de Solsona**, Col·legi Arrels de Secundària, Av. C. Tarancón, 49, Solsona; **Arquebisbat de Tarragona**, Col·legi la Salle, Av. Països Catalans, s/n, Tarragona; **Bisbat de Terrassa**, Centre Cultural de la Caixa de Terrassa, Rambla d'Ègara, 340, Terrassa; **Bisbat de Tortosa**, Seminari, Accés al Seminari, s/n, Tortosa; **Bisbat d'Urgell**, Col·legi la Salle, Sant Joan de la Salle, 27, La Seu d'Urgell; **Bisbat de Vic**, Col·legi la Salle, Av. de la Pau, s/n, Manresa.
10. El sol fet de concursar implica l'acceptació d'aquestes bases.

XVII Concurs Bíblic de Redacció

Tema: Què avalua Jesús (Mt 25,34b-40)

El Grup AVANT de Terrassa, de la Federació de Cristians de Catalunya, amb la col·laboració de Mestres Catòlics de la ciutat, convoquen el XVII Concurs Bíblic de Redacció per a nivells de secundària, dins del XXI Concurs Bíblic del curs 2005-2006.

Les BASES que regiran la present convocatòria són aquestes:

1. S'estableixen dos grups de participació segons el curs escolar.
 - Grup A • Alumnes de 3r i 4t d'ESO
 - Grup B • Alumnes de Batxillerat i Cicles Formatius
2. Vivim en una societat en què tot ens invita a consumir per tenir una vida fàcil, mentre hi ha una colla de col·lectius humans que no tenen el mínim per a una vida digna.
 - Emigrants sense sostre.
 - Persones grans, que viuen soles.
 - Disminuïts psíquics i físics.
 - Infants no atesos pels seus pares.
 - Nois i noies, mancats de criteri propi i víctimes de modes imposades per interessos d'altres.
 Davant d'aquesta realitat, llegeix **Mt 25,34b-40** i fes un treball sobre què ens diu Jesús de com ens hem de comportar davant d'aquests problemes.
3. El treball s'ha de fer centrant-lo en el tema assenyalat. Es valorarà el raonament de les opinions. La qualitat ortogràfica i literària també compten.

4. Si s'ha de transcriure algun paràgraf de la Bíblia o altres llibres, caldrà especificar les cites i la bibliografia emprada en cada paràgraf transcrit.
5. Es concediran 5 premis per a cadascun dels grups.
 - 1r premi: 600 euros • 2n premi: 300 euros • 3r premi: 150 euros • 4t premi: 90 euros • 5è premi: 60 euros.
 Tots els premiats rebran també un exemplar de la Bíblia Catalana Interconfessional.
6. Els treballs han de tenir un mínim de 2 fulls i un màxim de 4 i s'han de presentar mecanografiats o fets amb ordinador, a doble espai, en fulls DIN A4 i amb cos de lletra 12.
7. S'ha de fer constar a cada treball el nom i la data de naixement de l'alumne, curs, grup en el qual es participa, nom i adreça del centre educatiu.
8. Si es detecten treballs copiats, quedaran desqualificats.
9. El termini de presentació acaba el dia 13 de febrer del 2006.
10. Els treballs s'han d'enviar a **XVII Concurs Bíblic de Redacció** Ap. de Correus 936 - 08220 Terrassa, o al carrer Blasco de Garay, 34 - 08224 Terrassa.
11. La participació al concurs comporta l'acceptació d'aquestes bases i les disposicions que, al seu moment, pugui emetre el jurat.
12. El lliurament de premis es farà el dia 29 d'abril del 2006, dissabte, a les 11 de matí, en cadascun dels bisbats de Catalunya, juntament amb el lliurament del XXI Concurs Bíblic.

Per a més informació, podeu dirigir-vos als telèfons següents: Concurs Bíblic, 937 852 291 Màrius Heras (matins de 9 a 1); 937 850 554 Joaquina Prats (tardes de 6 a 8)
Concurs Bíblic de Redacció, 937 852 291 Màrius Heras (matins de 9 a 1), 937 809 888 Centre Eclesial (tardes de 5 a 7)
tret dels caps de setmana.

Què evalua Jesús

Mt. 25, 34b-40

CONCURS BÍBLIC

Questionari de la 1a categoria

Nom i cognoms de l'alumne/a

Nom de l'escola

Adreça de l'escola

Població

C.P. Telèfon

e-mail

Bisbat

1 Ara que ja has llegit la introducció, intenta resoldre aquest jeroglífic. Per fer-ho cal que busquis al Nou Testament Mt. 25, 34b-40.

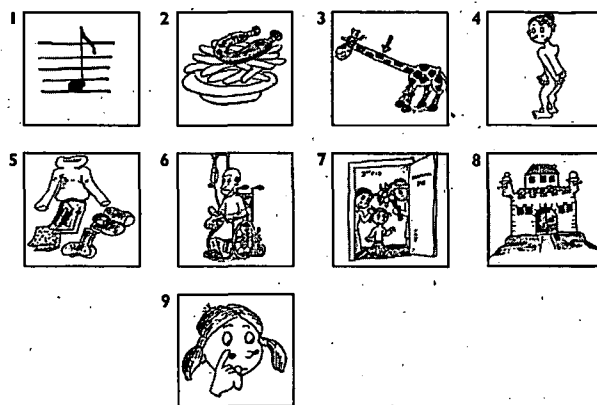
Perquè tenia (1) +M i em donàreu

Era i em vau A+(3) +IR

Anava (4) i em vau (5)

Estava (6) i em vau (7)

Era a la (8) i em vinguéreu a (9) +M

2 A quin Rei es refereix el verset 40 de Mt. 25, 34b-40?

.....

3 Substitueix els nombres per les lletres i trobaràs el consell que Jesús dona per progressar adequadament. Per comprovar que ho has fet bé, busca Mt. 26, 40

H	T	A	O	Q	L	U	E	I	F	N	D	S	G	R	M	P
18	1	3	2	5	4	6	7	9	10	11	12	13	14	15	16	17
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17
14	7	15	16	3	11	13	16	7	13	17	7	19	13	3	16	9
16	18	2	10	7	9	7	6									

4 Llegeix Lc. 10, 25-37 i respon:

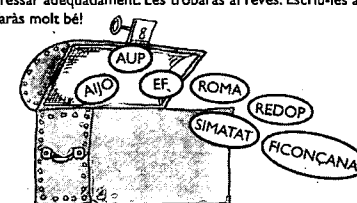
- Qui creus que progressa adequadament, segons l'ensenyament de Jesús?
- Qui necessita millorar? Per què?
- Quin treball de reforç els manaries per l'estiu?

.....

5 Explica breument una situació en la que has estat un "bon samarità" per una altra persona.

.....

6 Llegeix Mt. 12, 35 i busca dins aquest tresor, quines són les actituds que demana Jesús per progressar adequadament. Les trobaràs al revés. ESCRIU-LES AL COSTAT CORRECTAMENT. ANIM! Ho faràs molt bé!

7 Atenció, una nota d'humor! Relaciona amb fletxes cadascuna de les cites amb les àrees corresponents.

Mc. 8, 14-21
Mt. 22, 1
Mt. 11, 16-17

Música
Matemàtiques
Llengua

8 Llegeix Mt. 12, 35 i trobaràs l'avaluació final de Jesús infant. Copia la frase.

.....

9 Busca amb l'ajuda del teu professor 1 Co. 13, 4-7. Llegeix la cita i omple aquestes dues columnes. Al final de les dues columnes hi ha la nota final, encerca la que creus que li correspon a cada columna. Si hi ha algun mot que no entens, consulta el diccionari.

QUI ESTIMA ÉS

QUI ESTIMA NO ÉS

NOTA: PA o NM

NOTA: PA o NM

10 Imagina que un company de classe es troba marginat. Què faries perquè els altres canviessin d'actitud?

.....

Què evalua Jesús

Mt. 25, 34b-40

CONCURS BÍBLIC

Questionari de la 2a categoria

Nom i cognoms de l'alumne/a

Nom de l'escola

Adreça de l'escola

Població

C.P. Telèfon

e-mail

Bisbat

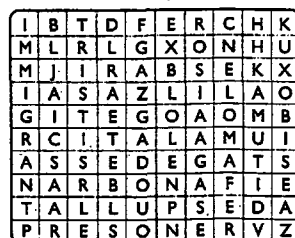
1 Llegeix Mt. 25, 34b-40 i respon:
• Quins són aquests germans meus més petits? Quin és aquest rei del verset 40?

.....

2 Quina seria l'avaluació de Jesús per a tots aquells que són tan egoistes que només pensen en ells mateixos? Encercla la resposta:

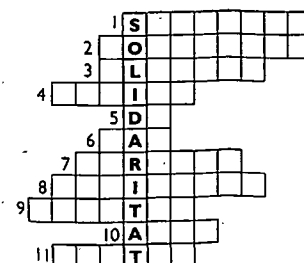
PA o NM

3 Busca en aquesta sopa de lletres les pistes que Jesús dona per ajudar al pròxim i progressar adequadament segons el seu ensenyament. Et pots ajudar llegint Mt. 25, 34b-40.

4 A partir de la paraula **SOLIDARITAT**, llegeix les definicions, consulta el Nou Testament i completa els mots que falten.

1. Mt 10, 43 El qui es posa a disposició de l'altre.
2. Mt 5, 4 El qui anima i agraïx ajuda als oclaparats per la tristesa.
3. Jn 8, 32 Persones que han sortit d'una situació d'opressió o esclavitud.
4. Mt 5, 5 Els qui no presumeixen quan fan el bé.
5. Jn 4, 10 Nota musical. Ho regala l'esperit.
6. Mt 5, 9 El qui lluita contra la violència.
7. Mt 6, 12 El qui no té en compte el mal que hom li ha fet.
8. Mt 18, 26 Un dels fruits de l'Esperit. Virtut del qui sap esperar.
9. Jn 14, 6 Jesús ho és. Oposat a mentida.
10. Jn 15, 13 El manament més gran de Jesús.
11. Mt 5, 10 Els qui viuen conforme a la veritat.

5 Substitueix els nombres per les lletres i trobaràs el consell que Jesús dona per progressar adequadament. Per comprovar que ho has fet bé, busca Mt. 26, 40

H	T	A	O	Q	L	U	E	I	F	N	D	S	G	R	M	P
18	1	3	2	5	4	6	7	9	10	11	12	13	14	15	16	17
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17
14	7	15	16	3	11	13	16	7	13	17	7	19	13	3	16	9
16	18	2	10	7	9	7	6									

6 Atenció! Una nota d'humor mai no va malament. I parlant de notes, t'agradaria tenir a les teves mans les notes de Jesús? Doncs si, si ets un bon estudiant i saps fer servir el Nou Testament podràs saber com anava Jesús en cadascuna de les àrees. Relaciona cada cita amb la matèria que correspon. Endavant!

Mc 8, 14-21
Mt 22, 1
Mt 11, 16-17
Jn 19, 19-20
Jn 1, 26-27
Jn 4, 1-7
Jn 9, 6-11
1 Co 9, 22-27
Mt 6, 20-34

coneixement del medi natural
educació física
plàstica
medi social i cultural
religió
llengües estrangeres
música
llenguatge
matemàtiques

7 Llegeix 1 Co. 13, 4-6 i respon:

1. Com ha de ser la persona que estima?
2. Saps que hi ha persones que han progressat adequadament al costat de Jesús i han ofert la seva vida al servei dels altres. Podries citar-ne tres?

.....

8 En aquesta última pàgina hi ha quatre personatges que varen treballar per la pau, l'amor i la justícia entregant la seva vida als altres. Però, la impressora no ha sabut relacionar correctament les dades dels personatges. Saps fer-ho tu?

Oscar Arnulfo Romero (1917-1980)
Bisbe catòlic salvadorenc, els seus sermons es van convertir en una elegació apassionada a favor dels pobres i en contra de les violacions dels drets humans.

Mare Teresa de Calcuta (1910-1997)
La mare Teresa fundadora de les missioneres de la caritat. Fou testimoni viu d'amor a Jesucrist per la seva entrega total al servei dels més pobres de l'Índia.

Martin Luther King (1929-1968)
Pastor baptista estatunidenc, defensor dels drets civils dels negres.

Mohandas Karamchand Gandhi (1869-1948)
Líder nacionalista indi que va lograr la independència del seu país mitjançant una revolució pacífica amb moltes vagues de fam.

9 Quina relació hi ha entre el somni de Martin Luther King i la proposta de Mt. 25, 34b-40? Raona la resposta i escriu-la.

MARTIN LUTHER KING Jr. "TINC UN SOMNI"

"Encara tinc un somni. (...)

Tinc un somni de que, un dia aquesta nació s'abecarà i viurà el veritable significat de la seva creença. Defensarà com veritats autèntiques que tots els humans neixen iguals. (...) Tinc un somni de que els meus quatre fills un dia viuran en una nació a on no se'ls jutjarà pel color de la seva pell sinó pel seu caràcter. Aquesta és la nostra esperança. (...) Amb aquesta fe, podrem treballar junts, resar junts, lluitar junts, escalar en el bloc més alt cercant la llibertat, creient que un dia serem lliures."

(Discurs pronunciat a les escales del Memorial Lincoln, a Washington D.C., el 28 d'agost del 1963)

.....

10 Imagina que un company de classe es troba marginat. Què faries perquè els altres canviessin d'actitud?

.....

Què evalua Jesús

Mt. 25, 34b-40

CONCURS BÍBLIC

Qüestionari de la 3a categoria

Nom i cognoms de l'alumne/a

Nom de l'escola

Adreça de l'escola

Població

C.P. Telèfon

e-mail

Bisbat

1 Llegeix Mt. 25, 34b-40. Resulta que ens ha caigut el text i se'ns han barrejat les paraules. Si vols progressar adequadament, ajuda'ns a endreçar les frases.

FAM TENIA DONÀREU EM MENJAR I

ACOLLIR ERA EM FORASTER I VAU

VINGUÉREU I ERA VEURE'M A PRESÓ A LA

2 Tenint en compte el text de Mateu que acabes de llegir, respon:

1. A qui es refereix Jesús quan diu "Beneïts del meu Pare"?

2. Quin és el premi que reben per haver progressat adequadament?

3 En Mt. 25, 34b-40 trobaràs el que Jesús demana per progressar adequadament segons els seus pensaments. Els cristians, seguint l'exemple de Jesús treballen per combatre la marginació, la pobresa i l'opressió. Fés de periodista: investiga què fan els cristians del teu barri o ciutat per a dur a terme el que Jesús demana. Omple la graella.

CONSIGNA	NOM DEL GRUP	COM HO FAN?
Donar menjar a qui té fam i beguda a l'assetegat		
Acollir el foraster		
Vestir el despullat		
Visitar el malalt		
Visitar el presoner		

4 Per a ser un bon estudiant es necessita molta força. Força de voluntat per estudiar, per no distreure's, per no deixar-se portar per mals consells. Els cristians fan servir una paraula més bonica per indicar la força: Esperit. Aquest Esperit els mou a fer el bé. Si vols saber què s'aconsegueix amb l'Esperit busca els seus fruits a Ef. 4, 1-3 i troba'ls en aquesta sopa de lletres.

D	O	L	C	E	S	A	V	X	I
E	U	N	I	T	A	T	D	E	L
T	A	T	I	L	I	M	U	H	C
E	T	E	R	N	C	L	O	O	R
D	A	G	E	O	N	E	T	R	I
O	D	E	S	P	E	R	I	T	S
V	O	C	A	C	I	O	N	S	T
I	N	X	U	P	C	W	U	O	I
D	B	E	L	A	A	M	O	R	S
A	E	F	E	S	P	I	S	T	A

5 Llegeix 1 Co. 13, 4-6

1. Com ha de ser la persona que estima?

2. Saps que hi ha persones que han progressat adequadament al costat de Jesús i han ofert la seva vida per ajudar els altres? Cita tres persones i digues a quina t'agradaria assemblar-te i per què.

.....

.....

.....

.....

.....

7 En aquesta última pàgina hi ha quatre personatges que varen treballar per la pau, l'amor i la justícia entregant la seva vida als altres. Però, la impressora no ha sabut relacionar correctament les dades dels personatges. Saps fer-ho tu?

Oscar Arnulfo Romero (1917-1980)

Bisbe catòlic salvadorenc, els seus sermons es van convertir en una alegació apassionada a favor dels pobres i en contra de les violacions dels drets humans.

Mare Teresa de Calcuta (1910-1947)

La mare Teresa fundadora de les missions de la caritat. Fou testimoni viu d'amor a Jesucrist per la seva entrega total al servei dels més pobres de l'Índia.

Martin Luther King (1929-1968)

Pastor baptista estatunidenc, defensor dels drets dels negres.

Mohandas Karamchand Gandhi (1869-1948)

Líder nacionalista indi que va lluitar la independència del seu país mitjançant una revolució pacífica amb moltes vegues de fam.

7 Llegeix el somni de Martin Luther King i digues quina relació hi ha entre aquest text i la proposta de Jesús que trobaràs a Mt. 25, 34b-40.

MARTIN LUTHER KING Jr. "TINC UN SOMNI"

"Encara tinc un somni. (...)

Tinc un somni de que, un dia aquesta nació s'ajecarà i viurà el verdader significat de la seva creença.

(vé de la pregunta 7)

Defensarà com veritats autèntiques que tots els humans neixen iguals. (...) Tinc un somni de que els meus quatre fills un dia viuran en una nació on no se'ls jutjarà pel color de la seva pell sinó pel seu caràcter... Aquesta és la nostra esperança (...)

(Discurs pronunciat a les escales del Memorial Lincoln, a Washington D.C., el 28 d'agost del 1963)

.....

.....

.....

.....

.....

8 Llegeix Lc. 10, 25-37 i dels tres personatges que surten, digues qui progressa adequadament i qui necessita millorar justificant la teva resposta.

Posa la nota que li correspon a cadascun (PA/NM).

.....

.....

.....

.....

.....

9 Llegeix Mc. 12, 41-44 i respon:

A. Qui va aportar més diners a la sala del tresor?

B. Qui progressa adequadament, el que dóna, el que té, o el que dóna el que li sobra?

C. Mira Mc. 12, 40 i digues de què acusa Jesús als mestres de la Llei.

.....

.....

.....

.....

.....

10 Imagina que un company de classe es troba marginat. Què faries perquè els altres canviessin d'actitud?

.....

.....

.....

.....

.....

VII Concurs Bíblic de Dibuix

Tema: Què avalua Jesús
(Mt 25,34b-40)

Per desenvolupar el dibuix llegeix Mt 25,34b-40. Observa tot el que has llegit i fes el dibuix.

Les **BASES** que regiran la present convocatòria són aquestes:

1. Només poden participar-hi els qui prenen part al XXI Concurs Bíblic.

2. El dibuix es farà fent servir la plantilla que s'adjunta dins del tríptic, (tamany Din A4).

3. El dibuix ha d'anar conjuntament amb els de la classe, però sempre per separat del qüestionari del XXI Concurs Bíblic, i mai grapats. Per enviar-ho, s'ha de fer un sol paquet i a dintre posar-ho per separat.

4. Hi ha 1 premi per categoria per a cada bisbat. El premi individual és el que es dóna al XXI Concurs Bíblic per participar-hi. El dibuix sol no té premi de participació.

Nom i cognoms de l'alumne/a

Nom de l'escola

Adreça de l'escola

Població C.P.

Telèfon e-mail

Bisbat

VI Concurs Bíblic Universitari

El Concurs Bíblic Universitari d'aquest curs té com a títol: **Gestos d'amor a la Bíblia**. Creiem que aquesta temàtica, tan cabdal de tota vida oberta a la felicitat i a la pau del cor, s'adiu al missatge que volem transmetre al món universitari al qual ens dirigim.

A partir del curs passat, el concurs s'ha obert a totes les universitats de Catalunya i són ja moltes les persones que s'interessen per participar d'una recerca que té a veure amb la pròpia vida.

Les bases del concurs les donarem a conèixer a partir d'aquest mes d'octubre. Les podreu demanar a través de l'adreça electrònica: **concursbiblic@dpuniversitaria.org**. De tota manera, la difusió es farà des d'aquesta delegació a través del correu convencional i de les pròpies institucions universitàries i eclesials amb les quals col·laborem.

També podreu consultar a la pàgina **web: www.arqbcn.org** entrant a la Delegació de Pastoral Universitària.

Aquest concurs és una iniciativa de la Federació de Cristians de Catalunya, grup AVANT de Terrassa i està organitzat per la Delegació de Pastoral Universitària de Barcelona, Terrassa i Sant Feliu de Llobregat. Té previst el veredict final durant la primera quinzena del mes de maig del 2006.

El lliurament de premis es farà al Paranimf de la Universitat de Barcelona el dia 20 de maig. Sereu puntualment informats de la festa de cloenda.

Les persones que hi esteu interessades podeu ampliar la informació a:

DELEGACIÓ DE PASTORAL UNIVERSITÀRIA

Llum Delàs i Francesc Grané
c/ Rivadeneyra, 6, 9a planta
08002 Barcelona
Tel. 934 121 551 - Fax 933 171 799
e-mail: concursbiblic@dpuniversitaria.org

a/e: concurs.biblic@cecot.es • web: www.cecot.es/concursbiblic

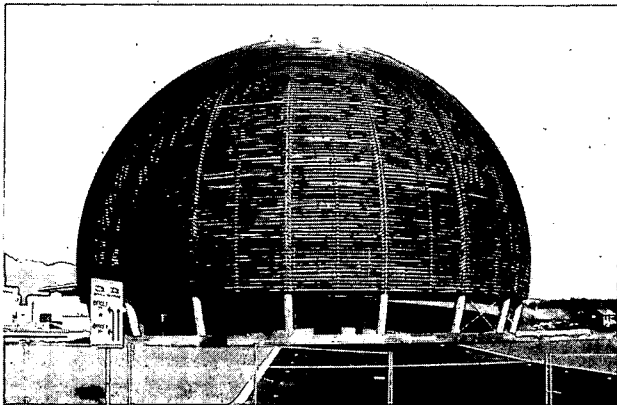
ARBU
Delegació Pastoral
Universitària
Arquebisbat de Barcelona

La investigació de l'origen de l'univers

Al Centre de Recerques Nuclears de Ginebra estan construint el gran col·lisionador d'hadrons (l'LHC), que pensen tenir llest el 2007. Ja n'hem parlat en aquesta pàgina de «Ciència» en altres ocasions (el 22 de gener i el 2 de desembre de l'any passat). Però mentrestant ja hi ha qui ha volgut passar al davant pel que fa a un experiment que s'hi vol fer. Als Estats Units, al Laboratori de Brookhaven, han volgut fer una de les experiències programades pel CERN, per quan estigui llest l'LHC. Si bé els europeus ho tenen més segur en el projecte, ja que el seu accelerador, quan estigui acabat, serà el més potent del món, el que ara han experimentat aquests americans de Brookhaven també ha estat important.

Ho han pogut portar a terme perquè ja hi tenen un accelerador de 3,8 quilòmetres de longitud, molt capaç per fer augmentar a valors altíssims la velocitat de les partícules.

Què és el que han aconseguit? Produir una temperatura de 2 bilions de graus per observar com es comporta en aquest estat la matèria. Això equival a dir «veure» com eren les condicions inicials del cosmos poc després del Big Bang. I com s'ha pogut aconseguir això? Accelerant àtoms d'or fins a una velocitat del 99,995% de la velocitat de la llum i a continuació fent-los xocar

El CERN investigará les condicions primitives del cosmos.

la «bombolla» de quarks i gluons. No se sap com interpretar-ho. És clar que es tracta d'una sola observació i examinada només fugaçment, perquè la durada d'aquesta «bombolla» ha estat molt efímera, tan sols de milionèsimes de milionèsimes de segon. Amb àtoms de plom al CERN ja s'havia fet un experiment semblant, i es va dir que no s'havia pogut arribar a cap resultat fiable. Potser el dels americans ho és una mica més. Però, naturalment, poques conclusions se'n poden treure. Haurem d'esperar el 2007, quan el CERN ho repeteixi amb més eficiència.

frontalment. El xoc és tan enormement brutal que els nuclis dels àtoms es desintegren i també les partícules que els formen, els protons i neutrons, formados cadascun de tres quarks units per gluons. Així s'obté un plasma de quarks i gluons, que és la base de tota la matèria del cosmos, i se suposa que és com era als primers microsegons de la seva existència ara fa 13.700 milions d'anys. Es volia comprovar si les teories sobre quarks i gluons eren correctes.

Quin ha estat el resultat? No pas el que s'esperava. Creien que aquest plasma tan especial es comportaria com un gas i, amb gran sorpresa, es comporta com un líquid. Així ho han mostrat els detectors col·locats per captar

Aktualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

L'astronomia en la seva història

En arribant el segle XVI l'astronomia es diu que fa la «revolució copèrnica» (expressió que s'utilitza, a partir de Kant, per indicar un canvi notable de direcció en qualsevol assumpte). La revolució que va fer Copèrnic va ser dir que no és la Terra el centre de l'univers, sinó que és ella la que gira al voltant del Sol i no el Sol a l'entorn de la Terra. Això va «revolucionar», es diu, totalment la concepció astronòmica del cosmos. És cert que va ser una gran innovació. Però cal subratllar que no va ser Copèrnic el primer a dir-ho. Ja Aristarc de Samos, al segle III aC, ho va suggerir i també Nicolau de Cusa al segle XV. El mèrit d'aquest astrònom del segle XVI va ser exposar-ho amb càlcul matemàtic detallat que mostrava que tot resultava més senzill si al centre de tots els moviments planetaris, amb la inclusió de la Terra com un planeta més, s'hi posava el Sol (heliocentrisme) que no pas si s'hi posava la Terra (geocentrisme).

Matemàtic, jurista, metge, canonge i... astrònom

Va néixer el 19 de febrer del 1473 a Torun (en alemany Thorn), ciutat de la riba del Vístula que aleshores pertanyia a Polònia. Aquesta població havia estat fundada per l'orde Teutònic el 1231 dins de la regió de Prússia Oriental (o Reial) i passà al regne de Polònia el 1454. Els seus habitants parlaven majoritàriament el prussià, llengua bàltica actualment extingida per la irrupció de l'alemany. Més tard, s'annexionà a Alemanya i ara torna a ser de l'estat polonès. Si considerem l'antiga Prússia com d'Alemanya, què s'ha de dir: que Copèrnic era alemany o bé polonès? S'ha discutit inútilment la resposta, perquè en cert sentit era totes dues coses: prussià i del regne de Polònia. Quan ell va a les universitats italianes fa constar que la seva nacionalitat era la polonesa. Com s'ha d'escriure el seu nom? En polonès Mikolaj Kopernik, en prussià Niklas Coppèrnigk (com ell ho escriví en dues cartes que es conserven) i en llatí,

17 Nicolau Copèrnic

que és com signava habitualment, Nicolaus Copernicus. Per això en català diem Nicolau Copèrnic.

El seu pare va morir el 1484 i ell fou posat sota la tutela del germà de la seva mare, Lucas Watzelrode, canonge —i després bisbe, a partir del 1498— de Frauenburg (Fronbork) a la regió de Warmia (Ermland). Copèrnic, amb un seu germà, el 1491, sota el guiatge del seu oncle ingressava a la universitat de Cracòvia. Hi cursà estudis fins al 1495. No s'ha conservat la llista dels cursos que hi seguí, però sabem del cert que una assignatura va ser la de matemàtiques.

Quan ja tenia vint-i-dos anys l'oncle li oferí una de les setze canongies del Capítol de Frauenburg, però ell preferí anar primer a Itàlia a estudiar dret canònic a la universitat de Bolonya. I també hi cursà filosofia i grec. A Bolonya conegué l'astrònom Domenico de Novara, s'hi féu amic i hi col·laborà en les observacions. Consta que el 1500, Any Sant, anà a Roma i hi explicà un curs de matemàtiques i astronomia. A més el 6 de novembre hi observà un eclipsi de Lluna.

El 1501 tornà a Frauenburg. Fet canonge entrà a l'estament eclesiàstic. El que no és segur és que s'ordenés de sacerdot. Podia fer el seu ofici canonical sent simplement clergue. Se sap que no tots els canonges de Frauenburg havien rebut ordres majors. El que sí sabem segur és que guardà el celibat tota la vida i que quan ja passava dels seixanta anys, per ordre del bisbe Dantiscus, zelós de la disciplina clerical, va haver de despatxar la major dona que tenia (una parenta llunyana, Anna Shilling, més jove que ell) per evitar el «mal pensar» de la gent.

El 1503, tornat a Itàlia amb permís del Capítol, es graduà de dret canònic a Fer-

rara, després d'estudiar medicina a Pàdua. El seu oncle bisbe li donà el càrrec de metge personal seu, a més d'ajudant en tasques administratives. I també li concedí un benefici de l'església de la Santa Creu de Breslau. Això ha fet dir a algun historiador que no es pot dubtar del sacerdoti de Copèrnic, perquè els beneficis només es donaven a ordenats de prevere. Però altres diuen que això no és del tot segur.

L'oncle va morir el 1512. Aleshores Copèrnic va haver de fer d'administrador de la diòcesi. Warmia, petit territori de quatre mil quilòmetres quadrats, era com un petit estat governat per un bisbe, sota la sobirania de Polònia, i hi hagué d'administrar les terres, percebre els impostos i fer de magistrat als tribunals. També li tocà ocupar-se de qüestions monetàries i va escriure *De arte monetæ cudendæ ratio* («Mètode per encunyar moneda»). I encara una altra tribulació: els Cavallers Teutònics ambicionaven aquella parcel·la que en altre temps havia estat seva i declararen la guerra a Polònia per recuperar-la. Copèrnic es refugià a la fortalesa d'Olsztyn (Allenstein) fins que es firmà l'armistici el 1520. Aleshores fou nomenat comissari de Warmia. I tot això ho féu sense deixar de dedicar-se a l'astronomia, per la qual tenia més tirada que per fer d'administrador o comissari.

Llarga gestació de la seva obra astronòmica

Sembla que ben aviat, després d'haver-se llegit l'*Almagest* de Ptolemeu i contrastat amb els pitagòrics i Aristarc de Samos, veié clar que s'havien de deixar de banda els cercles deferents, els epícles i els superépicles, perquè tot es feia

més senzill posant el Sol al centre amb tots els planetes i la Terra girant al seu voltant. Només la Lluna era clar que ho feia a l'entorn de la Terra. El 1509 ho exposà en un opuscle que només va circular entre els amics, *De hypothesibus motuum coelestium a se constitutis commentariolus*. Era el germen de la seva gran obra que li ocuparia més de vint anys.

El 1532 ja la té enllestida, però no es decideix a publicar-la. A l'any següent Johann Albrecht Widmanstetter informava el papa Climent VII del contingut i el Papa no hi objectà res. Però Copèrnic no en té prou. Tem una reacció violenta a causa de la novetat de la teoria. Mort Climent VII el 1535, el cardenal Nicolaus Schönberg, que tenia Widmanstetter per secretari, escriví a Copèrnic demanant-li que comunicu la seva troballa als estudiosos. Però Copèrnic ni així no es decideix.

El 1539 entra a l'escena un altre personatge: Joachim von Lauchen, més conegut per Rheticus (pel seu lloc d'origen, el Tirol), jove luterà de vint-i-cinc anys que creu en la veritat del sistema heliocèntric. Professor de matemàtiques i astronomia, atret per la reputació de Copèrnic va a Frauenburg per convèncer-lo de la conveniència de la publicació de l'obra. De moment només aconsegueix que li deixi publicar-ne un informe-resum amb el títol *Narratio Prima*. L'èxit de l'edició, el 1540, d'aquest breu escrit acaba vencent la resistència de Copèrnic i el 1542 Rheticus pot endur-se el manuscrit, arrencant-li hi gairebé de les mans, i portar-lo a la impremta de Nuremberg. A l'octubre ha d'anar a Leipzig a fer-se càrrec de la càtedra que Melancton li havia aconseguit i no pot encarregar-se de la correcció de proves, com hauria volgut. Encarrega al seu amic Andreas Osiander que ho faci i supervisi la impressió. Així es va fer, però mentrestant Copèrnic ha tingut una hemorràgia cerebral i quan al maig del 1543 li porten el primer exemplar imprès està gravíssim, delirant. Poques hores després finava.

RADIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

07.00-08.00 *El tren de les set* (reflexió)
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santoral

08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia)

09.00-22.00 *Radiofórmula*

22.00-23.00 *Finestra oberta* (l'actualitat de l'Església)

Dilluns

19.00-20.00 *Coneixes Jesús?*

23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient)

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència (selecció musical)

01.00-02.00 *Ressons* (música en català)

02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental*-
Radiofórmula

Dimarts

19.00-20.00 *Sense embuts*

23.00-00.00 *Radiofórmula*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental*-
Radiofórmula

Dimecres

19.00-20.00 *Parlem clar*

23.00-00.00 *Radiofórmula*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*

01.00-02.00
02.00-02.30

La gran diferència
Ressons
Dietaris
Evangeli
Espurna d'Alba
Música instrumental-
Radiofórmula

Dijous

19.00-20.00 *Temps d'oci*

23.00-00.00 *Radiofórmula*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental*-
Radiofórmula

Divendres

23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (personatges famosos)

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental*-
Radiofórmula

Dissabte

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santoral

08.00-10.00 *Radiofórmula*

10.00-11.00 *A tota costa* (submarinisme)

11.00-14.00 *Trotamundos* (turisme rural)

14.00-00.00 *Radiofórmula*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental*-
Radiofórmula

Diumenge

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santoral

08.00-09.00 *Radiofórmula*

09.00-10.00 *Tot sardana*

10.00-12.00 *Rutes per Catalunya* (excursions)

12.00-18.00 *Radiofórmula*

18.00-18.30 *La taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals)

18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)

20.00-21.00 *La cantata del diumenge* (música de Bach)

21.00-23.00 *Melodies de fe* (música cristiana)

23.45-00.00 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana)

00.00-00.30 *Pregària de Completes*

00.30-01.00 *Cova de Country*
Jazz

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*

02.30-07.00 *Música instrumental*-
Radiofórmula

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00 *Informatiu matí + el temps + agenda*

10.30 *Agenda*

12.00 *Butlletí informatiu*

14.00 *Informatiu migdia + el temps + agenda*

16.00 i 18.00 *Butlletí informatiu*

18.30 *Agenda*

20.00 *Informatiu vespre + el temps + agenda*

20.30 *Música Principat* (Dl., Dm., Dc.)
La Taula de l'Evangeli (Dj.)
Església d'Urgell (Dv.)

Dissabte

08.00 *Agenda*

14.00 *Agenda*

16.00 *Agenda*

17.30 *Agenda*

Diumenge

08.00 *Agenda*

14.00 *Agenda*

16.00 *Agenda*

17.30 *Agenda*

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.00 a 23.00h,
Objectiu, l'home
Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

TELEVISIÓ

2

Diumenge 23

08.45 *Islam hoy*
Programa de la comunitat islàmica.
Director: Mohamed Chakor.

09.00 *Buenas noticias TV*
Programa de la comunitat evangèlica.
Director: José Pablo Sánchez Núñez.

09.15 *Shalom*
Programa de la comunitat jueva.
Director: Benito Garzón.

09.30 *Con todos los acentos*
Revista setmanal de servei públic dedicada a facilitar als immigrants la seva integració laboral, social i cultural en la societat espanyola.
Directora: Delfina Simón.

10.00 *Últimas preguntas*
«Sergio Fernández.»
Avui ens acompanya Sergio Fernández, cuiner del programa *Saber vivir*, de TVE, amb qui parlem de la seva fe i de la tasca que fa amb les Religioses Adoratrius en un projecte de reinserció de dones que s'han dedicat a la prostitució.
Directora: M. Angeles Fernández.

10.25 *Testimonio*
«Instituto El Prado.»
Eduardo ens presenta el tarannà dels sacerdots de l'institut El Prado i ens explica la seva tasca com a rector en un poble de la província de Castelló i en la Pastoral Penitenciària.
Director: Isidro Catela.

10.30 *Santa Misa*
Retransmissió de la santa missa amb la participació d'una coral convidada.
(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

11.20 *Els camins de la calma*

Programa de documentals que proposa itineraris per indrets de Catalunya que tenen les esglésies com a eix central.

Director: Ferran González.

Dilluns 24

17.00 *Pueblo de Dios*
«El tren de los niños vendedores.»
A San José de Chiquitos, l'ONG SED, dels germans maristes, ha obert escoles i centres de formació professional gratuïts. Com que les famílies no tenen ingressos, els nens es veuen obligats a guanyar-se la vida venent als trens.
Director: Julián del Olmo.

Diumenge 23

10.15 *Signes dels Temps*
Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc.

Director: Francesc Rosaura.

Divendres 21

20.00 *Creure avui*
Cultural, entrevista a Vicenç Mira; *Actual*, *Agenda* i *Temps de reflexió*, comentari de les lectures del diumenge. El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

Cada diumenge

Als quatre vents
Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.
El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Música i missatge

■ Barcelona 106.6
■ Tarragona 100.6
■ Catalunya Central 93.7
■ Girona 103.4
■ Lleida 91.5
■ Tortosa 90.1
■ Garraf 96.8
■ Vic 91.3
■ Cerdanya 104.4
■ La Seu d'Urgell 105.0
■ Andorra 107.5

www.radioestel.com

OCTUBRE ÉS EL MES CONSAGRAT A LA MARE DE DÉU DEL ROSER

Internet

• **MARTÍN VALVERDE.**— A www.martinvalverde.com trobareu la nova pàgina d'aquest cantautor cristià amb diferents seccions: reflexió, recursos per a organitzadors de concerts, sala de premsa per als mitjans, cançons, etc.

Altres bisbats

• **JESUÏTES.**— El 25 d'octubre, conferència sobre *El carisma ignaciano en la Compañía de Jesús hoy*, per José Antonio García, s.j.; el 26, *¿Cómo entender hoy las misiones?*, amb Juan Masiá, s.j., i el 27, *Conversar y caminar. Figura y legado de Pedro Fabro*, amb José García de Castro, s.j. Les tres xerrades formen part del cicle «Ayer y hoy de la Compañía de Jesús» i seran a les 20.00. Més informació: parròquia Sant Francesc de Borja, c/ Maldonado, 1 - Madrid, tel. 915 760 607.

Barcelona

• **EVANGELI DE MARC.**— El 18 d'octubre, a les 20.30, comença un curs per a joves sobre *Marcos: el arte de «contar» el Evangelio*, animat per Justino Martínez, missioner combonià (juspaz@combonianos.com). Serà el tercer dimarts de cada mes fins al juny del 2006, a la

parròquia de Sant Ildefons (c/ Madrazo, 92 - Barcelona). Més informació: Elisabet, tel. 932 378 829, a/e: elisabet.nadeu@gmail.com, i Anna, tel. 934 503 406, a/e: annacasolans@yahoo.es

• **PARRÒQUIA DE LA IMMACULADA CONCEPCIÓ.**— El 20 d'octubre, a les 20.30, conferència de Josep Miró i Ardèvol sobre *E-cristians*. C/ Estronci, 20 - L'Hospitalet.

• **MONESTIR DE SANT PERE DE LES PUEL·LES.**— El 21 d'octubre, a les 19.30, conferència sobre *Conèixer i viure l'evangeli de Marc*. Les vespres seran a les 19.00. C/ Anglí, 55 - Barcelona, tel. 932 038 915.

• **IV «CORAZONADA».**— Del 22 al 23 d'octubre tindrà lloc al Tibidabo la IV *Corazonada* amb el lema «Testimonios de la vida pública: mi corazón está inquieto».

• **ACTE INTERRELIGIÓS.**— En el 40è aniversari de la declaració *Nostra aetate*, la Delegació d'Ecumenisme de l'arquebisbat de Barcelona i la comunitat israelita de Barcelona, amb la Federació de Comunitats Jueves i l'Entesa Judeo-Cristiana de Catalunya, organitzen un concert de la coral Kfar Shmaryahu Choir (Israel) el 23 d'octubre, a les 18.00. Serà a la parròquia de Maria Reina, av. d'Espígues, 103 - Barcelona.

• **ASSOCIACIÓ CIC.**— Organitza una aula d'extensió universitària per a la gent gran el 24 d'octubre, a les 17.00, sobre

SANTUARI DE MONTSERRAT

• **JORNADES DE REFLEXIÓ PER A JOVES.**— Serà del 12 al 13 de novembre, per a joves de 18 a 30 anys, sobre *Què esperem? En qui esperem?* Més informació: tel. 938 777 766 (ext. 1503), fax 938 777 750, a/e: ccpastoral@santuari-montserrat.com, web: www.abadiamontserrat.net

Unes reflexions sobre la dignitat de la mort, amb Norbert Bilbeny (professor d'Ètica a la Facultat de Filosofia de la UB). Més informació: Via Augusta, 228, baixos - Barcelona, tel. 932 013 701 i 600 674 161, fax 932 412 577, a/e: associaciocic@terra.es, web: www.iccic.edu/acic

• **CENTRE INTERRELIGIÓS DE BARCELONA.**— El 24 d'octubre, a les 19.30, visita a la parròquia de la Mare de Déu del Carme (c/ Bisbe Laguarda, lletra A - Barcelona). Més informació: tel. 933 084 878, fax 933 082 645, a/e: cib@mail.bcn.es, web: www.bcn.es/centre_interreligios

• **CERCLE LA SALLE.**— Setmana d'obertura del 10è aniversari: el 24 d'octubre, a les 19.00, recital poètic amb Jaume Roca sobre *Anecdòtics dels 10 anys per Joan Rovira*; el 25, a les 19.00, acte musical; el 26, a les 19.00, el grup de teatre presentarà *Els savis de Vilatorrada*, de Santiago Rusiñol; el 27, a les 19.30, acte litúrgic inaugural a la parròquia dels Josepets. Celebració de la missa; pregó pel germà Joaquim Morató (exprovincial de La Salle Catalunya); obertura del 10è aniversari pel germà Josep Martí (provincial de La Salle Catalunya); el 28, a les 18.00, cineclub *Què verde era mi valle*. Més informació: c/ Marquès de Santa Anna, 7 - Barcelona, tel. 932 181 077 i 690 378 450, a/e: mariano.magaz@terra.es

• **PARRÒQUIA DE LA CONCEPCIÓ.**— Trobada dels Amics del Pare Pius de Pietrelcina (pregària i reunió) cada darrer dilluns de mes, dirigida per fra Valentí Serra, caputxí. La propera sessió serà el 24 d'octubre, a les 18.15; el darrer diumenge de cada mes hi haurà una trobada per resar per la fe dels fills, néts i de tots els que estimem: a les 12.30, paraules sobre com transmetre la fe en la família o per viure la crisi de fe; a les 13.00, eucaristia tenint present aquesta intenció (d'octubre a juny). Comença el diumenge 30. C/ Aragó, 299 - Barcelona, tel. 934 576 552.

• **AMICS DELS CLÀSSICS.**— El 25 d'octubre, a les 19.00, inici de quatre conferències amb il·lustracions musicals

Alba residència d'àvies ofereix serveis nous!

- Permanència nocturna
- Centre de dia
- Caps de setmana
- També dies o nits esporàdiques
- Segons les necessitats de cada família

Tel. 932 039 740, Isabel

sobre *Franz Liszt: un precursor wagnerià*, a càrrec de Ramon Bau (Associació Wagneriana). C/ Ausiàs Marc, 26, 8è - Barcelona.

• **ESCOLA D'ADORACIÓ.**— El 25 d'octubre, a les 19.30, comença una Escola d'Adoració que se celebrarà el quart dimarts de cada mes a la parròquia de Santa Maria de Gràcia (c/ Gràcia, 5 - Barcelona). Organitza: Comunitat de l'Emmanuel. Més informació: Luis i Margarita, tel. 933 377 435.

• **TORNAR A CREURE.**— La parròquia de Sant Ramon de Penyaforat organitza una trobada per a aquelles persones que volen recuperar la seva fe. La propera sessió serà el 25 d'octubre, de 20.30 a 21.45. Rambla de Catalunya, 115 - Barcelona, tel. 932 150 237, a/e: penyaforat@teleline.es

• **PARES DOMINICS.**— L'Institut de Teologia i Humanisme (c/ Bailèn, 10 - Barcelona) inicia el curs el 26 d'octubre, a les 18.45, amb el professor Francesc Torralba, que parlarà sobre *La dimensió espiritual del home*.

• **AULA EIXAMPLE.**— L'Institut d'Educació Contínua de la Universitat Pompeu Fabra, en coorganització amb la Fundació Joan Maragall, ofereix el cicle «L'aigua i la cultura: símbols, mites, rituals». La propera conferència serà el 26 d'octubre, a les 19.00, sobre *Aigües encantades: l'aigua en la literatura*, amb Oriol Izquierdo (professor a la Universitat Ramon Llull). Més informació: tel. 934 880 888 i 935 421 850.

• **FÒRUM: JOVES, RELIGIOSITAT I EVANGELI.**— El 26 d'octubre, de 19.30 a 21.00, espai de reflexió teològica i pastoral sobre *Diàleg interreligiós: realitats i perspectives des de la pastoral*, amb Xavier Melloni (professor de la Facultat de Teologia de Catalunya). Més informació: Obra salesiana Martí-Codolar, c/ Cardenal Vidal i Barraquer, 1 - Barcelona, tel. 934 291 801, a/e: iscr.codolar@salesians.info, web: www.marti-codolar.org

• **BALMESIANA.**— El 26 d'octubre, a les 19.30, conferència del Dr. Joan Antoni Mateo sobre els àngels. C/ Duran i Bas, 9 - Barcelona, tel. 933 026 840, web: www.balmesiana.org

• **ACAT.**— Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura convida el 26 d'octubre, a les 20.00, a la conferència de Carles Capó (pastor protestant de l'Església evangèlica de Catalunya) sobre *Dificultats dels protestants a l'Estat espanyol al llarg de la història*. Centre Ecumènic de Catalunya, Riera de Sant Miquel, 1 bis - Barcelona.

• **PASTORAL UNIVERSITÀRIA.**— El 27 d'octubre, a les 18.00, a l'edifici de la UB (plaça Universitat de Barcelona), *La raonabilitat de la fe en una societat laica*, per Francesc Torralba i Andreu Marquès, monjo de Montserrat.

• **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— El 28 d'octubre, a les 19.00, cinefòrum amb la pel·lícula *Los chicos del coro*, a càrrec d'Ignasi Salvat, s.j., professor de Moral a la Facultat de Teologia de Catalunya; Quim Pons, s.j., de Migra Studium, i Neus Forcano, pedagoga; els dies 7, 14, 21 i 28 de novembre, i 12 i 19 de desembre, de

ASSOCIACIÓ CRISTIANA DE PERSONES SEPARADES I DIVORCIADES

Acrisdi, associació fundada pel P. Jordán Gallego, dominic, amb seu social al c/ Bailèn, 10 de Barcelona (pares dominics).

És una entitat seglar amb el compromís d'acollir, ajudar i compartir amiat amb les persones que, a causa de separació o divorci, desitgen superar els problemes que comporta la seva situació.

Local social: Pares Dominics c/ Bailèn, 10 - 08010 Barcelona
Horari d'oficina dilluns i dimecres de 18 a 20 h
Tel. 932 323 482 - 932 314 807

Local d'esbarjo: Orfeó Gracienc c/ Astúries, 83 - 08012 Barcelona

Tots els dies feiners de 19 a 22 h

a/e: acrisdi@softhome.net web: bcn.es/tjussana/acrisdi

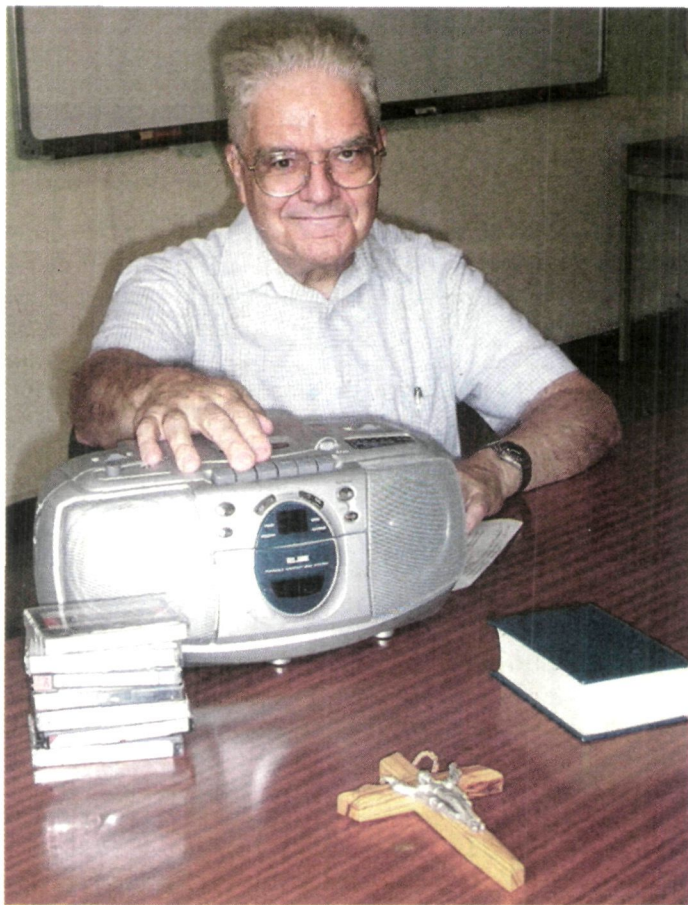
ENS NECESSITES I ET NECESSITEM!

TRUCA'NS

Des del carrer

El pare Isidor Ribas, barceloní de naixement, va ingressar a la Companyia de Jesús l'any 1946. Aquest llicenciat en Filosofia és missioner al Japó des de fa cinquanta anys i actualment és a Catalunya per raons de salut, si bé desitja tornar com més aviat millor al país del sol naixent. Al Japó ha estat director del col·legi major per a universitaris (Tokio University) i vicari a la parròquia de Sant Ignasi de Tòquio. Té editats onze llibres en japonès. El P. Ribas està jubilat i dedica el seu temps a donar exercicis espirituals i a la teràpia, tant en grup com a nivell individual. També li queda temps per impartir un taller, com el de pregària contemplativa, en el qual vam poder estar presents.

Isidor Ribas Noguer, s.j., missioner al Japó des de fa 50 anys

«Qui resa bé, viu bé»

—Valorem prou la pregària?

—Em sembla que en moltes ocasions no la valorem en la seva mesura. La pregària és el més important per ser cristià i de vegades ho oblidem. Qui prega bé, viu bé. És a dir, si no tens cada dia un temps de pregària, de reflexió, no tiraràs endavant, et deixaràs arrossegar pels valors de la societat i no seràs feliç.

Hi ha moltes menes de pregària: en l'oració vocal reses amb paraules que no són teves, les has apreses; l'oració no vocal comprèn la meditació i la contemplació. La meditació és quan penses sobre alguna cosa, per exemple, sobre l'amor de Déu o sobre la pau del cor. La contemplació és sentir l'amor de Déu, la pau del cor. Hi ha molta diferència entre «pensar» i «sentir». Podem pregar en qualsevol situació: per donar gràcies, per demanar perdó, per lloar el Senyor... totes les pregàries, quan es diuen des del cor, són molt boniques. N'hauríem de ser més conscients.

—Com cal pregar?

—El primer que cal per resar i que sembla obvi és la pau del cor, tranquil·litzar-te, aturar-te un minut... Si el teu cor no es troba en pau no pots concentrar-te. Els nervis i la tensió és la millor manera per no poder fer pregària. Hem de fer un esforç per posar-nos en actitud de pregària. Això no obstant, cal tenir en compte que és un esforç passiu, perquè no el fas tu, sinó que el fa Déu.

—Sense silenci tampoc no podem pregar...

—Constato que a molta gent li fa por el silenci. Té un embolic interior tan enorme que l'aterra enfrontar-se a un mateix. Entre d'altres coses, em dedico a teràpies d'autoajuda en grup i amb individus. Jo vaig passar molt de temps, tretze anys, amb una depressió i a partir de la meua experiència puc ajudar la gent. Per això estic convençut que per posar-se cara a cara amb un mateix la fe és de gran ajuda. Ens ajuda molt el fet de saber que Déu ens ha fet bons a cadascun de nosaltres, de saber que som una obra mestra seva, que malgrat que Ell veu allò negatiu en

nosaltres ens vol i ens estima pel que tenim de positiu. Si t'ho creus, si n'estàs convençut i saps que Déu és amb tu, de què tens por?

—Déu sempre parla?

—Déu no té paraules com les que pronunciem nosaltres. Això no obstant, Déu té el seu llenguatge. Segurament, moltes vegades hem sentit la pau del cor, l'alegria, l'esperança, la conformitat... quan tu ho sents, és que Déu t'està parlant. Déu parla contínuament perquè és el «Verb encarnat». Déu no pot no parlar. La qüestió és si nosaltres «agafem al vol» l'ona o no. És com si Déu fos una ràdio que emet contínuament, però que si tu no sintonitzes l'emissora no la pots escoltar. Cal posar-nos a l'ona de Déu i posar-nos a l'escolta de la seva Paraula.

—I estem a l'ona?

—Per la meua experiència puc assegurar que la gent té moltíssima set de Déu. Ell es val de molts camins perquè la seva ona arribi a la gent.

Rosa María Jané Chueca

La mitificació dels càtars

La persecució a què van ser sotmesos els càtars a tot l'Europa medieval, des de Bizanci fins a la vall del Rin, va ser especialment violenta i cruel al Llenguadoc. Aquell extermini ha gaudit en els darrers anys d'una certa difusió a través d'obres històriques de divulgació que, tot i que han ajudat a obrir recomanables recorreguts turístics per Occitània, molt sovint estan sobrecarregades d'una aura idealista. Cal, doncs, explicar-ne el principi doctrinal. El catarisme era dualista, és a dir, creia alhora en l'existència de Déu, bo per principi i creador de l'Esperit, i del Diable, príncep del Mal, que era el creador del món i de la matèria, i els atorgava el mateix poder. Els càtars, doncs, veien la creació, la societat i sobretot el cos humà, com a dolents per naturalesa i sense possibilitat de posar-hi remei. Imbuïts per aquest pessimisme existencial cercaven d'una manera obsessiva deslliurar-se de la matèria i assolir la puresa —càtar vol dir literalment «pur»—, mitjançant un rigorisme que feia del rebuig frontal a la sexualitat la condició indispensable de salvació. Però aquesta fòbia a la carn només era practicada per una classe electa, els perfectes, que podien aconseguir la santedat de l'ànima en vida i, per tant, la salvació. La resta de fidels, en canvi, havia d'esperar reencarnacions successives de l'ànima fins a arribar a la perfecció. Aquesta complexa doctrina, com podem veure, era molt més rigorista i puritana del que algunes obres donen a entendre.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Laiques al Sínode

És aviat, encara, per saber en quina direcció aniran, tot comptat i debatut, els resultats del Sínode. Els més impacients s'avancen a oferir titulars que treuen de declaracions particulars o dels seus propis desitjos. Hi ha ganes de poder ressenyar novetats de l'actual pontificat... en contrast amb la sobria discreció i el ritme mesurat amb què es mou el papa Ratzinger. Val més, diria jo, no precipitar-se ni, potser, aventurar temeràriament viratges espectaculars. En canvi, resulta agradable de fixar-se en la consolidació de petits avenços dels quals no es parla gaire: la seva absència, tanmateix, seria notícia. Per exemple, la presència d'auditors laics al costat dels pares sinodals, des del 1974 i, aquesta vegada, de quatre laiques: Marta Lorena Alvarado, d'Hondures; Henrietta Tambunting, de Filipines; Brusa Tomasi, d'Itàlia i la francesa Marie-Hélène Mathieu.

M'ha cridat especialment l'atenció aquesta darrera perquè compta amb una llarga experiència de treball a favor dels infants discapacitats, especialment els mentals, i de les seves famílies. Treballa a favor d'ells des dels anys seixanta. Ha fundat l'Office Chrétien de Personnes Handicapées i la revista *Ombres et Lumière*. Quan el nunci a París li va comunicar que havia estat invitada al Sínode dedicat a l'Eucaristia, va objectar: «Per què jo, si sóc una simple fidel?» Però... d'això es tractava, naturalment! A un periodista que la interrogava li va dir: «No tinc cap intenció de donar lliçons als bisbes i al Papa. Vull, simplement, ser-hi i donar testimoni.» Ben segur

que el centre del seu testimoniatge serà l'estimació als nens amb dificultats: fa més de quaranta anys que hi treballa. I es pregunta: «Els discapacitats troben el seu lloc natural al cor de l'Església com el tenen al cor de l'Evangeli?» I no es cansa de repetir el seu anunci profètic: «Déu m'estima tal com sóc.» Sintonitza així amb el papa Joan Pau, que recordava amb insistència «la tendresa de Déu envers tots els disminuïts en el seu cos o en la seva intel·ligència». I amb Jean-Marie Lustiger, que ho ha explicat així: «No podem dir que les persones discapacitades hagin de ser portades ara al cor de l'Església, com si es trobessin en el seu exterior. Al contrari, elles ens assenyalen, amb força, on és aquest cor.»

Conforta pensar que, entre tantes cruïlles de la praxi cristiana, del pensament teològic i de les opcions pastorals sobre les quals hauran de discernir els pares sinodals, el testimoniatge de Marie-Hélène recordarà la prioritat de fer lloc als més petits en les comunitats cristianes, com un signe entranyablement unit a l'Eucaristia, que és justament el tema central del Sínode. Acollint aquestes persones, sovint incompreses i aïllades, ha dit ella, «sota una forma diferent de l'hòstia santa, rebem el mateix Senyor».

Rauxa